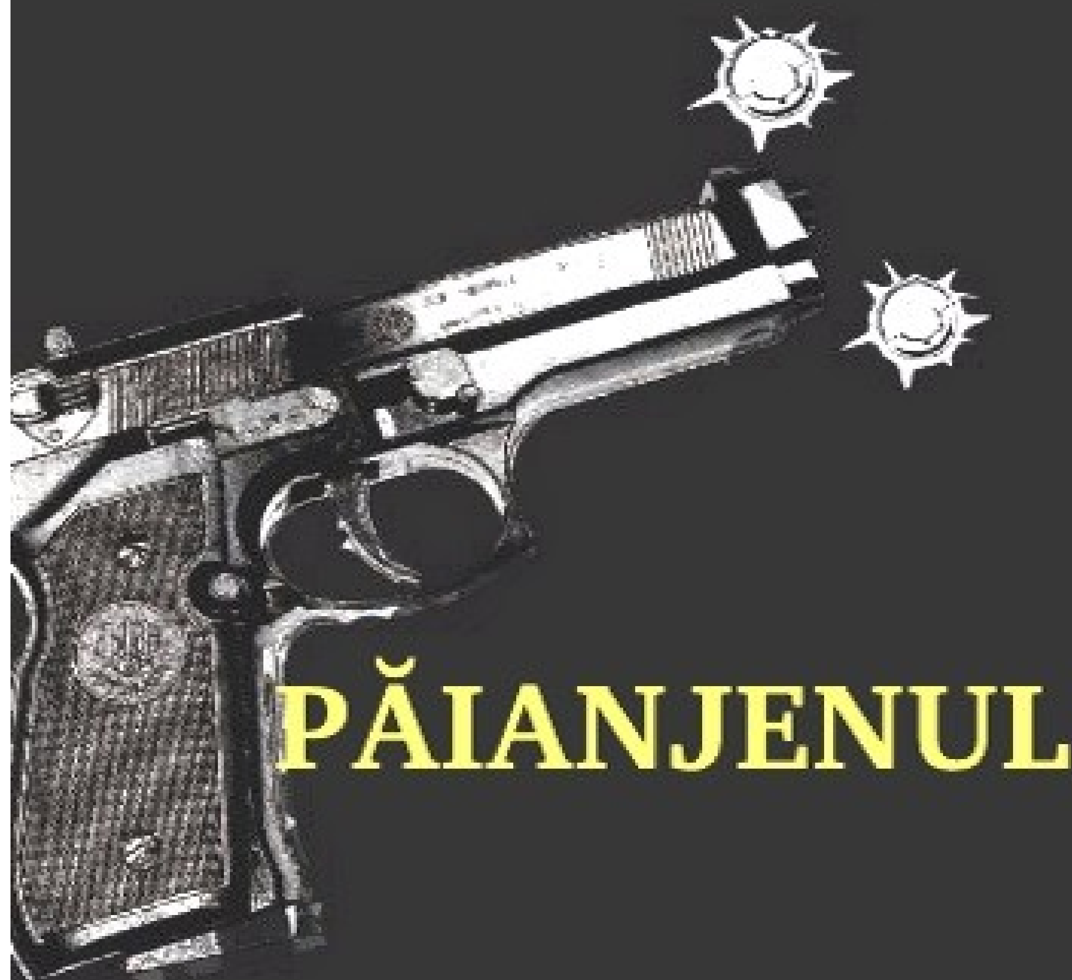
Clifford Orr

PĂIANJENUL

Clifford Orr
The Wailing Rock Murders
Farrar & Rinehart, Incorporated, Publishers, 1932

Consilier literar: H. GRĂMESCU
Coperta de GH. BALTOC
ISBN 973-9127-93-2

Clifford Orr

PĂIANJENUL

Traducere: ANGELA PAGU și PETRU PAGU

Editura Z
1993

Capitolul I
PĂIANJENUL ÎN FURTUNĂ

Am revenit la locul crimei, chiar în încăperea în care a fost comisă. Vântul continuă să bată la fel de violent. Deasupra mea, în depărtare, sub nivelul fundației acestei case, construită de Dumnezeu știe ce nebun, valurile se năpustesc să asalteze faleza pe care a fost înălțată această clădire. Vuietul lor îmi sparge timpanele. Îmi imaginez creasta lor gri risipindu-se în spuma albă și stropii denși produși de destrămarea lor, ridicându-se ca niște snopi în strădania lor de a ajunge la tufele de dafin și ienupăr, care încoronează creștetul stâncii.

Pentru o clipă, abandonez pana și locul de scris ca să mă apropii de vitraliile care înconjoară complet această cameră în formă de cupolă. În față, pe întreaga jumătate dinspre sud a cercului, se întinde cât cuprinzi cu privirea oceanul dezlănțuit, căruia cerul de noiembrie îi dă o tentă lividă. În spate, spre nord, se desfășoară panglica drumului acoperit cu pietriș a cărui întâlnire cu șoseaua este ascunsă privirii mele de niște pini, crescuți ca prin miracol din granitul și nisipul acestei sălbatice coaste din Maine. La est, acest vârf abrupt, pe care este cocoțată casa, coboară până la lunga plajă din Wells, cu ale sale șiruri de vile mohorâte. La vest, vârful coboară de asemenea până la o altă întindere de nisipuri unde talazurile înaintează și se retrag fără zăbavă. De această parte, însă, nicio vilă; la câțiva metri mai sus de malul mării se află un șir neîntrerupt de dune în spatele cărora se întind salinele

maritime. Plaja pustie nu are decât o milă în lungime și se oprește brusc la poalele unui alt vârf stâncos, de aceeași înălțime și cu același aspect ca acesta, având și el o casă la fel de mare, replică exactă - inclusiv cupola - a acesteia unde mă găsesc acum. Din locul unde mă aflu, pot să văd cu claritate silueta lipsită de armonie decupându-se net pe fondul gri al cerului.

În casa aceea a murit Garda Lawrence.

Iar în aceasta, sora geamănă a acelei construcții absurde, mă străduiesc să povestesc în scris ceea ce s-a întâmplat.

Nu sunt scriitor de profesie. Sunt detectiv... sau mai bine zis, în prezent, nu sunt nimic, pentru că cel care înșiră aceste rânduri este doar un bătrân de aproape șaizeci și șapte de ani, un bătrân prea sătul de viață.

Mă numesc Spaton Meech, și am fost poreclit „Păianjenul”, mai întâi pentru că am suferit o ușoară deviație a coloanei vertebrale în urma unei căzături pe la vârsta de cinci ani, când mă dădeam huța; apoi, pentru că am brațele atât de lungi încât mâinile îmi ajung la genunchi, și un cap enorm care pare să cadă pe piept când merg; și, în sfârșit, pentru că - datorită conformației mele - găsesc că este mai comod să mă așez „turcește” pe mese sau pe jos, decât să-mi zdrobesc ghebul de spătarul unui fotoliu sau unui scaun... Ah! Desigur, nu este foarte plăcut să fii obligat să-ți faci un asemenea portret; chiar așa stând lucrurile, nu trebuie să credeți că sunt respingător la vedere. Dovada - după cum am constatat în nenumărate rânduri - o constituie copiii, care; atunci când mă vedeau pentru prima oară, le venea mai curând să râdă, decât să o ia la fugă. Iar dacă nu mi-ați descoperit un aer simpatic în fotografiile pe care ați putut să le vedeți în ziare, amintiți-vă că m-ați văzut mereu acolo, în poza de circumstanță care este făcută celebrităților. Dacă m-ați cunoaște personal, ați putea constata că sunt capabil să râd la fel ca oricine și că, cel puțin așa mi s-a spus, sunt chiar deștept.

Între altele, mă interesează toate artele, deși nu practic niciuna, în afară de arta de a trăi bine, de a alege lecturi bune și de a mânca bine.

Cum e și firesc, sunt celibatar. Nu am nici familie, nici locuință proprie. De mai bine de cincizeci de ani nu am trăit în altă parte decât în hoteluri sau la prietenii care m-au invitat. Toate bunurile pe care le am în această lume încap în patru sau cinci valize.

Iată de ce acum mă întâlniți pe această coastă a ținutului Maine, și de ce mă găseam tot aici în noaptea în care Garda Lawrence a fost asasinată.

Garda Lawrence era pupila mea. Pupilă, nu în sensul legal al cuvântului, ci în accepțiunea care, după război, s-a dat de obicei acestui termen. La ce ar fi servit, după moartea tatălui ei adoptiv, legarea destinului sărmanei micuțe de un alt străin, știind așa cum eu o știam, și cum ea o ignora, că ea fusese adoptată de familia Lawrence de la un orfelinat, la vârsta de doi ani. Fermecătoarea persoană care devenise mama sa adoptivă murise cu trei ani în urmă, iar de atunci, însoțită de tatăl său adoptiv - un om încântător desigur, însă incapabil să crească un copil - cutreierase prin lume.

Apoi, când ea a ajuns la vârsta de șaptesprezece ani, el s-a înecat în timpul naufragiului iahtului său în largul coastei la Marbleheard, iar ea a venit să se pună sub protecția mea, lucru destul de normal în definitiv, căci nu-i mai rămâneau decât niște rude îndepărtate care, din cauza neîntreruptelor sale peregrinări, nu avuseseră aproape deloc prilejul să o cunoască.

În plus, nu eram eu prietenul apropiat al lui Staton Lawrence, iar Garda nu avea ea obiceiul, din cea mai fragedă copilărie, să mă numească când „unchiul Spaton”, când „dragul meu Păianjen”?

Începând cu acea zi, am devenit administratorul averii sale - o moștenire considerabilă - am avut grijă să-și termine studiile, i-am ales prietenii pentru petrecerea

vacanțelor de vară în Europa, în câteva cuvinte, i-am organizat în așa mod existența ca, neavând un cămin al ei, să nu simtă niciodată nevoia de a avea unul.

Apoi, într-o zi, prin luna septembrie, am primit de la ea o scrisoare expediată din regiunea Munților Alpi, concepută astfel:

„Dragă Păianjene,

Intenționez să petrec iarna la Boston și să mă ocup de muzică sau de ceva asemănător, dar până atunci am în cap un alt proiect, căci am cunoscut aici familia Creamer-Farnol - soțul este un tip foarte nostim, iar tânăra soție este delicioasă. Ei intenționează să redeschidă casa pe care o au pe coastă în ținutul Maine și să petreacă acolo luna octombrie. Am acceptat invitația pe care mi-au făcut-o să îi însoțesc, deoarece cred că acolo va fi rece și prin urmare foarte șic. Fiica lor, Patricia, îl cunoaște pe Phil Masterson și consideră că acesta nu trebuie să lipsească, ceea ce este și părerea mea. Și, de teamă de a nu mă arăta prea geloasă, i-am cerut, la rândul meu, lui Victor Millard să ne însoțească și el. Știu, nu ai auzit încă vorbindu-se de el, ceea ce este foarte regretabil pentru tine, atât de regretabil că va trebui să ți-l prezint fără întârziere, și aceasta din diverse motive. Vei găsi deci în plic o invitație din partea doamnei Farnol, precum și descrierea locului unde se află casa despre care ți-am vorbit. Se găsește, cred, undeva între Wells și Ogunquit, și fără îndoială că te vei grăbi să-mi scrii pentru a-mi anunța sosirea ta”...

Iată cum, într-o radioasă dimineață de octombrie, am coborât din tren la Wells pentru a urca în mașina familiei Farnol, trimisă să mă aștepte la gară.

A trecut de atunci exact o lună.

Nimeni din familie nu a venit să mă întâmpine. Doar

șoferul era acolo ca să mă primească. Mi-am dat seama imediat că primise indicații foarte exacte despre persoana mea, deoarece, fără cea mai mică ezitare, s-a apropiat de mine imediat ce am pus piciorul pe peron și, ducându-și respectuos mâna la șapcă, mi-a luat bagajele cu atâta ușurință de parcă ar fi făcut aceasta în fiecare zi. Lăsa impresia că ar avea în jur de patruzeci de ani și mi-a spus că se numea Stutton. Cred însă că au omis să-l prevină că, în ciuda vârstei mele înaintate, eram încă foarte sprinten și vioi, căci am remarcat graba cu care s-a oferit să mă ajute să urc imediat ce am ajuns lângă mașină. Dacă l-aș fi lăsat, cred că m-ar fi ridicat în brațe și m-ar fi așezat pe banchetă ca pe un pachet oarecare. Însă l-am îndepărtat cu un gest și m-am așezat pe scaunul din față, lângă el.

— Arată-mi puțin acest ținut Maine, i-am spus. Este o regiune pe care nu am vizitat-o niciodată.

Explicațiile pe care mi le-a dat merită să fie reproduse aici, căci ele sunt oarecum indispensabile pentru înțelegerea celor ce vor urma. V-aș ruga deci să-mi permiteți să le transcriu, promițându-vă că le voi prescurta pe cât posibil.

Țărmurile ținutului Maine, care se întind de la Portland până la linia New-Hampshire, sunt formate din promontorii și plaje de nisip care se repetă cu o regularitate matematică. Toate aceste promontorii, înalte și zdrențuite, sunt vizibile de la unul la altul și legate între ele prin aceste plaje atât de luminoase. Dar, în majoritatea cazurilor, în spatele plajelor se întind saline maritime, având una sau două mile lățime, astfel încât șoseaua care leagă Boston de Portland străbate doar terenurile ferme, iar drumurile vicinale care asigură legăturile pe coastă trebuie obligatoriu să urmeze crestele stâncoase ale promontoriilor sau să traverseze salinele pe șosele construite de oameni.

Așa că, dacă te poți deplasa cu ușurință între aceste promontorii mergând pe jos, pe nisipul fin care le separă,

același traseu devine imposibil pentru mașină, care trebuie să ajungă pe șosea, începând și terminând cu unul din aceste drumuri vicinale care traversează salinele.

Am putut să constat toate acestea în timp ce ne îndreptam spre destinație. La început Stutton a pornit spre mare, pe un drum care ducea la plaja de la Wells, apoi, după ce a parcurs una sau două mile de-a lungul țărmului, a cotit din nou spre șosea, pentru ca mai târziu să o părăsească a doua oară, luând-o din nou spre mare, pe un drum secundar care ne-a condus, printr-un crâng de pini, la masivul izolat pe care se afla cocoțată casa lui Creamer Farnol.

Cu toată vârsta mea înaintată și cu toate că am trăit în timpul celei mai ingrate perioade a arhitecturii americane, afirm cu tărie că nu am întâlnit niciodată și nicăieri o locuință mai caraghioasă și mai de prost gust decât aceea pe care o vedeam în fața mea, ridicată pe o stâncă, și a cărei siluetă oribilă se decupa clar în oglinda fără pată a cerului și a mării. Un neg îngrozitor, o excrescență inimaginabilă apărută nu se știe cum din granitul stâncii! Alți negi, alte protuberanțe, la fel de hâde, creșteau chiar din această casă, sub forma unor turele și lucarne bizare, șocând privitorul prin urâțenia lor țipătoare; ele se suprapuneau peste un alt neg, mai mare și mai detestabil decât toți ceilalți: o cupolă cu colțurile teșite, cu o structură într-adevăr grotescă.

Cred că nu mi-am putut opri o exclamație involuntară de stupoare, căci Stutton nu s-a abținut să nu-mi zică:

— Nu este chiar ceea ce s-ar putea numi o operă de artă, nu-i așa?

M-am mulțumit să aprob printr-un gest, fără a mai catadicsi să răspund.

— Știți, continuă Stutton, nu trebuie să vă considerați obligat să-i faceți domnului Farnol complimente în legătură cu casa. Își dă perfect de bine seama că este execrabilă, însă el cunoaște motivația acestui fapt, pe care v-o va

explica el însuși.

După câteva momente intram deja pe poartă; Creamer Farnol cobora scările de la intrare, venindu-mi în întâmpinare... Era foarte înalt și slab ca un schivnic; părul vâlvoi era deosebit de alb. Dacă vreți să vă faceți o imagine exactă asupra aspectului său exterior, imaginați-vă un spălător de vase nou, ținut cu partea de cârpă în sus, pe mânerul căruia, imediat sub franjuri, s-au tras niște linii pentru a reprezenta un pas, o gură și doi ochi. În ciuda acestui aspect ochii săi aveau o strălucire destul de malițioasă, iar gura degaja, datorită unei cute, o sensibilitate puternică. Totuși, privită în ansamblu, fizionomia sa era amabilă și simpatică.

— Bine ați venit, domnule Meech - îmi spuse cu o voce gravă, dar foarte plăcută. Stutton v-a adus bagajele?... Intrați, vă rog!

Am pătruns într-un vestibul din mijlocul căruia se înălța o scară largă, din lemn de stejar lustruit. Pe această scară, construită în tot felul de unghiuri și fără niciun covor pe ea, cobora să mă salute, la rândul ei, doamna Farnol.

Farnol se întoarse imediat spre ea.

— Draga mea Vera, „unchiul Spaton” al Gardei tocmai a sosit. Permite-mi să ți-l prezint pe domnul Meech.

Până în acel moment, ea coborâse scările repede; când a ridicat însă ochii să mă privească, s-a oprit brusc și o expresie nedefinită i-a trecut pe figură. Acum știu cărui fapt se datora totul; atunci însă nu aș fi fost capabil să precizez vreunul din aceste trei sentimente: surpriză, frică sau dezamăgire. Timp de o secundă, piciorul ezită să se așeze pe treapta următoare, ca și cum ea ar fi dorit să o ia la fugă înapoi. Creamer nici nu băgă de seamă. O dată prezentările făcute, el continua să mă privească surâzând. O fracțiune de secundă mai târziu, ea își continuă coborârea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat; surâzând ca și soțul ei, veni și îmi întinse mâna:

— Fiți bine venit, unchiule Spaton, exclamă ea, râzând.

Este într-adevăr regretabil că nu sunt destul de talentat să vă descriu frumusețea care o caracteriza. Deși era și ea foarte înaltă, își purta părul, negru și foarte des, ridicat cât se poate de mult în ușoare valuri ondulate deasupra frunții, a cărei paloare o egala aproape pe a marmurei. Trebuie să fi avut în jur de patruzeci de ani, și îmi amintesc că nu m-am putut împiedica să mi-o imaginez cât ar fi fost de perfectă într-o rochie verde-oliv, stil Empire, printre invitații la o fastuoasă recepție oferită de un eminent diplomat de pe vechiul continent.

Însoțită de domnul Farnol, mă conduse imediat la camera care îmi fusese rezervată, o încăpere spațioasă la etajul doi, și îmi explică cum că Garda, împreună cu ceilalți oaspeți tineri, plecaseră să facă baie și că se vor întoarce peste o oră pentru masă. Apoi, se retraseră amândoi. Atunci am descoperit pentru prima dată, apropiindu-mă de fereastră, cea de-a doua construcție, aflată puțin mai departe pe coastă, așa cum am mai spus, și care făcea pereche atât de dizgrațioasă cu aceea în care mă aflam. Dar și altceva mi-a atras atenția în timp ce priveam cealaltă construcție peste mila de plajă pustie care le separa: dispariția progresivă și vizibilă a luminozității acelei zile de toamnă atât de frumoasă până atunci. Încet, insidios, deși era aproape amiază, albastrul cerului începu să dispară și soarele deveni din ce în ce mai palid, fără să fi existat vreun pic de ceață sau un cât de mic nor la orizont. Când mă gândesc acum la ce a fost, am impresia că atmosfera se transforma încetul cu încetul în jurul meu, ca și cum ar fi vrut să creeze un decor propice dramei care avea să aibă loc.

Când s-a servit prânzul, eram nouă persoane la masă: Garda și cu mine, Farnol cu soția și fiica lor Patricia, Victor Millard și Philippe Masterson, precum și o altă pereche, Richard și Helen Saint-John. Nu intenționez însă să-i descriu acum. Țin doar să menționez una sau două din reflecțiile făcute de Garda, pentru ca apoi, fără să mai

pierd niciun minut, să vă povestesc ce s-a întâmplat spre sfârșitul zilei, seara și… în timpul nopții.

Garda nu arăta deloc bine. Aerul de munte îi înnegrise puțin pielea, dar aceasta nu reușea să ascundă o paloare pronunțată și o oboseală evidentă.

La un moment dat, în timpul mesei, am văzut-o trecându-și involuntar mâna peste frunte. Doamna Farnol era în stânga mea și, ca să nu mă audă, m-am aplecat în față pentru a-i vorbi Gardei, care se afla vizavi de mine:

— Ce este cu tine, scumpo? - am întrebat-o încet. Nu prea arăți grozav.

— Nu știu, unchiule, îmi răspunse. Mă cam doare capul.

Și îmi surâse, mai curând tristă, mi se păru.

Vera Farnol avea urechea fină, așa că auzise tot ce-am vorbit.

— Cred că ai stat prea mult în apă, Garda, presupuse ea. Știți, domnule Meech, nu ne-am scăldat deloc în cursul șederii noastre la munte și, în mod sigur, nu s-a obișnuit încă cu apa… cu atât mai mult cu cât vara este pe sfârșite.

— Oh, dar nu am stat mai mult de patruzeci de minute în total, protestă Garda. Niciodată în viața mea nu am intrat într-o apă mai rece ca aceasta. După cum mi-a explicat Victor, chiar în lunile iulie și august se pare că este destul de rece pentru a fi pe placul unui urs polar; iar în octombrie, puțin lipsește să nu înghețe de-a binelea.

Lucrurile au rămas pentru moment în acel stadiu. La orele patru după-amiază însă, Garda a fost nevoită să urce în camera sa și să se bage în pat. În cele din urmă a trebuit să cedeze, însă au fost necesare multe explicații pentru a o face să înțeleagă că se obosea inutil în strădiunța ei de a rămâne în picioare.

Patricia a însoțit-o sus; doamna Farnol i-a promis că-i va duce ea însăși cina în cameră iar, în ce mă privește, i-am spus la despărțire:

— Dacă ai nevoie de mine, draga mea Garda, înștiințează-mă. În orice caz, după cină, voi trece să te văd.

Când Patricia a coborât și ne-a anunțat că Garda se simțea bine la căldură, am hotărât să facem toți opt o partidă de bridge, un joc pe care îl detest, dar pe care, oricât ar părea de paradoxal, îl joc foarte bine.

Nu-mi mai rămâne să notez, decât o altă reflecție, făcută de data aceasta de Vera Farnol.

— Apropo, domnule Meech, îmi spuse, dacă doriți să o vedeți pe Garda, să știți că este în camera din cupolă. Scara care duce acolo pornește din extremitatea de nord a anticamerei de sus. Este camera pe care o rezervăm întotdeauna oaspeților preferați. Oferă o priveliște minunată!

Iată motivul pentru care, cu tot vântul de afară, m-am dus, după cină, să fac o plimbare.

Vera Farnol s-a ridicat de la masă înaintea noastră ca să-i ducă Gardei de mâncare, spunând că va sta puțin cu ea, după care va coborî în salon, unde speră să găsească mesele pentru bridge pregătite și cărțile deja împărțite, însă după numai trei minute, când eram încă la desert, ea a reapărut în sufragerie, cu o hârtie în mână.

— Probabil că a adormit, biata fetiță, ne explică ea. Am găsit ușa încuiată, iar pe dinafară, prinsă cu un bold, această hârtie în care mă roagă să-i las platoul cu mâncare, urmând a-l lua mai târziu, dacă i se va face foame. Cred că e mai bine să o lăsăm să doarmă.

Imediat, am început partida de bridge care, din fericire, nu a durat decât o oră și jumătate; așa că pe la nouă încheiasem deja jocul. După aceea, am deschis ușa care dă spre mare și am ieșit pe veranda imensă, fără alt scop decât acela de a verifica dacă era sau nu lumină în camera din cupolă. Dacă era, intenționam să urc să discut un moment cu Garda. Dacă nu, mă gândisem să fumez un al doilea trabuc și să caut o carte pe care să o iau cu mine în cameră.

În socotelile mele nu ținusem seama de atracția de neînvins a mării și de efectul pe care îl exercita asupra

mea spectacolul grandios al elementelor naturii dezlănțuite. Cât timp am stat în salonul familiei Farnol, cu fotoliile sale mari și moi, cu șemineul înalt în care flăcările focului jucau vesel și cu mesele de joc pregătite în lumina discretă a lămpilor acoperite, am avut o senzație de confort deplin. Mai mult, remarcasem faptul că ferestrele imense care dădeau spre mare erau toate solid construite, cu geamuri groase, capabile să reziste la orice intemperie. Însă imediat ce am deschis ușa, vijelia m-a învăluit cu brutalitate, făcând să zboare scântei din trabucul meu și ridicând perdelele la orizontală. Vântul s-a năpustit cu atâta violență în încăpere, încât ar fi răvășit totul într-o secundă, dacă nu aș fi ținut cu disperare de clanță.

Atât de puternic era vântul, încât aproape că m-am sprijinit de el, dacă pot spune astfel, pentru a coborî treptele verandei până la peluză, singura fâșie de pământ care separa casa de prăpastia din jurul ei deschisă de faleza abruptă. Ajuns la capăt, m-am întors și am ridicat capul. Cupola era neagră ca cerneala și abia de i se distingeau contururile în clar-obscurul cerului. Deci, Garda continua să doarmă. M-am gândit că nu se va mai trezi până dimineață.

Dar ce noapte! Ce noapte fantastică, mai ales pentru mine care nu locuisem niciodată la malul mării și nu eram deloc obișnuit cu furtunile! Eram literalmente fascinat. Nu mi-aș fi imaginat niciodată cât de tangibil putea să pară acest vânt din larg, alergând nebunește peste valurile dezlănțuite pe care mi le ascundea întunericul, biciuindu-mă fără milă, învăluindu-mă cu totul.

Trabucul mi-a fost smuls din mână când încercam să-l duc la buze, iar când l-am cules de pe jos și am vrut să-l arunc departe, vântul mi l-a înapoiat purtându-l deasupra capului, până pe scările verandei.

Am început să înconjur casa și, după câțiva pași, am dat peste cărarea pe care o remarcasem în timpul zilei, o cărare care șerpuia printre tufele de ienupăr și dafin

sălbatic, coborând lin până la plajă. Cu mare grijă, pentru a nu mă împiedica de colțurile stâncoase care răsăreau la tot pasul, am continuat drumul, iar când am simțit sub tălpi suprafața netedă și solidă a nisipului am întors spatele falezei, și, accelerând ritmul, am continuat să înaintez în întuneric.

Aici, jos, marea se vedea mai bine decât de sus și am putut să-mi dau seama că începuse să se retragă, lăsând în fața mea, între nisipul moale al plajei și linia înspumată a valurilor, o fâșie largă de nisip umed și bătătorit. Am parcurs-o în toată lungimea ei, în zgomotul infernal al valurilor care se spărgeau la picioarele mele. Era destul de frig, dar suportabil; mergeam înainte fără să întorc capul.

O singură dată m-am oprit ca să mă uit înapoi. Am văzut atunci, în vârful promontoriului care înainta întunecat în mare, casa familiei Farnol, puternic luminată în partea de jos și cuprinsă de beznă în cea de sus. Imediat, am continuat însă drumul până am văzut apărând în fața mea cealaltă casă, identică cu prima, cu singura deosebire că aici parterul se afla în întuneric, iar cupola era luminată strălucitor.

Acest fapt m-a surprins într-o oarecare măsură și, întrebându-mă cine ar fi putut să locuiască acolo în acea perioadă, am luat hotărârea să-l chestionez despre aceasta, pe Creamer Farnol. Speram să aflu cu acest prilej și motivul existenței celor două construcții monstruoase.

Chiar în momentul în care priveam, lumina din cupolă s-a stins și totul s-a scufundat în întuneric.

M-am hotărât să fac cale întoarsă. De data aceasta zgomotul oceanului se auzea din stânga, iar șuieratul vântului prin ierburile dunelor din dreapta. În timp ce grăbeam pasul, mi-am dat seama dintr-odată de un lucru care m-a făcut, mai întâi, să mă opresc brusc, pentru ca după o secundă să o iau la fugă, cu acel aspect comic pe care mi-l dau picioarele mele strâmbe și spatele ghebos.

Remarcasem faptul că la familia Farnol se stinseseră

luminile la parter, aprinzându-se în cupolă. Aceasta însemna că Garda se trezise. Instinctiv, am început să alerg.

Alergam fără să simt teamă sau neliniște. Alergam pur și simplu pentru că simțeam nevoia să schimb câteva cuvinte cu scumpa mea pupilă înainte ca ea să adoarmă din nou. Însă, în timp ce alergam, am avut brusc intuiția, nu că un pericol imediat ar fi amenințat-o, ci că era pe cale să se îmbolnăvească foarte rău. Cu cât alergam, cu atât această premoniție mi se fixa mai temeinic în minte, așa încât am devenit îngrijorat de-a binelea, amintindu-mi că mai avusesem asemenea premoniții care se dovediseră ulterior exacte, încât colegii ajunseseră să considere că am darul prezicerii. Exagerau sau nu exagerau afirmând aceasta? Nu aș putea răspunde cu exactitate, însă un fapt era sigur: mi s-a întâmplat de nenumărate ori să mă trezesc brusc în toiul nopții având ferma convingere că ceva se va întâmpla. Ideea aceasta era atât de puternică și mă obseda în așa măsură, încât nu mai puteam dormi și, bizară coincidență, după cincisprezece-douăzeci de minute se auzea invariabil soneria telefonului, iar o voce mă chema de urgență pentru a lămuri misterul unei crime oribile.

Gâfâind am ajuns la capătul plajei; m-am cățărat cât am putut de repede pe cărarea abruptă și bolovănoasă și am intrat în casă. Contrar așteptărilor mele, vestibulul era luminat. Se lăsase, fără îndoială, o lumină aprinsă pentru întoarcerea mea. Dar această singură sursă era destul de slabă, ceea ce explică faptul că nu văzusem nici pic de lumină la parter.

Cu sufletul la gură, după cursa pe care o făcusem și lupta cu vântul, m-am oprit, după ce am închis ușa, să răsuflu puțin. În timpul acestei scurte pauze, am auzit un zgomot de pași deasupra capului meu și o ușă închizându-se, după care din nou liniște. Am început să urc scara.

Și anticamera de sus era ușor luminată, ceea ce mi-a permis să găsesc fără prea multă greutate treptele scării

înguste care ducea la cupolă. Scara se răsucea de două ori și dădea în fața unei uși unde, pe un palier destul de spațios, se găsea încă platoul cu cina pentru Garda, cu fiecare fel de mâncare învelit în șervete.

Am bătut discret la ușă, apoi, încet, am zis:

— Garda, pot să intru?

Niciun răspuns.

Am încercat să privesc pe gaura cheii. Nimic. Camera era scufundată în întuneric, ceea ce mi se păru destul de straniu, căci cu numai două minute mai înainte, când am început să urc pe faleză, ferestrele mai erau încă puternic luminate. Dacă, așa cum s-ar putea crede, ea se trezise atunci, cum să fi adormit la loc atât de repede?!

Am bătut mai cu forță în ușă și am strigat:

— Gardaa!

Aceeași tăcere. Mi-am lipit urechea de gaura cheii sperând să deslușesc vreun zgomot, poate pe acela al respirației ei regulate, ceea ce ar fi potolit neliniștea mea. Nu am auzit însă decât șuieratul lugubru al vântului, ceea ce m-a determinat să cred că unele ferestre ale cupolei erau larg deschise.

Am început să bat și mai tare în ușă și să strig cât mă ținea gura pentru a domina zgomotul furtunii.

Dar toate strigătele mele au fost zadarnice și nu au avut alt efect decât să-i trezească pe ceilalți locatari care, unii după alții, în pijamale și capoate, au urcat scara dorind să afle neapărat cauza acestui vacarm. Creamer Farnol a sosit primul, urmat de soții Saint-John și de toți ceilalți.

— Trebuie neapărat să intru să o văd, am țipat. Cred că este foarte bolnavă. Poate este chiar leșinată. Cu o clipă în urmă, era lumină în camera ei, iar acum totul este în întuneric și ea nu răspunde.

În același moment am avut speranța că poate mă înșelasem, că nu văzusem lumina din cameră din cauza cheii care se afla în broască și că era foarte posibil ca încăperea să fie luminată. Dar acest gând nu făcu decât să

intensifice neliniștea care mă cuprinsese.

— Atunci să spargem ușa, hotărî Creamer Farnol. Nu va fi greu căci broasca nu este prea solidă.

Nu am așteptat să mi se spună de două ori. Ajutat de Farnol, care mă sprijinea să nu-mi pierd echilibrul, am aplicat puternice lovituri succesive de picior, astfel încât, la a treia încercare, ușa a cedat, lăsând cale liberă trecerii vântului furios care ne biciuia fața.

În cameră domnea întunericul.

M-am năpustit înăuntru strigând ca un nebun:

— Gaardaa!

Apoi am întrebat precipitat:

— Unde este comutatorul?

Farnol intrase în spatele meu și am auzit cum îl căuta pipăind peretele. Tot atunci ceva trecu pe lângă mine atingându-mi ușor fața.

— L-am găsit, strigă Farnol, și lumina țâșni în încăpere.

În jurul meu zburau zeci de foi de hârtie, purtate de vânt. La început am fost orbit de lumină, așa că timp de o fracțiune de secundă nu mi-am dat seama că mă aflam în fața patului pe care zăcea Garda, într-o baie de sânge și cu o tăietură oribilă la gât.

Capitolul II
ÎN CUPOLĂ

Îmi propun să citez în cursul povestirii mai multe pasaje din raportul foarte detaliat pe care domnul Creamer Farnol l-a redactat în legătură cu întreaga poveste. Aceasta vă va ajuta să mă apreciați dintr-un unghi mai obiectiv, după

cum veți vedea imediat.

„Meech Păianjenul se afla în fața patului, cu ochii ieșindu-i din orbite și având întipărită pe chip o expresie de oroare, cum nu mai văzusem niciodată în viața mea. Ținea picioarele îndepărtate, iar capul îi cădea pe piept. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce sentimente îl stăpâneau în acel moment, nu aș fi putut alege între mânie, stupoare și spaimă. Sunt însă sigur că era literalmente înspăimântător, atât de înspăimântător încât erai infinit mai impresionat de el decât de cadavrul sărmanei fete. Mai adăugați urletul furtunii, zborul haotic al hârtiilor prin cameră, fețele albe ca varul și încremenite ale tuturor invitaților, înghesuiți la intrarea în cameră, și veți înțelege cu ușurință cât de groaznic era tabloul ce se oferea privirilor noastre".

Cum vedeți, portretul pe care mi-l face nu este dintre cele mai măgulitoare, dar am convingerea că este cât se poate de realist. Totuși, pentru că Farnol pare să aibă unele îndoieli, țin să-l asigur că sentimentul care mă stăpânea în acel moment nu era spaima ci mânia. Am văzut prea multe victime asasinate în viața mea ca să mai tremur în asemenea hal în fața unui cadavru. Numai că de data aceasta era vorba de Garda, adică de singura ființă din lume căreia îi păstram o afecțiune profundă și sinceră. În plus, era atât de tânără și de frumoasă! În ciuda emoției intense care mă tulburase, adevărul frapant mi se impusese clar chiar din primul moment și am înțeles că mâna criminală aparținea obligatoriu unuia din cei nouă comeseni cu care luasem cina în seara aceea.

Nu erau toate acestea suficiente pentru a justifica revolta surdă care mă cuprinsese?

După ce m-am calmat suficient pentru a putea acționa, am înfăptuit repede dar metodic trei lucruri. În primul rând - și aceasta era perfect inutil, însă nu am rezistat necesității de a o face - m-am aplecat peste pat și am atins brațul Gardei: era rece ca marmura. Apoi, scoțând ceasul din buzunar, am stabilit că era ora zece și cinci minute

exact. Și, în sfârșit, traversând din nou încăperea, m-am apropiat de ușă și am privit broasca: nu era nicio cheie din interior.

— Cine a făcut asta? am strigat, într-o nouă revărsare de mânie, la cei care rămăseseră îngrămădiți în prag.

Niciun cuvânt; nicio mișcare. Numai Creamer Farnol înaintă spre mine și, punându-mi o mână pe umăr, îmi spuse cu un ton conciliant:

— Calm! Calm, dragul meu Meech. Ce s-a întâmplat este înspăimântător, dar, înainte de toate, trebuie să ne păstrăm sângele rece și să raționăm lucid. Iar dumneavoastră trebuie să fiți cel mai calm, pentru că dumneavoastră vă revine sarcina să luați această problemă în mână și să ne spuneți ce trebuie făcut.

Cuvintele sale au produs asupra mea exact efectul dorit. Mânia îmi dispăru brusc și am început să privesc situația cu mai multă luciditate.

— Foarte bine, Farnol, foarte bine! i-am răspuns.

Și, fără intenții preconcepute, fără să știu exact cum voi proceda, m-am întors din nou spre invitați și, arătându-le scara, le-am zis:

— Binevoiți a coborî toți în salon și nicio mișcare până nu voi veni și eu. Nu va dura mult. Pentru moment, doresc să fiu singur.

Însă, imediat ce am pronunțat aceste cuvinte, mi-am dat seama că în ochii lor, la fel ca în ochii poliției când va veni, nu aveam dreptul să rămân singur în acea încăpere, unde tocmai se comisese o crimă.

— Nu, am reluat, evident că nu singur; dar nu doresc să rămână cu mine decât o persoană.

— Puteți conta pe mine, Meech, spuse Farnol. Dacă aceasta vă este dorința, voi rămâne cu dumneavoastră.

Soția sa lăsă să-i scape un ușor strigăt. Foarte palidă, însă tot mândră, în ciuda ținutei cam neîngrijite, stătea sprijinită de canatul ușii strângând nervos în jurul corpului halatul negru-auriu cu care se îmbrăcase în grabă înainte

de a urca.

— Creamer… nu… te rog!

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, i-am spus lui Farnol, dar poate că este preferabil să coborâți cu doamna Farnol și ceilalți. Mai bine conduceți toată lumea jos și aveți grijă ca nimeni să nu iasă din salon, sub niciun pretext.

— S-a înțeles, aprobă el.

M-am întors spre Victor Millard:

— Dumneata, tinere, accepți să rămâi cu mine aici?

El făcu un pas înainte, desigur, fără entuziasm, dar și fără ezitare:

— Bineînțeles, domnule.

Ceilalți îmi întorseseră deja spatele: am simțit graba lor de a părăsi camera.

Farnol rămase ultimul.

— În ceea ce privește… Trebuie chemată…

Dorea, fără îndoială, să se refere la poliție, însă se vedea clar că nu-i făcea nicio plăcere să vorbească despre aceasta.

— Imediat, l-am întrerupt. În cinci minute, voi fi jos.

Aprobă cu o înclinare a capului și se îndepărtă și el.

Înainte de a ajunge la prima treaptă l-am chemat înapoi.

— Deci, Farnol, i-am șoptit la ureche, vă recomand să fiți atent la toată lumea și să faceți în așa fel încât discuția să fie generală. Trebuie evitată orice comunicare individuală. Cel mai simplu ar fi ca dumneavoastră înșivă să provocați o discuție la care să participe fiecare. Ați înțeles?

Aprobă din nou și începu să coboare scara.

— Și acum între noi doi, tinere, i-am spus lui Victor Millard, după ce capul alb și ciufulit al lui Farnol a dispărut în umbra scării.

După câte știam, Victor Millard trebuia să fie un băiat nemaipomenit. După aspect, părea să aibă aproape aceeași vârstă cu Garda, adică douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani. Era de înălțime medie, blond, destul de drăguț, cu un

ten proaspăt și cu maniere alese. Remarcasem în timpul după-amiezii și serii că avea un amuzant bagaj de bancuri din liceu, că felul său de a râde era spontan și contagios și că purta un costum sport de o croială impecabilă. Îmi lăsase impresia unui tânăr cu solide cunoștințe și potrivit să facă carieră într-o bancă sau într-o agenție de publicitate. Acum, figura sa era gravă, și nimic, în afara ochilor săi scânteietori, nu lăsa să se vadă frumosul său caracter. Era îmbrăcat cu o pijama verde închis peste care pusese un halat de mătase roșcat, iar în picioare purta niște papuci de piele fină tot roșcată.

Un mic detaliu m-a frapat. Părul său, pieptănat cu grijă, nu s-a deranjat decât în momentul când vântul a năvălit pe ușă. Era deci clar că nu se culcase când am dat alarma.

— E rândul nostru, am reluat, și să încercăm să rezolvăm repede. Nu te afli aici decât pentru a fi martor că nu deranjez nimic, că nu mă ating de nimic. Tot ce îți cer este să mă ajuți să închid ferestrele.

Când totul a fost închis cu grijă, încăperea își pierdu aspectul de coșmar și deveni oarecum acceptabilă. Facultățile mele mintale redeveniseră mult mai aproape de normal și mi se păru că tânărul meu tovarăș tremura ușor.

— Vino aici, i-am zis, luându-l de braț și trăgându-l spre pat.

Ghiceam fără dificultate ce putea să gândească acest tânăr sănătos și neobișnuit cu asemenea spectacole. De aceea, pentru a-l încuraja, m-am grăbit să vorbesc mereu, despre orice îmi trecea prin cap, având totuși grijă să mă exprim cu calm și cât mai fluent posibil.

— Esențial este, i-am explicat, să avem grijă să lăsăm toate lucrurile exact în starea în care le-am găsit. Deci, fără a mișca ceva din loc, să examinăm atent cu privirea tot ce ne înconjoară. Ce constatăm mai întâi? Că această fată are la gât o tăietură de cuțit, care i-a provocat moartea, nu-i așa? Și conchidem, de la început, că a fost asasinată. De ce? Pur și simplu, pentru că, cunoscând-o pe

Garda, așa cum am cunoscut-o noi, știm foarte bine că era prea fericită și prea lipsită de griji ca să se gândească măcar o secundă să atenteze la zilele ei. Ne amintim, apoi, că în această după-amiază era bolnavă, sau cel puțin ne-a dat această impresie, și suntem tentați să ne întrebăm dacă ceea ce ea a numit migrenă nu era în realitate o criză de neurastenie acută. Și atunci, de fapt... cine știe dacă... Dimpotrivă, dat fiind faptul că a fost tăiată la gât cu un cuțit, un brici sau alt obiect ascuțit, ni se pare logic să gândim că dacă s-a sinucis, acest cuțit sau brici, ar trebui să se găsească lângă ea. De ce lângă ea? Pentru că este inadmisibil să fie altfel, dat fiind că obligatoriu a murit în pat, nicio picătură de sânge neexistând în altă parte. Firește, din locul în care ne aflăm, este imposibil să ne dăm seama dacă nu există picături de sânge în altă parte în cameră, dar oricum aceasta nu ar putea infirma în niciun fel prima noastră ipoteză, căci, știm foarte bine, secționarea carotidei este imediat urmată de un torent de sânge care țâșnește fără opreliște. Or, după cum vezi, covorul care acoperă podeaua este de un gri deschis, ceea ce ar face ca orice pată cât de mică să sară în ochi. Hai să privim de aproape, în jurul patului, sub pat, peste tot, chiar și sub acești papuci, pe care cred că-i pot deplasa fără a distruge vreun indiciu important. Ei bine, așa cum poți constata, ei sunt aranjați cu grijă unul lângă altul și într-un mod cu totul normal.

Continuam să vorbesc fără încetare în timp ce inspectam minuțios fiecare bucățică de covor în jurul patului și chiar mult mai departe decât mi se părea necesar, dacă, firește, așa cum remarcasem, Garda nu ar fi aruncat cuțitul departe de ea, gest pe care nu-l fac aproape niciodată cei care se sinucid. Chiar dacă admitem că ea ar face excepție de la regulă, nu este mai puțin adevărat că nu l-ar fi putut arunca pe fereastră pentru simplul motiv că aceste ferestre se aflau la cinci metri distanță de pat.

Prin urmare nu mai rămânea decât patul. Or, de la prima

privire îți dădeai seama că nu există niciun cuțit pe cuvertură, tot așa cum nu se afla nici în mâna moartei. Nu se afla, deci, nicăieri.

— Vom face acum, am continuat, ceva ce probabil că nu ar trebui să facem. Vom ridica păturile. Dar o vom face cu mii de precauții, Victor. Așteaptă să trec pe partea cealaltă. Dumneata rămâi unde ești. Așa! Acum, apucă un capăt al păturii de deasupra, eu îl prind pe celălalt, și o vom trage încet de sub brațul Gardei... Așa! O vom pune apoi pe capătul patului. Vom face același lucru cu cea de-a doua pătură, precum și cu cearceaful, după care vom pune totul la loc exact cum a fost.

Totul a fost înfăptuit punct cu punct, așa cum ceream, însă cuțitul era în continuare de negăsit. Sincer vorbind, nu știu dacă mă felicitam sau îmi părea rău, căci nu reușeam să disting clar dacă aș fi preferat ca scumpa mea Garda să se fi sinucis sau să fi fost asasinată. Dar la ce bun să ne oprim asupra unor asemenea considerații?

De când rămăsesem singuri în această cameră și tot timpul cât au durat cercetările noastre, Victor nu și-a descleștat nicio dată dinții. Acum însă formulă o primă reflecție și aceasta exact în momentul în care ea îmi venise și mie în minte.

Odată păturile reașezate la locul lor, am revenit amândoi în fața patului, în locul în care ne aflasem mai înainte.

— E mult de când a murit, nu-i așa, domnule Meech?

— Da, i-am răspuns ridicând capul. Dar cum ți-ai dat seama de aceasta?

— După aspectul sângelui, răspunse. Aproape că s-a uscat.

Era perfect exact. Sângele se uscase așa de tare încât păturile și cearceaful deveniseră scorțoase în locurile pătate.

Acest fapt trebuia reținut; era o constatare importantă, pe care ne puteam bizui mai târziu. Lumina pe care o văzusem de jos în cupolă, și care mă determinase să mă

întorc atât de repede, nu fusese nici aprinsă, nici stinsă de Garda… dar nici de asasin în momentul în care își înfăptuia nelegiuirea.

Altfel spus, cineva intrase în cupolă la mult timp după crimă!

Cine oare? Asasinul? Nimic nu permitea, firește, o asemenea afirmație, dar, în același timp, exista această posibilitate, căci oricine altcineva ar fi fost, ar fi dat alarma.

Oare după cât timp avusese loc această a doua vizită? Habar nu aveam. Ținând însă seama de starea sângelui și după ce am pipăit încheieturile degetelor moartei și carnea de pe brațul gol, pentru a constata accentuarea rigidității cadaverice, am concluzionat că își dăduse duhul de mai multe ore. Câte? Cinci… Șase… Șapte… Numai un medic ar fi fost în măsură să o spună cu exactitate după ce ar fi efectuat autopsia.

Deoarece păstrasem toate aceste aprecieri pentru mine, Victor mă întrebă după un timp.

— După dumneavoastră, cam cât timp a trecut, domnule Meech?

— Nu știu, Victor.

— Poate că înainte de cină?

— Posibil… chiar probabil.

— Credeți, deci, că era moartă când doamna Farnol i-a dus cina și a găsit această hârtie pe ușă?

— Desigur. Fără îndoială.

— Oh!

Privindu-l, am remarcat că ochii i se umpluseră subit de lacrimi. Se șterse cu dosul mâinii.

— O iubeam, domnule Meech, murmură el. Nu știați?

Am negat din cap continuând să-l observ.

— Nu cunoaștem nimic… până acum, am răspuns. Sper însă să știu mai multe peste puțin timp și al naibii să fiu dacă nu voi face lumină. Pentru moment, prietene, am adăugat îndreptându-mă spre ușă, să mergem la ceilalți.

Poliția poate să vină când va dori; în problema esențială, avem o certitudine, pentru că suntem siguri că a fost o crimă. A sosit timpul să acționăm!

— Trebuie să lăsăm lumina aprinsă? mă întrebă el.

— Da, i-am răspuns. Păcat că a trebuit să spargem ușa, căci era de preferat să o fi încuiat cu cheia. Să fim totuși mulțumiți că o putem închide și să sperăm că totul va fi bine. Treci în față, Victor!

Am coborât în liniște și ne-am îndreptat spre salon. Am constatat cu satisfacție că toate luminile erau aprinse și că focul se întețise în cămin. O privire circulară mă asigură că totul se petrecuse bine, așa cum dorisem. Creamer Farnol era în picioare în fața șemineului. Vera stătea lângă el într-un fotoliu, de care se sprijinea Patricia Farnol, ținând-o pe mama sa de mână. Cei doi Saint-John se instalaseră alături pe divan, iar tânărul Masterson stătea puțin mai departe, pe un scaun cu spătarul drept; cu corpul plecat în față și coatele pe genunchi, își sprijinea bărbia în mâini.

Toți aveau privirea ștearsă și îți trezeau mila.

— Iar acum, domnule Farnol, am anunțat cu un ton hotărât, vom chema, cu voia dumneavoastră, poliția.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă spun că nu avem telefon. Această casă fiind singura construcție pe limba de pământ, aceasta ne-ar fi obligat să facem legătura, pe cheltuiala noastră, cu linia telefonică care trece pe șosea, și nu este nevoie să vă spun că nu se pot întinde firele pe nisip până la Wills sau Ogunquit. Și apoi, după cum știți, venim atât de rar aici.

— Atunci, locul cel mai apropiat de unde se poate telefona se află la șosea.

— Da. La o fermă care se află exact în fața drumului care ajunge aici. Plătim ceva fermierului, care ne permite să folosim telefonul său. Așteptați un moment, să pun ceva pe mine și vă voi conduce cu mașina.

— Nu. Nu vă deranjați atât! Mă voi duce singur. Și aceasta pentru că numai eu sunt îmbrăcat. Îmi încredințați

mașina?

— Firește.

— Va trebui, fără îndoială, să chem șeriful. Știți unde îl pot găsi.

— Din păcate, nu. Tot ce știu este că aici suntem sub jurisdicția lui Alfred, aflat la 20-25 mile de aici. Apropo, ca să vină, explicați-i că este vorba de faleza Farnol. Nu are altă denumire, iar toată lumea știe exact locul.

— Am înțeles, i-am răspuns. Nu, nu vă deranjați să mă însoțiți. Mă voi descurca să găsesc mașina.

Apoi, adresându-mă tuturor, la modul general, am continuat:

— Începând cu acest moment, va trebui să vă conformați întocmai instrucțiunilor pe care le veți primi de la mine. Iau hotărârea de a conduce eu totul, pentru că în calitate de detectiv acesta îmi este rolul și apoi pentru că este vorba de Garda. Am demonstrat că Garda a fost asasinată și este necesar, în consecință, ca poliția să fie alertată fără întârziere. Până atunci însă, dat fiind că, așa cum presupun, bănuielile se vor îndrepta imediat asupra unuia dintre dumneavoastră, mă simt obligat să vă aduc la cunoștință ca nimeni să nu iasă din această încăpere până la întoarcerea mea. Veți fi proprii dumneavoastră paznici și vă cer să colaborați fiecare individual la supravegherea celor care vă înconjoară. Permiteți-mi să vă dau un sfat: cei care sunt nevinovați să fie mai curajoși. Pentru a raționa clar, trebuie să ai, înainte de toate, o stare morală bună. Străduindu-vă să raționați limpede, veți furniza poliției, ca și mie, mijlocul cel mai eficient pentru a ajunge la descoperirea adevărului.

Acestea fiind zise, i-am salutat și am ieșit din salon. Și fără a-mi acorda timpul să-mi iau pălăria, m-am lansat din nou în întuneric.

Vântul sufla la fel de tare, iar jos, pe nisip, marea mugea lugubru. Era foarte frig și întuneric beznă.

Căutând la fiecare pas peretele casei pentru a mă

orienta, am ajuns nu fără greutate la locul unde se afla garajul.

Acolo nu am putut rezista ispitei de a ridica pentru ultima dată privirea spre cupolă. Un surâs amar îmi veni pe buze văzând ferestrele puternic luminate.

Cât de primitoare păreau aceste lumini în tumultul acestui cer întunecat!

În timp ce le priveam, m-am năpustit deodată îngrozit spre ușa garajului, care se găsea în spatele meu.

Căci un țipăt sfâșietor, tânguitor și îngrijorat țâșni în noapte, un țipăt care crescu fără măsură, devenind un fel de urlet uimitor, inuman, ieșit parcă din infern, și care se stinse la fel de misterios precum apăruse.

Niciodată, de-a lungul întregii mele existențe, nu auzisem ceva atât de incredibil și atât de înnebunitor.

Capitolul III
LEGENDA CLOPOTULUI

Ar fi fost o nebunie să încerc a descoperi proveniența și natura acelui țipăt înfiorător, care mă asurzise în așa hal, încât nu mai știam nici din ce direcție venea. Era ca și cum ai cere unui orb abandonat în mijlocul deșertului să afle cauza căldurii care îl copleșește. Ce ați fi făcut în locul meu? Probabil, exact ceea ce am făcut și eu: cedând instinctului, am revenit în fugă până la poartă, am căutat pe bâjbâite intrarea în casă și m-am năpustit din nou în salon.

Vera Farnol era leșinată și zăcea ca o masă inertă pe parchet în fața șemineului între soțul ei și fiica sa. Am

traversat în mare viteză sufrageria și am început să caut întrerupătorul de la bucătărie. Când am aprins lumina, l-am văzut pe Stutton care, îmbrăcat într-un bizar halat de baie, ieșea dintr-un coridor îngust ce asigura, după toate aparențele, comunicarea cu partea din locuința ocupată de servitori.

— Adu repede niște apă, am strigat. Stăpâna dumitale a leșinat.

După care m-am întors în salon la fel de repede cum venisem.

Ajutat de Saint-John, Farnol o ridicase pe soția sa pe divan, unde se afla culcată. Patricia îi fricționa mâinile.

— Stutton va aduce imediat apă, am anunțat eu.

— Nu face nimic, mi-a răspuns Farnol. Ea este destul de des în pericol să-și piardă cunoștința.

Două minute mai târziu, șoferul aduse apa pe care i-o cerusem și imediat i s-a dat bolnavei să bea și i s-a pus pe frunte o batistă udă.

— Scuzați-mă, a murmurat Vera când a deschis ochii. Mulțumesc! Mă simt. Deja mai bine. Patricia, draga mea, vino și stai lângă mine.

Apoi, întorcându-se brusc spre soțul ei:

— Creamer, este intolerabil, strigă ea nervoasă. Nu mai pot suporta acest zgomot; mă va omorî.

Iar eu i-am pus întrebarea care îmi ardea buzele:

— Dar ce-i asta Farnol? De unde provine? N-am auzit niciodată ceva atât de groaznic.

Umbra unui surâs îi trecu pe față.

— Deci l-ați auzit? mă întrebă el. Nu trebuie să vă neliniștiți într-atât, dragul meu Meech. Nu aveți motiv să vă fie teamă. Nu-i decât Stânca.

— Stânca? Care stâncă? Ce vreți să spuneți?

El întinse arătătorul spre podea:

— Aceasta. Stânca aceasta pe care este construită casa. Dedesubt, există o peșteră adâncă, aproape la nivelul mării, orientată spre larg. În interiorul acestei caverne se

află un fel de deschizătură mai mare chiar decât intrarea în peșteră. Așa că, de fiecare dată când vântul bate într-un anumit fel prin această deschizătură, se produce un zgomot ușor care, de aici, aproape că nu se aude. Totuși… uneori… foarte, foarte rar, când se produce o puternică furtună, precum în această noapte, și când vântul bate dintr-o anumită direcție, se produce acest năprasnic urlet, pe care tocmai l-ați auzit și care pare să vă fi îngrijorat în așa măsură. Din cauza arătată mai înainte, această stâncă este botezată în tot ținutul „Urlătoarea”.

— Ei bine. Deși nu sunt un laș, am ripostat eu, puteți fi mândru de a mă fi speriat teribil, cu „Urlătoarea” dumneavoastră.

— Povestiți-i legenda, domnule Farnol, zise Victor, care tocmai se apropiase de noi.

Balansându-se de pe un picior pe celălalt, Farnol își trecu degetele prin vaporosul său păr alb.

— Oh! Este stupid, declară el. S-a pretins însă întotdeauna… (este o legendă care se cunoaște în familie, fiind transmisă din generație în generație, pentru că aceasta dă un anumit prestigiu casei…), s-a pretins, deci, că acest urlet este un avertisment și că, într-un răstimp de douăzeci și patru de ore, în mod fatal cineva va muri aici.

Am ridicat iute capul și mi-am fixat privirea în ochii lui:

— Și pe ce se bazează această poveste?

— Pe nimic… din câte știu eu.

— Cam la cât timp are loc acest fenomen?

— Oh, vă repet, foarte rar. În ce mă privește, nu cred să-l fi auzit mai mult de patru ori în viața mea…

— Și, am continuat eu, au avut loc împrejurări… (coincidențe, ar fi trebuit să spun, căci nu puteau fi altceva) care să fi putut face credibilă legenda pe care ne-ați povestit-o?

Farnol aruncă o privire spre soția sa, care îi făcu un semn afirmativ cu capul.

— Poți foarte bine să-i spui totul, zise ea cu o voce slabă.

— Da, adică, de două ori, în perioade diferite, reluă Farnol întorcându-se din nou spre mine. Desigur, simple coincidențe, cum spuneți și dumneavoastră. Mai întâi, acum douăzeci de ani, într-o noapte exact la fel ca aceasta, când am auzit Stânca. Or, tata, care locuia aici și care luase trenul de Wells-Plage ca să meargă la Boston, a murit de embolie în timpul călătoriei.

— Și a doua oară? am întrebat.

— A doua oară... tot după o noapte când avusese loc o furtună teribilă, am auzit Stânca în zori. Asta acum vreo opt-zece ani, nu-i așa Vera?

— Tocmai împlinisem unsprezece ani, zise Patricia. Deci, exact acum unsprezece ani.

— Da, exact, zise Farnol. Spre prânz, când cineva de-ai noștri s-a dus spre mare, a descoperit pe nisip la începutul falezei, cadavrul unui înecat, pe care marea îl scosese la mal...

— Cine era? am întrebat văzând că tace.

— Ei! Un necunoscut, zise el foarte repede. Nu avea nicio legătură cu noi, înțelegeți? Era vorba de un simplu pescar a cărui barcă se scufundase undeva în larg.

— Aha! făcui gânditor. Și asta e tot? După aceea, până în această noapte, fenomenul nu s-a mai repetat niciodată?

Farnol nu mi-a răspuns. O liniște deplină domnea în întreg salonul. De afară, se auzea în continuare, destul de slab, prin ferestrele groase, zgomotul rafalelor, iar din când în când, curenții de aer șuierau în coșul șemineului. Înăuntru, totul era liniștit. Nicio vorbă. Doar o mișcare: aceea a pernei de sub capul Verei.

Această liniște încăpățânată mă exasperă:

— Ei bine, îmi răspundeți: da sau nu? am strigat cu furie bătând cu piciorul în podea.

Doar o voce, din fundul salonului, îmi răspunse - Philip Masterson, așezat pe scaunul său cu spătarul drept, în colțul cel mai întunecat al camerei. Aruncându-și părul pe spate, rosti încet, pe un ton lipsit de orice expresivitate:

— Și ieri seară a urlat Stânca.

Cel care m-a condus la fermă ca să telefonez a fost totuși Stutton. Imediat după ce Masterson a pronunțat cuvintele de mai sus i-am dat dispoziție șoferului să se îmbrace, după care am ieșit împreună să căutăm mașina.

Vântul începuse să se liniștească. Parcă se odihnea după îndeplinirea misiunii de a fi lansat două avertismente succesive: ieri seară pentru sărmana Garda, iar în această noapte… pentru cine? Încercam să văd la ce concluzie aș fi ajuns dacă aș fi fost superstițios. Aș fi considerat că acest al doilea avertisment proorocea o nouă moarte sau mi-aș fi zis că acest al doilea urlet nu era decât un strigăt de triumf exprimând bucuria vântului de a fi știut să prezică moartea tragică a acestei fete?

— Stutton, l-am întrebat pe șofer în timp ce demaram, știi ce s-a întâmplat în această noapte în casă?

— Nu, domnule Meech, mi-a răspuns. Știu totuși că s-a petrecut ceva căci am auzit multă mișcare. Cum însă nu era prea târziu, mi-am zis că ați organizat vreo petrecere. Iar dacă m-am sculat când am auzit acel urlet diabolic, am făcut-o pentru că după ce îl auzi nu mai poți adormi… cel puțin nu imediat… în orice caz nu înainte de a fi luat o gură de whisky sau de altceva.

— Câți servitori mai sunt în casă, Stutton?

— Oh! Nu mai este decât Bessie, domnule Meech. Ea este bucătăreasă și femeie la toate. Câteodată se mai angajează câte o cameristă. Însă anul acesta nu a fost nevoie căci au venit pentru foarte puțin timp. Cred că ați remarcat că eu servesc la masă. Așa se întâmplă mereu când nu există cameristă.

— Stutton, am continuat eu - lăsasem în urmă limba de pământ și mergeam acum pe șoseaua care traversează mlaștina - Stutton, a murit domnișoara Lawrence.

Viteza pe care a luat-o deodată mașina îmi demonstră că, zăpăcit de veste, apăsase involuntar pe accelerație.

— A murit, domnule? - întrebă el restabilind mersul

mașinii. Ce nenorocire!

— Da, asasinată, Stutton!

Brusc, uită de accelerație și, zăpăcit de-a binelea, se întoarse spre mine:

— Asasinată! Dumnezeule mare!... Dar de cine, domnule?

I-am cercetat chipul la lumina slabă a tabloului de bord și am avut certitudinea că stupoarea și ignoranța sa nu erau deloc prefăcute. De altfel, ce motiv rezonabil aș fi avut să-l bănuiesc?

— Încă nu știu, Stutton, i-am răspuns în timp ce mașina se punea din nou în mișcare.

Se întoarse iarăși spre mine:

— Este... este careva dintre ei? întrebă luându-și pentru o secundă mâinile de pe volan pentru a arăta, printr-un gest spre spate, în direcția mării și a casei.

— Foarte probabil, i-am răspuns.

— Oh!

După o scurtă pauză l-am întrebat:

— Stutton, de cât timp ești în serviciul familiei Farnol?

— De vreo zece ani, domnule.

— Deci nu erai la ei acum unsprezece ani când a fost găsit pe mal cadavrul unei înecat în urma unui naufragiu?

— Nu, domnule. Am venit aici vara următoare. Îmi amintesc însă că am auzit vorbindu-se despre acest caz.

— Deci înainte de ieri seară nu ai mai auzit niciodată Stânca urlând?

— Nu, domnule.

— Ești sigur?

— Da, domnule. Iată, am ajuns la fermă și se pare că nu s-au culcat încă, căci se vede lumină.

Telefonista, o fetișcană cu un aer incredibil de stupid și cu un pronunțat accent din ținutul Maine, nu cunoștea adresa șerifului. Totuși, după îndelungate parlamentări, am convins-o să telefoneze unui polițist din satul Ogunquit. Grație lui, am aflat că șeriful se numea Gallant și că locuia

la Kennebuck, un târg situat la vreo zece mile mai departe, pe coastă.

După ce m-am enervat destul cu telefonista, care nu reușea să stabilească legătura, am putut, în sfârșit, să intru în legătură cu șeriful.

Printr-o întâmplare providențială, auzise de mine. Am fost deosebit de flatat de stima pe care mi-o arăta acest mic funcționar de provincie, ceea ce mi-a trezit imediat o puternică simpatie pentru el.

I-am prezentat pe scurt faptele și i-am dat lămuriri cum să găsească casa. A fost inutil să insist ca să vină imediat. Mai greu a fost să-l conving să mai ia unul, sau doi oameni cu el. Cred că deja ați ghicit de ce consideram acest lucru necesar. Fără a fi câtuși de puțin superstițios, am fost totuși frapat de coincidențele care marcaseră lamentările succesive ale Stâncii. Folosind legile analogiei, se putea admite că o nouă dramă ar fi putut urma celui de-al doilea urlet, survenit în acea noapte. Și aceasta, să fim bine înțeleși, nu datorită fenomenului produs de vânt în peșteră, ci pentru că - iar această convingere mi se fixa rapid în minte - unul din cei care locuiau în casă ar fi putut foarte bine, sugestionat de legendă, să comită o nouă crimă. Să admitem, de exemplu, că cineva ar fi avut unele mici motive să fie supărat pe Garda; cine știe dacă, sub influența sinistrei legende, nu a crezut că vede în urletul Stâncii anunțarea unui act pe care trebuia să-l comită pentru a se răzbuna pe fată sau pentru a o îndepărta, dacă o considera, pe drept sau greșit, un obstacol în calea realizării dorințelor sale? Evident, toate acestea nu erau decât pură imaginație. Însă, după cum cred că am mai spus-o, când încep o partidă, am obiceiul să avansez toți pionii.

Șeriful Gallant m-a anunțat că urma să-l convoace pe medicul legist, care locuia și mai departe decât el, la Biddefort, și că va veni și el cât va putea de repede, după ce-i va fi găsit pe cei doi oameni solicitați de mine.

După aceasta, am plecat lăsând pe masă o bancnotă de un dolar și străduindu-mă să scap cât mai repede de întrebările cu care mă asedia fermierul, care auzise tot ce vorbisem și pe care vederea persoanei mele diforme îl lăsase perplex.

La întoarcere, am schimbat doar câteva cuvinte cu Stutton. De fapt, aș fi vrut să-l interoghez despre foarte multe lucruri și mai ales despre familia Farnol. Am preferat totuși să aflu mai întâi ceea ce Farnol însuși îmi va spune despre aceasta. De aceea, când am coborât din mașină, după sosire, m-am limitat să-i spun numai câteva vorbe:

— Nu te duce imediat la culcare, Stutton. Vrei să aștepți în bucătărie? Nu cred că vom avea nevoie de mașină, dar nu se știe niciodată.

— Nu are nicio importanță, domnule. Oricum nu voi putea dormi.

Când m-am întors în salon, i-am găsit pe toți aproape pe locurile în care îi lăsasem. Doar Masterson părăsise colțul său și se apropiase de foc.

— Poliția va fi aici dintr-un moment în altul, i-am anunțat. Până atunci, iată ce am a vă spune. Când mă ocup de o crimă, procedez, după caz, în moduri foarte diferite. Uneori, conduc personal ancheta; alteori, mă limitez să dau sfaturi familiei victimei; iar în alte cazuri, servesc în același timp și de ajutor și de expert reprezentantului oficial al poliției însărcinat cu cazul respectiv. Încă nu știu ce rol voi avea aici; am toate motivele să cred că șeriful îmi va cere să iau inițiativa cercetărilor și îmi va da mână liberă ca să le organizez în felul meu. Dacă așa vor sta lucrurile, este de la sine înțeles că voi deveni automat dușmanul personal al fiecăruia dintre dumneavoastră, atât timp cât nu voi fi descoperit cine dintre cei prezenți este vinovatul. Prin urmare, cei care se simt nevinovați nu au decât să mă ajute cât pot mai bine, prin toate mijloacele, pentru a putea redeveni cât mai repede prietenul lor.

Domnul Saint-John luă cuvântul. Era un bărbat înalt și slab, cu părul roșcat și cu barbișon. Soția sa, foarte mică, asemănătoare unui șoarece, se cramponase de brațul lui.

— Vreți să spuneți că sunteți deja sigur că cineva dintre noi a omorât-o pe Garda Lawrence?

— Exact, am răspuns cu un ton pe care îl voiam pe cât de calm pe atât de puțin ostil. A priori, cel puțin, nicio altă ipoteză nu poate fi avută în vedere. Desigur, nu voi merge până acolo încât să afirm că nu știu nimic din ceea ce făcea Garda, însă o cunosc destul de bine pentru a ști că aici, în acest colț pierdut de lume, nu avea în niciun caz alte relații decât acelea pe care le întreținea cu dumneavoastră. Cu atât mai mult, nu avea aici niciun dușman neștiut. Dacă admitem că o persoană străină s-ar fi strecurat în casă, trebuie să presupunem că această persoană știa unde era camera Gardei și cum să ajungă la această cameră, ceea ce, cred că sunteți de acord cu mine, este de neconceput.

Până la proba contrarie, nu pretind că vinovatul se află printre noi. Voi sfătui pe șerif să pornească ancheta de la această ipoteză. Mai mult, chiar din acest moment voi face uz de autoritatea pe care, în mod sigur, mi-o va conferi șeriful… Invit pe vinovat să se facă cunoscut, și îi acord trei minute să se hotărască.

Am mai menționat despre obiceiul pe care mi l-am făcut de a mă așeza turcește pe o masă în împrejurările cele mai critice sau cele mai dramatice. Prefer această poziție din cauza conformației mele, sau mai bine zis a deformației mele fizice și a dificultății de a găsi un scaun pe care să stau cât de cât comod.

Pronunțând deci cuvintele de mai sus, am împins într-o parte scrumiera și cele câteva reviste împrăștiate pe masa mare din mijloc și, instalându-mă pe ea în poziția amintită, am scos ceasul din buzunar și am început să-i observ cu multă atenție pe cei care se aflau în fața mea.

— Trei minute, am repetat. Un cuvânt, un simplu gest, ar fi suficiente. Dar dacă peste trei minute nu aflu nimic, voi

da primul ordin, și va trebui să vă supuneți… Sunteți gata? … Încep…

Firește, nimeni nu a căzut în cursă. De altfel, acest lucru era previzibil iar contrariul m-ar fi surprins. Când este vorba de o asemenea crimă și când criminalul reușește să nu se trădeze și să continue a-și juca în mod normal rolul pentru a nu se deosebi de cei care-l înconjoară, este nevoie de ceva mai mult decât de o somație pentru a-l determina să treacă la mărturisiri. Și totuși, de multe ori, trucul acesta se dovedise destul de bun. El ajută ca lucrurile să se pună în mișcare și conferă mai multă autoritate celui care face investigațiile. În plus, arată celor nevinovați că se urmărește descoperirea cu orice preț a adevărului și că este nevoie de sprijinul lor.

Așa cum am mai spus, niciun rezultat, iar cum și vântul și focul se domoliseră, liniștea devenise impresionantă.

Când s-au scurs cele trei minute, mi-am băgat ceasul în buzunar, mișcare însoțită de un lejer zgomot provocat de deplasarea unor scaune și de respirații până atunci reținute.

— Foarte bine, am continuat. Din acest moment a început războiul între noi. Iată cu ce voi începe. Când va sosi, șeriful va dori să discute mai întâi cu mine. Apoi va cere să fiți cu toții interogați individual, fie de el, fie de mine. Prin urmare, este inutil să rămâneți adunați aici. Domnule Farnol, toate ușile de la cameră au broaște și pot fi încuiate cu cheia?

— Da, fără excepție.

— În acest caz, am continuat coborând de pe masă. Trebuie să vă aduc la cunoștință cu regret că vom fi nevoiți să folosim aceste încuietori. Ați înțeles toți de ce, nu-i așa? Ei bine, vă voi escorta sus, doi câte doi.

Este ceea ce am și făcut. Fără îndoială că și aceasta era o măsură inutilă; dar ea contribuia la sporirea autorității mele și, totodată, intensifica latura dramatică a situației - două aspecte care au o mare importanță la începutul unei

anchete. I-am condus mai întâi pe cei doi Saint-John până în camera lor. Am încuiat ușa cu cheia pe care am luat-o din interior. Apoi i-am încuiat separat, în camerele lor, pe tinerii Masterson și Millard. La urmă, am făcut același lucru cu cei trei Farnol.

Era înduioșător să o vezi pe Vera Farnol urcând scara. Știam că era foarte zdruncinată și nu aș fi fost surprins dacă făcea o criză de nervi. Cu toate acestea, mergea precum o sfântă spre supliciu, și nu m-am putut împiedica să nu o compătimesc și să nu o admir în același timp. Patricia, pe care paloarea o făcea foarte frumoasă, urca lângă ea, iar Farnol, și mai cocârjat, și mai bulversat decât soția și fiica sa, urca după ele, împreună cu mine.

Luându-mi la revedere de la el în pragul camerei, i-am strâns mâna și i-am zis:

— Credeți-mă, îmi este cum nu se poate mai penibil să vă destitui din prerogativele dumneavoastră de stăpân al casei. Împrejurările mă obligă însă să o fac. M-ați înțeles, nu-i așa, Farnol?

— Firește, Meech, firește. Iar dacă aveți nevoie de ceva, nu vă jenați.

Închise singur ușa camerei sale, iar eu am încuiat-o cu cheia.

De la înălțimea scării, am trecut în revistă cele două rânduri de uși de la camerele transformate de acum înainte în celule de închisoare. Erau câte patru de fiecare parte a holului la extremitatea căruia începea scara în spirală care ducea la cupolă. Pe dreapta, erau în ordine camera Patriciei, apoi a familiei Saint-John, urmată de a lui Victor și la sfârșit a mea care, bineînțeles, nu era ocupată. Pe stânga, camera Verei Farnol era urmată de a lui Creamer Farnol, lângă care se afla cea a lui Philip Masterson. După aceasta mai era una, la care nu condusesem pe nimeni. Am traversat repede holul și am apăsat pe clanța ușii. Era încuiată cu cheia. Am încercat să privesc pe gaura cheii. Lumina fiind stinsă în interior, mi-a

fost imposibil să disting ceva. Nici faptul că am ascultat cu atenție, nu a avut alt rezultat.

M-am întors la camera lui Creamer Farnol, am ciocănit ușor și răsucind cheia în broască am deschis ușa.

— Spuneți-mi, Farnol, l-am întrebat când s-a apropiat de mine, ce este cu camera aceea din capăt, vizavi de a mea? Am remarcat că este încuiată.

— Oh! Este o cameră nefolosită, Meech. Neavând nevoie de ea, nu a fost niciodată amenajată și am transforma-o în debara. Din cauza cupolei casa aceasta nu are pod, așa că tot ceea ce ne deranjează este îngrămădit în camera aceea.

— Așa, foarte bine, i-am spus încuind pentru a doua oară ușa.

Apoi am coborât la parter, am făcut turul salonului și mi-am privit ceasul: era ora unsprezece fix.

Mi-am aprins un trabuc, am ieșit pe verandă și m-am sprijinit de balustradă, spre răsărit. În întunericul nopții se profilau confuz în fața mea contururile rotunjite ale plajei, la capătul căreia înainta în mare a doua limbă de pământ pe care se înălța casa geamănă. Când te gândești că nu trecuseră decât două ore de când am văzut lumină în ambele cupole, mai întâi în aceasta, apoi în cealaltă! Cât de surprinzător se schimbase vremea de atunci! De-abia dacă mai adia acum o ușoară briză dinspre larg; aerul era încă rece și cerul tot fără stele.

Deodată, imediat după ce am scuturat scrumul de la trabuc în prăpastia care se deschidea la picioarele mele, un ușor zgomot din spate m-a făcut să tresar. M-am întors brusc. Ușa era deschisă și cineva înainta spre mine.

— Cine-i acolo? am strigat eu, oarecum surprins.

— Sunt eu, Stutton, domnule, răspunse șoferul. Cum nu mai auzeam niciun zgomot, am venit în salon să văd dacă v-ați dus toți la culcare… Apoi am văzut pe verandă lumina de la trabuc. Vă deranjează dacă voi sta puțin cu dumneavoastră așteptând să sosească poliția? Nu prea e plăcut să stau singur, acolo, în bucătărie.

— Nicidecum, vino aici lângă mine, Stutton, i-am zis, mulțumit că era el și bucuros să am companie.

I-am dat un trabuc și, sprijiniți în coate pe balustradă, am stat unul lângă altul un lung moment, liniștiți și gânditori, cu ochii fixați în întuneric și urechile ciulite pândind sosirea mașinii șerifului.

— Stutton, am întrebat în cele din urmă, cui aparține casa aceea, identică cu aceasta, construită pe cealaltă limbă de pământ?

— Aceea, păi… domnului Farnol, domnule.

— Domnului Creamer Farnol?

— Da, domnule.

— Și cine locuiește acolo?

— Nimeni, domnule.

— Nimeni, Stutton? Ce vrei să spui?

— Ei bine… exact ce am spus, domnule. Sunt zece ani de când casa aceea nu mai este folosită și de când totul, de sus până jos, este încuiat.

Capitolul IV
PE NISIP, ÎN NOAPTE

Șeriful Gallant era un omuleț vioi, cu o mustață neagră, scurtă și cu o frunte care începuse să se extindă serios. Și el avea acel accent specific locuitorilor din ținutul Maine.

Când a coborât din mașină, odată cu ceilalți doi oameni ai săi, m-a salutat cu atâta respect de parcă aș îi fost guvernatorul statului. Apoi mi-a strâns mâna zicând:

— Încântat să vă cunosc, domnule Meech, și foarte flatat să întreprind această anchetă împreună cu dumneavoastră.

Cinci minute mai târziu, înțelegerea dintre noi era încheiată așa cum prevăzusem: eu urma să conduc ancheta, în timp ce el și oamenii lui rămâneau la dispoziția mea, gata să intervină ori de câte ori i-aș fi solicitat, să folosească forța în caz de pericol și să însface pe oricine aș fi considerat eu că trebuia arestat.

Înainte de a fi întreprins ceva, înainte chiar de a ne fi făcut vreun plan în privința aceea ce aveam de întreprins, șeriful mi-a adresat următoarele recomandări:

— Veți proceda cum veți dori, domnule Meech. Permiteți-mi, totuși, să vă spun un lucru care vă va ajuta poate să vă faceți o părere mai exactă asupra situației. În statul Maine, după cum știți, nu se admite pedeapsa capitală și nu rareori vedem criminali alegându-și tocmai ținutul nostru ca loc al fărădelegilor lor, pentru a scăpa de scaunul electric. Aceasta este o stațiune de vară, frecventată mai ales de oameni care vin din alte state. Acum ne aflăm la aproape o lună de la închiderea sezonului, așa că vilele sunt toate părăsite. În consecință, după părerea mea, există un lucru pe care nu ar trebui să-l scăpați din vedere, și anume că cel care a ucis fata a ales statul Maine pentru a-și înfăptui crima tocmai ca să-și salveze pielea în cazul în care ar fi descoperit, căci aici nu suntem decât la douăzeci de mile de New Hampshire. În fine, vă veți mai gândi, căci dumneavoastră veți hotărî! Eu, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș încerca să mă asigur mai întâi dacă toți cei care se află în această casă aveau un motiv valabil să vină în vilegiatură pe coasta Maine după închiderea sezonului.

Am găsit sfatul judicios și i-am mulțumit. I-am explicat apoi că dacă dorea să-mi fie imediat de folos și să mă ajute în realizarea misiunii, cel mai bine ar fi fost să urce împreună cu oamenii săi în cupolă și să ia amprentele digitale. M-a asigurat că știau destul de bine metoda Bertillon și că vor face tot ce trebuia, deși nu dispuneau de materialul necesar. Din fericire, aveam eu tot ce trebuia.

Era unul dintre obiectele cele mai prețioase și care mă însoțea în toate deplasările mele.

I-am explicat lui Gallant că amprentele persoanelor care locuiau în casă nu fuseseră ridicate și că ar fi fost bine să le ia și pe ale Gardei.

— Din nefericire, am adăugat, clanța exterioară a ușii de la cupolă nu ne va fi de folos, căci am amestecat toate amprentele încercând să o deschid. Poate comutatorul să ne ofere niște indicii mai bune, însă mă îndoiesc că veți obține un rezultat clar. Domnul Farnol l-a răsucit când am intrat în cameră, dar nu s-a atins de el decât o dată, așa că s-ar putea discerne, cel puțin parțial, o altă amprentă sub a sa. Dacă veți găsi o amprentă proaspătă, alta decât a Gardei Lawrence, vom putea spune că am făcut un mare pas. Vă recomand, de asemenea, să cercetați cu atenție lemnăria patului. Cât despre ferestre, nu cred că merită să întârziați cu ele: după toate aparențele, este puțin probabil ca cineva să se fi atins de ele în timpul care s-a scurs din momentul în care Garda le-a deschis când a urcat să se odihnească și acela când tânărul Millard și cu mine le-am închis. Cele mai bune indicii se vor găsi în mod sigur pe clanța interioară a ușii. Aveți grijă ca niciunul dintre oamenii dumneavoastră să nu o atingă înainte de a fi fost prelevate amprentele. Nu văd cine ar mai fi putut să o atingă după asasin, dat fiind că ușa era încuiată cu cheia după cea de-a doua vizită a acestuia, vizită care avusese loc doar cu câteva minute înainte ca eu să fi descoperit cadavrul… În orice caz, pot să vă confirm că nici eu nici tânărul Millard nu am atins acest mâner. Ușa a rămas deschisă tot timpul cât am cercetat camera, și nu ne-am atins, cum e și normal, decât de clanța exterioară, când am închis ușa după noi, la plecare.

E de la sine înțeles că odată cu aceste indicații i-am făcut și o expunere foarte detaliată a observațiilor pe care le făcusem personal. Singurul lucru pe care am omis să-l spun a fost că am văzut lumină în cealaltă casă; și aceasta,

din două motive: primo, pentru că nimic nu arăta că exista vreo legătură adevărată între acest fapt și cazul în speță și, secundo, pentru că îmi propusesem să explorez pe ascuns cea de-a doua cupolă înaintea zorilor… poate chiar imediat dacă era posibil.

— Nu credeți, domnule șerif, că am face mai bine să continuăm liniștiți cercetările preliminare în această noapte și să așteptăm dimineața pentru a începe interogatoriile? Așa îi vom lăsa pe acești sărmani oameni să doarmă în pace, dacă vor putea, nu credeți?

— Este exact ce cred și eu, Păianjenule, îmi răspunse.

Apoi se rușină brusc, să înroși tot și rosti bâlbâindu-se:

— Oh, pardon… pardon… scuzați-mă, domnule Meech: Știți… noi… adică eu… am citit atâtea articole, am vorbit atât despre dumneavoastră cu colegii mei, încât am ajuns să vă spun porecla pe care toată lumea o știe, Pă… Păian…

Părea atât de rușinat și de încurcat încât, împotriva voinței mele, am izbucnit în râs.

— Nu te necăji din această cauză, șerifule, l-am asigurat. Sunt obișnuit; cei care lucrează cu mine nici nu-mi spun altfel. Așa că nu vă jenați. Și acum, la treabă.

L-am condus, împreună cu oamenii săi, la primul etaj, dându-le cele de trebuință pentru a preleva amprentele; după aceea i-am dus în cupolă. Dar eu nu am rămas aici decât un minut - exact timpul să-i recomand lui Gallant să-și noteze toate observațiile pe care le va considera susceptibile de a avea vreo utilitate, și să o acopere pe Garda până la sosirea ofițerului de la poliția judiciară; după care i-am părăsit și am coborât cu un etaj mai jos.

Mă gândeam cum să-l abordez pe Creamer Farnol în legătură cu casa geamănă pe care îmi propusesem să o explorez. Voiam să aflu de la Farnol cum să procedez ca să pot intra, fără a-l face să ghicească ce bănuieli îmi treceau prin minte de când descoperisem ceea ce dumneavoastră știți foarte bine.

Tot frământând în minte întrebările pe care voiam să i le

pun și răspunsurile pe care urma să mi le dea, înaintam încet de-a lungul coridorului slab luminat. Eram atât de concentrat încât ignoram complet cele ce se petreceau în jurul meu. De aceea nu mi-am dat seama când am depășit ușa lui Farnol, și m-am oprit la următoarea.

Intenția mea era să descui ușa, să o împing ușor și să-l strig încet pe Farnol.

Am făcut exact ceea ce îmi propusesem: am răsucit cheia în broască, am împins ușa... dar, spre deplina mea stupefacție, am văzut în fața mea nu pe Farnol, cum mă așteptam, ci pe Vera, stând în picioare puțin mai departe de ușă. Îmbrăcată din cap până în picioare în alb, de-abia zărindu-se în lumina slabă care venea de pe coridor, Vera înțepenise într-o imobilitate totală și avea privirea atât de fixă încât nici nu remarcă prezența mea.

Tocmai mă pregăteam să-mi cer scuze, când mi-am dat seama că înainta spre mine fără să mă vadă, mișcându-și inconștient buzele. Imediat am înțeles despre ce era vorba: Vera Farnol era în stare de somnambulism!

În mintea mea au început să se îngrămădească tot felul de fragmente de amintiri din lecturi.

Ce trebuia făcut în asemenea cazuri? Înainte de toate, să nu o deranjezi, să o urmărești în liniște, iar dacă vorbește, să o asculți cu atenție.

Oare unde se va duce? Ce va spune? La ce revelații să mă aștept din această situație neprevăzută?

M-am dat într-o parte ca să-i las loc liber. Ea a continuat să înainteze, pas cu pas, extrem de încet. Am ciulit în zadar urechile; era imposibil să aud ceva din cele ce murmura; și nici dacă priveam cu foarte mare atenție mișcarea buzelor, tot nu reușeam să disting niciun cuvânt.

La un moment dat, când a ajuns în prag, s-a oprit brusc; corpul a început să i se balanseze ușor, mai întâi în față, apoi în spate; închizând ochii, a întins mâinile precum cineva care își pierde echilibrul.

Înțelegând atunci că i-a trecut criza, m-am îndreptat

spre ea și, strigând-o pe nume, i-am apucat ambele mâini în ale mele fricționându-i degetele.

— Doamnă Farnol... Vera Farnol... Vă rog, treziți-vă!

A deschis ochii și, după expresia privirii, mi-am dat seama că m-a recunoscut; imediat, a făcut un pas înapoi trăgându-mă după ea și a scos un suspin îndurerat, plin de disperare și de rușinea de a fi fost surprinsă în acea stare.

— Ei bine, nu vă necăjiți atât! Mergeați dormind. Ce mare lucru! Un moment, să aprind lumina.

Am lăsat-o și am mers să întorc întrerupătorul.

Capotul său negru-auriu atârna pe speteaza unui șezlong. I l-am adus și i l-am pus pe umeri; apoi am condus-o până la șezlong, unde s-a așezat cu grijă.

Își revenise complet și era gata să izbucnească în lacrimi. Văzând aceasta, m-am așezat lângă ea pe un scăunel și, cuprinzându-i mâinile în ale mele, i le-am mângâiat încet străduindu-mă să o liniștesc.

— Este îngrozitor, murmură ea.

— Îngrozitor?! am repetat eu. Să nu exagerăm inutil. Nu vă mai repetați într-una că sunteți anormală. Dimpotrivă, străduiți-vă să priviți partea bună a lucrurilor. În definitiv, ați avut un mare noroc că m-am aflat aici, căci altfel s-ar fi putut să vă răniți lovindu-vă de cine știe ce. Dar iată ce s-a întâmplat, am adăugat, hotărât să mint un pic pentru a o liniști. Tocmai treceam prin fața ușii când v-am auzit mișcându-vă în cameră. V-am strigat, dar nu mi-ați răspuns. Și, după cum vă dați seama, interesându-mă foarte mult de ce se întâmplă cu micul meu grup de prizonieri, mi-am permis să deschid ușa de la camera dumneavoastră. Fiți liniștită, vă repet, criza a trecut aproape imediat.

Și din nou am început să-i mângâi mâinile, observând-o foarte atent pentru a vedea dacă ceva din atitudinea ei nu lăsa să se vadă că își dăduse seama că o mințeam, căci e de la sine înțeles, nu eram departe de a o bănui că jucase teatru cu mine. Rezultatul acestei examinări a fost însă

negativ: nu părea deloc să fie așa.

— Nu știu care ar putea fi cauza, îmi declară ea. Nu mi se întâmplă aceasta decât de câțiva ani.

— Vi se întâmplă des? am întrebat-o cu o voce cât se poate de liniștită.

— Oh, nu… nu foarte des… o dată sau de două ori pe an… cel puțin din câte mi-am dat seama.

Tăcu câtva timp, iar eu continuam să-i scrutez îndelung fața, în ideea de a surprinde vreun reflex care să constituie pentru mine o probă revelatoare.

— Dar nu mi se întâmplă numai când dorm, adăugă ea dintr-o dată privindu-mă fix.

— Ce vreți să spuneți, doamnă Farnol?

Își trase mâinile și le încrucișă pe genunchi.

— Să vedeți… am uneori și altfel de crize… Nimic grav, simple crize ușoare… Mi se întâmplă în general când citesc sau scriu. Timp de câteva secunde pierd realmente noțiunea lucrurilor, iar când îmi revin sunt conștientă de cele întâmplate. Ceea ce este mai bizar constă în faptul că nu am nicio senzație dezagreabilă, nici cea mai mică neplăcere fizică, cum simți de obicei după ce ai avut un leșin. Îmi revin tresărind, cu impresia foarte clară că, între momentul când am citit ultimul cuvânt și acela când reîncep lectura, a existat un interval în timpul căruia facultatea de a gândi a dispărut complet. Este idiot, nu-i așa?

— Aceasta înseamnă că va trebui să fiți supravegheată. Nu ați consultat un medic?

— Ba da. Chiar mai mulți. Dar nu mi-a folosit prea mult. Unul mi-a spus că erau tulburări de vedere; altul că se datora digestiei; al treilea m-a sfătuit să las fumatul pentru o perioadă. De altfel, să nu vă imaginați că îmi este rușine sau că mă afectează în vreun fel. În realitate, singurul lucru care mă deranjează cu adevărat, pentru că îl consider umilitor, mai ales când se întâmplă, ca în această noapte, în prezența cuiva pe care îl cunosc de puțin timp,

este faptul de a avea aceste crize de somnambulism. Celelalte, acelea pe care le am când sunt trează, sunt atât de scurte, încât am convingerea că persoanele care s-ar afla lângă mine în acele momente nici nu și-ar da seama. Vă mărturisesc că nu i-am spus nimic lui Creamer despre asta; când e vorba de sănătatea mea se necăjește foarte mult.

— De fapt, nu pare să fie ceva grav, din moment ce… cum să spun… aceste pierderi ale cunoștinței sunt atât de scurte precum spuneți și nu mergeți sau nu faceți ceva involuntar în timpul lor. Așa ceva nu vi se întâmplă niciodată, nu-i așa?

— Oh, niciodată… niciodată, vă asigur.

M-am despărțit de ea puțin mai târziu, cu certitudinea că își recăpătase în întregime starea normală și chiar surprins de a o vedea atât de calmă după tot ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

În tot cursul discuției nu m-a întrebat nici măcar o dată despre cercetările mele. Nici măcar o dată nu a făcut vreo cât de mică aluzie la Garda.

Aproape că mi-a părut rău că a trebuit să-i încui din nou ușa cu cheia.

Imediat ce am ieșit pe coridor, am mers la ușa alăturată și l-am strigat pe Farnol.

— Intrați, Meech! zise el.

L-am găsit pe pat, citind la lumina destul de slabă a unei lămpi portative.

— Deci, cum stați? mă întrebă când m-am apropiat de el. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Pereții erau foarte groși, ușile de asemenea. Speram să nu fi auzit nimic din discuția pe care tocmai o avusesem cu soția sa. De altfel, vorbisem tot timpul pe un ton scăzut. În orice caz, n-aș fi vrut să-i spun ceva în legătură cu aceasta.

— Totul merge cât se poate de bine, i-am răspuns. De altfel, ancheta nu poate să avanseze prea mult în această noapte și nu avem intenția să întreprindem ceva până ce

șeriful nu-și va fi terminat primele sale constatări și nu va fi sosit medicul legist. Șeriful este aici, cu doi din oamenii săi. Și el este de aceeași părere cu mine că interogatoriul nu va putea începe decât mâine dimineață. Tocmai în legătură cu aceasta am venit să vă văd. Vreau ca șeriful să se poată odihni în această noapte, în timp ce oamenii lui vor face de gardă, pe rând, în jurul casei. Numai că, din câte am înțeles, nu mai este niciun pat liber, nu-i așa?

Fixându-și arătătorul între paginile cărții, în locul în care se oprise - am remarcat că citea Spencer - păru că se gândește.

— Nu, spuse în cele din urmă, în afară de acela pentru cameristă când o aducem cu noi, și care se află în camera unde doarme Bessie. Mai există și divanul din salon. Nu s-ar putea...?

— Aș vrea să se instaleze acolo cel care nu va fi de gardă, l-am întrerupt. Cât despre șerif, prefer să-l instalez în camera mea. Eu nu dorm niciodată prea mult, dar îmi trebuie o cameră unde să fiu singur, unde să pot veni și de unde să pot pleca oricând, unde să mă pot gândi la nevoie și unde să existe un fotoliu în care să pot dormi puțin dacă mă prinde somnul... Mi-a venit o idee. V-ar deranja dacă îmi voi alege domiciliul provizoriu în casa care se află în celălalt capăt al plajei, pe limba cealaltă de pământ? Stutton mi-a spus că vă aparține. Nu sunt deloc pretențios. Dacă voi găsi acolo un fotoliu sau o saltea pe care să mă întind...

Farnol se uită la mine cu o privire speriată.

— Glumiți! strigă el. Ar fi absurd.

— De ce?

— De ce!? Pentru că, dragă prietene, au trecut ani de când este încuiată. Totul este ermetic închis. Până și storurile au fost bătute în cuie. Riscați să vă asfixiați literalmente.

— Și cupola?

— Cupola!?... Da, la rigoare... Cupola este deschisă.

Numai că am impresia că s-a întrerupt curentul electric, și nu-mi amintesc dacă există sau nu mobilă înăuntru. Restul casei este mobilată, dar sunt puse huse peste tot. Nu, nu Meech, nu trebuie să faceți asta. Este imposibil!

L-am privit drept în față.

— Spuneți asta *numai* pentru că vă temeți că voi petrece o noapte proastă, Farnol? l-am întrebat. Nu aveți nicio idee preconcepută, nu-i așa?

Niciun clipit. Dimpotrivă, a început să mă privească atent, așa cum o făcusem eu mai înainte.

— Iar dumneavoastră, Meech, răspunse el cu un aer ironic, *numai* pentru a reflecta și a dormi vreți să petreceți noaptea acolo?

— Bineînțeles, am răspuns categoric.

— Ei bine, și eu vă răspund tot cu un „bineînțeles”.

— Atunci, dragul meu Farnol, amintiți-vă că legile ospitalității vă cer să-mi acordați ceea ce doresc, iar dacă aceasta este plăcerea mea, nu voi avea a mă plânge decât mie, dacă locuința este lipsită de confort. Înțelegeți că am nevoie să mă plimb, să fiu singur… Iar dacă, în cel mai rău caz, nu mă voi simți deloc bine, nu voi avea decât să mă întorc aici.

Oftă și puse cartea alături.

— Sunteți incorijibil, Meech, spuse ridicându-se și îndreptându-se spre un birou masiv. În orice caz, trebuie să-mi promiteți ceva: că nu veți umbla nicăieri în altă parte decât pe scări și în cupolă. Vă repet, curentul sigur a fost întrerupt; așa că nu veți avea lumină și riscați să vă răniți lovindu-vă de mobile. De altfel, cred că majoritatea camerelor sunt încuiate și vă spun chiar acum să nu contați pe mine pentru a vă da cheile.

— Am înțeles, vă promit.

Nu vedeam niciun inconvenient. Nu asta mă interesa.

Scoase dintr-un sertăraș al biroului o cheie obișnuită Yale, la care era legată o plăcuță de metal și mi-o dădu.

— Vă conjur, Meech, îmi recomandă el, fiți foarte atent!

— Fiți liniștit, i-am spus, și vă mulțumesc. Noapte bună! O să vin să vă scol devreme.

Eram pe cale să plec când, ajuns la ușă, m-am răzgândit. M-am întors să-i mai pun o întrebare:

— Apropo, Farnol, cine naiba a construit aceste două case? Și în ce scop?

— Bunicul meu, pe la 1880, mi-a răspuns. Era un bătrân excentric căruia îi plăcea să se laude că e deosebit de înzestrat pentru arhitectură. Și chiar era, numai că doar pentru arhitectura grotescă. A conceput și construit aceste două minunate eșantioane ale talentului său pentru cei doi fii gemeni ai săi, din care unul a fost tatăl meu. Apoi, deoarece toți moștenitorii direcți ai unchiului meu au decedat, ambele case mi-au revenit mie. Am păstrat-o pe aceasta pentru noi deoarece împrejurimile sunt admirabile și pentru că ne-am obișnuit să nu mai remarcăm urâțenia construcției. Cât despre cealaltă, nici nu știu ce să fac cu ea. Nu reușesc să o închiriez și nu mă pot hotărî să o vând. Acum vreo cinci-șase ani am hotărât să o închid complet - știu, deși nu am făcut niciodată inventarul, că înăuntru este mobilier de mare valoare - iar de atunci nu cred să fi pus piciorul pe acolo de vreo șase ori.

— Aha! Foarte bine, am răspuns. Noapte bună, Farnol!

Ajuns la baza scării care ducea spre cupolă l-am strigat încet pe șerif.

— Voi lipsi vreo oră, două, i-am spus când a venit lângă mine. Trebuie să verific eu însumi ceva în afara casei. Dacă vă simțiți obosit și vreți să vă odihniți puțin, mergeți și întindeți-vă pe patul meu… Camera mea este aceea. Mă voi întoarce repede, însă nu vă deranjați, căci nu-mi este somn.

I-am recomandat în același timp să-și trimită oamenii să vegheze cu schimbul veranda și grădina. Apoi, pe spatele unui plic i-am făcut schița primului etaj, indicând de cine era ocupată fiecare cameră, pentru a ști din primul moment cu cine are de-a face dacă cineva chema în timpul

nopții sau dacă se întâmpla ceva neprevăzut.

După ce el s-a urcat din nou în cupolă, m-am dus în camera mea și am luat o lanternă, chibrituri și trabuce. Odată aceste precauții făptuite nu-mi mai rămânea, înainte de a pleca, decât să-mi mai inspectez o dată prizonierii.

În ce-i privește pe Creamer și Vera Farnol, era inutil să-i mai deranjez. Nu însă același lucru se putea spune de ceilalți cinci. Înainte de a părăsi casa, țineam mult să mă asigur că toți cinci erau în camerele lor. În acest scop am parcurs tot coridorul, deschizând fiecare ușă și strigând pe cel sau cea care locuia acolo. Neobținând niciun răspuns de la Masterson și de la Patricia, am îndreptat lumina lanternei spre paturile lor și am putut constata că dormeau. Nici Saint-John nu mi-a răspuns, însă soția sa m-a asigurat că dormea și că nici el, nici ea nu aveau nevoie de nimic.

La Victor Millard era încă lumină. Îmbrăcat în halat, stătea la un birou și scria.

— Cum, Victor! Nu te-ai culcat? l-am întrebat intrând în cameră.

S-a întors spre mine schițând un zâmbet:

— La ce bun. Nu voi fi capabil să închid un ochi, mi-a răspuns.

Apoi, dintr-o dată:

— Apropo, spuneți-mi, cum se scrie „autopsie”?

I-am silabisit cuvântul. Râzând, amuzat de întrebarea sa.

— Ah! Dar ce faci? Îți aduci jurnalul la zi?

— Nu. Scriu unui prieten ca să-i povestesc ce mi s-a întâmplat. Sper că nu va fi cenzurată?

— Nu cred. Vom vedea mai târziu. S-ar putea însă să-ți cer mâine să o citești, numai pentru a vedea dacă detaliile sunt corecte. Un prieten! Un coleg de facultate, da?

— Da. Am părăsit Amherst în luna iunie și intenționez să călătoresc vreun an înainte de a intra la Universitatea Harvard. Trebuie să mă îmbarc peste cincisprezece zile, înțelegeți, iar acest prieten vine cu mine.

— Veți vizita Europa?
— Da. Și Africa de Nord.
— Să fie într-un ceas bun; va fi o călătorie frumoasă. Noapte bună, Victor! Încearcă să dormi puțin.
„Sărmanul băiat! mă gândeam încuind ușa și îndepărtându-mă. Nu se îndoiește că are toate șansele să nu i se permită să părăsească America înainte de câteva luni, dacă afacerea nu se lămurește mai repede. Și chiar dacă s-ar lămuri, tot va fi obligat să mai rămână, căci va trebui să compară ca martor împreună cu ceilalți”.
De nenumărate ori am constatat un lucru: crimele și consecințele lor afectează în general mult mai profund pe tineri decât pe alții. Instrucția cazului, detaliile judiciare sunt probe mai puțin penibile pentru maturi, chibzuiți, decât pentru tineri, care-și păstrează încă toate iluziile. Ceea ce se întâmpla acum era cu mult mai tragic pentru Victor Millard, pentru Patricia sau Philippe Masterson decât pentru familiile Saint-John, Farnol sau pentru mine.
O mică raită în zona destinată servitorilor mi-a permis să constat că Stutton se hotărâse în sfârșit să se culce și că Bessie sforăia liniștită. Bine informat asupra tuturor locuitorilor casei, mi-am luat pardesiul, cârja și mănușile și am pornit la drum. Bărbatul pe care șeriful îl lăsase de gardă jos m-a salutat când am trecut pe lângă el. I-am recomandat să fie numai ochi și urechi, să patruleze tot timpul, să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă, cu excepția medicului, când acesta va sosi și a mea când mă voi întoarce. M-a întrebat cât era ceasul, și i-am spus.
Era fix miezul nopții. După câteva minute mă aflam din nou pe plajă. Marea care începuse să se retragă cu patru ore mai devreme lăsase în urmă o mare întindere de nisip umed presărat cu nenumărate băltoace.
Ce impresie stranie îți lasă această plajă imensă privită sub clar de lună! Pare netedă și uniformă și ai fără încetare impresia că te pândesc obstacole și capcane. De zeci de ori, înșelat de proprii ochi și de întuneric, am

crezut că mă voi lovi de vreun pietroi sau că mă voi prăvăli în vreo prăpastie. Mi se părea mereu că văd fantome apărând, trecând și dispărând, reapărând și dispărând din nou. Desigur, toate nu erau decât imaginație. Dar aceasta nu m-a împiedicat să gândesc cât de ușor i-ar fi fost cuiva care ar fi vrut să-mi facă rău, să mă aștepte culcat pe nisip. Chiar dacă aș fi fost foarte atent și chiar dacă nu s-ar fi ascuns după ceva anume, tot nu l-aș fi putut observa, nici măcar la șase metri distanță. Oricum, dacă l-aș fi zărit, probabil că l-aș fi luat drept o tufă de iarbă sau vreo epavă aruncată de mare.

Să presupunem, de exemplu, că asasinul Gardei, împins de idei criminale la adresa mea sau sugestionat de cel de-al doilea urlet al Stâncii, s-ar fi ascuns pe aici pe undeva. Cine l-ar fi putut împiedica să se ridice brusc în fața mea ca să mă omoare? Cine l-ar fi împiedicat să mă lase să trec pe lângă el fără să-l văd, iar când îl voi fi depășit să intre în casă, și profitând de întuneric, să comită o a doua crimă? Nimic mai ușor. De neconceput, firește, dar foarte ușor de realizat.

Cât despre casa spre care mă îndreptam, ce voi descoperi oare? Pe nimeni, bineînțeles. Căci deși îmi era imposibil să-i disting conturul, îmi dădeam seama că de data aceasta cupola nu era luminată. Mai mult, toată casa era învăluită în întuneric. Deci, pe nimeni. Poate urmele cuiva. Cel puțin așa speram. Dar poți să fii sigur?

Tot frământând aceste gânduri mai mult sau mai puțin fanteziste, am ajuns la cealaltă extremitate a plajei. După câteva bâjbâieli, am găsit cărarea care urca pe faleză. Când am ajuns lângă casă mi-am dat seama, cu ajutorul lanternei, că Farnol nu mă mințise și nici nu exagerase spunându-mi că ferestrele erau zdravăn baricadate. Presupunând că cheia pe care mi-o dăduse era de la ușa de la intrare, m-am îndreptat imediat într-acolo. Cheia a intrat foarte ușor în broască; o broască foarte mică pentru o ușă atât de mare! Tot fără efort broasca s-a descuiat și ușa s-a

deschis fără cel mai mic zgomot.

Înainte de a trece pragul, m-am oprit să trag cu urechea: cea mai deplină liniște părea să domnească în interiorul casei.

Ajuns în vestibul, am plimbat fascicolul de lumină pe pereți și pe scara cea mare. Bucățică cu bucățică, totul era copiat, până în cele mai mici detalii, după casa ocupată de Creamer Farnol. Ce senzație stranie să intri într-o locuință pe care aveai impresia că o cunoști foarte bine și care era, totuși, atât de diferită în realitate! Căci cealaltă, aceea care era locuită, avea un suflet - un suflet tragic, dar totuși un suflet, pe când aceasta nu avea așa ceva. Aceasta era locuită doar de ecouri, iar întunericul era atât de mare încât eram tentat să cred că lumina lanternei nu-l va putea risipi. Chiar de la intrare, simțeai în nări un miros puternic de aer stătut.

În salon, pe stânga, o adunare nocturnă de vreo șase fantome - care nu erau altceva decât fotoliile acoperite cu huse - păreau să aștepte sosirea mea. Doar Dumnezeu știa de câți ani așteptau așa, sărmanele, dacă am judeca după stratul de praf care le acoperise! Peste tot aceeași impresie de părăsire, aceeași tristețe a lucrurilor abandonate: în sufragerie, în bucătărie, în camerele rezervate servitorilor, din toate punctele de vedere asemănătoare cu acelea ale lui Stutton și Bessie.

Odată terminat turul parterului, m-am întors în vestibul și am început să urc scara. Aici... Ei, da! Aici, totul era diferit: în praful depus pe treptele de stejar lustruit se vedeau urme de pași care urcau și coborau. Desigur, urme foarte neclare, dar ale căror dimensiuni indicau fără îndoială, că fuseseră lăsate de un bărbat. Am ales una mai distinctă și, punând lanterna alături, am scos din buzunar o foaie de hârtie - o scrisoare mai veche - pe care am întins-o cu grijă peste urmă și am fixat-o cu patru bolduri luate din reverul hainei. Apoi am continuat drumul. Ajuns în capul scării, m-am oprit și am răsucit comutatorul. Coridorul a

rămas cufundat în întuneric.

Pas cu pas, l-am străbătut în toată lungimea lui, oprindu-mă când pe dreapta, când pe stânga, în tentativa mea inutilă de a deschide una după alta ușile pe care le întâlneam. Fără succes. Toate erau încuiate cu cheia.

În cele din urmă am ajuns la baza scării în spirală care ducea la cupolă. Ținând lumina îndreptată în față, am început să urc.

Sus, am găsit replica exactă a camerei unde zăcea Garda. Aerul de aici nu mirosea a stătut, ca în restul casei. Neexistând storuri la ferestre, puțin aer proaspăt se infiltrase prin niște crăpături. Însă senzația de singurătate și de abandon era aceeași, poate chiar mai accentuată din cauza nopții negre care se îngrămădea la ferestre…

Lumina lanternei, plimbată de jur împrejur, îmi arătă două fotolii de răchită obosite, un pătuț pe care se găsea o saltea fără cuvertură, o masă-birou cu câteva sertare și cu un scaun în față. M-am îndreptat spre acest birou și am deschis sertarul de sus. Nimic în afară de câteva cuișoare, câteva șuruburi rătăcite și o agrafă de păr ruginită. Nici celelalte sertare nu conțineau decât urme nesemnificative, cu excepția unuia în care erau îngrămădite tot felul de hârțoage, mai ales scrisori, unele cu plicuri, altele fără. Toate erau adresate diferiților membri ai familiei Farnol.

Chiar nu aveau nicio valoare? Chiar nu meritau să fie parcurse măcar în grabă? Am hotărât să le acord cinci minute. Le-am scos din sertar și le-am pus pe masă. M-am așezat pe scaun și mi-am potrivit lumina lanternei.

Luând una la întâmplare, am început să o citesc. Nu avea dată.

„Dragul meu Salomon,

Vă scriu pentru a discuta despre ceea ce ne preocupă fără încetare, deși nu vorbim niciodată despre aceasta. Ce vom face cu ea? Cum o să procedăm? Vera zice...”

Am auzit un zgomot îndepărtat, venind probabil dinspre parterul casei.

Un pas. Un pas hotărât pe una din treptele scării mari... apoi al doilea... al treilea... Cineva urca... încet, dar fără nicio ezitare.

Nu am mai stat să mă gândesc, să mă întreb dacă cel care urca venea din interiorul casei și ignora prezența mea acolo sau venea din exterior tocmai pentru că văzuse lumină. Nu m-am întrebat nici măcar dacă îmi voia binele sau răul.

Am stins imediat lumina; m-am ridicat în picioare, am îndreptat spre ușă lanterna pe care o țineam în mâna stângă, și, având cârja ridicată în mâna dreaptă, deasupra capului, am așteptat încordat în mijlocul camerei.

Intrusul continua să urce. Ajunsese în capul scării mari. L-am auzit apoi traversând încet, ca și cum ar fi bâjbâit în întuneric, întreaga lungime a coridorului. Apoi, cu aceeași încetineală a urcat treptele scării în spirală spre cupolă. Câteva clipe mai târziu, respirația sa clară, m-a făcut să înțeleg că se oprise pe palier, exact în fața mea.

— Cine-i acolo? am strigat, apăsând în același timp pe butonul lanternei.

Capitolul V
CUȚITUL

Cu părul în dezordine, cu fața albă ca varul și o privire în ochii săi nespus de mari, Philippe Masterson apăru în conul de lumină al lanternei.

— Masterson! am strigat. Masterson!

Înălță capul și își strânse pumnii.

— Îndepărtați, vă rog, lumina aceasta, zise el cu voce rugătoare.

Am îndreptat lanterna spre peretele de lângă ușă. Albul acestuia răspândea în încăpere o lumină palidă.

— Nu, nu, nici chiar așa, protestă el cu vehemență.

Înaintând până lângă pat, răsuci comutatorul. Spre stupefacția mea, camera se umplu imediat de lumină.

— Dar... dar... am făcut eu surprins, credeam că este întrerupt curentul.

Cu un aer puțin cam năucit, ridică privirea spre becuri.

— Aha! nu știam... Ei bine, după cum vedeți, s-ar părea că nu este așa.

Am stins lanterna și am aruncat-o pe pat. Apoi m-am întors spre Masterson.

— Ce faci aici? - am strigat cu o voce tremurând de emoție. Cum ai ieșit din casă?

Un surâs disprețuitor îi trecu rapid pe buzele-i subțiri.

— Cu foarte multă ușurință, Meech Păianjene... și numai după zece minute din momentul în care m-ai încuiat acum o oră în camera mea.

— Dar cum ai procedat?

— Sărind pe fereastră pe acoperișul verandei. Înălțimea nu este prea mare.

— Dar de ce?... De ce ai făcut asta? De ce ai venit aici, imbecilule?

— V-am văzut pe plajă, răspunse el. Stăteam așezat pe nisip, cufundat în gândurile mele când ați trecut pe lângă mine... la cel mult patru metri... și v-am recunoscut după micul trup caraghios construit, pe care n-aș fi vrut să-l văd vreodată.

Vorbea sacadat și spuse toate acestea făcând gesturi largi cu mâinile sale crispate.

— Dar de ce?... De ce?... am strigat scos din țâțâni. De ce... idiot ce ești?

— De ce? Păi pentru că am omorât-o pe Garda Lawrence. Asta-i!

— Ce? Ce spui?

Precum un fluviu care se umflă văzând cu ochii și, năvălind peste maluri, devastează totul în cale, așa creștea furia în mine, o furie rece și surdă, imposibil de stăpânit. Și, Doamne iartă-mă, m-am lansat spre el aruncând cârja cu atâta forță, încât un geam al cupolei s-a crăpat în două, transformându-se apoi în țăndări. I-am prins gâtul cu mâinile și în încercarea de a-l sugruma, l-am tras după mine până în dreptul patului unde ne-am rostogolit unul peste celălalt.

I-am dat imediat drumul… firește. În afară de faptul că sunt o persoană rațională mai cunosc și legile. L-am lăsat, deci, în pace. Cu eforturi disperate se străduia să-și recapete respirația, în timp ce își palpa gâtul betegit cu mâinile sale umede. Rămas în picioare în fața lui continuam să-i adresez tot felul de invective și înjurături.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Masterson, este adevărat ce mi-ai spus?

Gâfâind, forțându-se să respire, bâlbâi:

— Așteptați… lăsați-mă să-mi revin… și o să vă spun totul.

Am așteptat… cinci minute încheiate, după aprecierea mea. În acest răstimp, deși mânia nu-mi trecuse complet, reușisem să mă calmez într-o oarecare măsură, sau, cel puțin, să nu mi-o mai exteriorizez atât de neîngrădit.

Trăgând unul din fotoliile de răchită lângă pat, m-am așezat în el cercetându-l cu atenție pe Philippe Masterson.

Era fără îndoială un băiat frumos - remarcasem asta deja mai demult - dar fără să aibă acea prospețime sănătoasă care îl caracteriza pe Victor Millard. Aproape de aceeași vârstă cu el, din câte puteam să-mi dau seama, era mai înalt, iar fizionomia sa avea delicatețea senzuală a unui artist.

Garda îmi vorbise din când în când despre el în scrisorile

sale, chiar și în ultima, prin care mă invitase la familia Farnol. Nu știam nimic altceva despre el, și trebuie să mărturisesc că în după-amiaza și seara care precedaseră drama, nici nu-l băgasem prea mult în seamă, fiind atras în mod deosebit de personalitatea mai bine conturată, dacă nu chiar mai atrăgătoare, a lui Victor Millard. Îmi amintesc, totuși, că în timpul cinei m-am gândit că, sub aparențele sale de timid și taciturn, Masterson ascundea, poate, o valoare mai mare decât Millard, atât de dezinvolt și deschis.

— Ei bine, Masterson? - am întrebat în cele din urmă, văzând că s-a ridicat într-un cot și că respirația îi devenise aproape normală.

— Sunteți dispus să mă lăsați să vorbesc? mă întrebă cu o voce încă nesigură. Sunteți gata să mă ascultați fără să mă întrerupeți?

Și cum am aprobat din cap, își înfundă fața în saltea și izbucni în plâns.

— De ce nu m-ați omorât? De ce nu m-ați doborât cu un foc de revolver când am urcat? De ce nu m-ați strâns de gât, când ați fi putut-o face?

M-am străduit să-l calmez ajutându-l să se ridice și am insistat să-mi spună imediat și fără ocolișuri întreaga sa poveste.

Atunci începu să povestească cu fraze dezlânate, uneori chiar incoerente.

— O cunoșteam de câțiva ani... mai precis, de trei ani. Ne-am cunoscut pe un vapor și ne-am reîntâlnit la Paris. Și o iubeam... oh! cât de mult o iubeam! Nu veți putea niciodată să vă imaginați ce însemna ea pentru mine... pentru mine care nu iubisem pe nimeni. Căci așa sunt eu făcut. Detestam lumea. Iar dumneavoastră știți cum te tratează lumea când o detești. Iar ea îmi spusese că mă iubește, și am considerat-o sinceră... Și asta luni și luni de zile... Dacă ați ști ce proporții iau lucrurile când se continuă astfel... Dar la ce bun să vă explic ceea ce cu

siguranță că nu veți înțelege… Să vă explic ce simți când cea pe care o iubești din tot sufletul, când singura ființă care te-a iubit vreodată și care nu te va mai iubi niciodată, tocmai a dispărut… așa… din viața ta! Iar acum, ascultați-mă! Mă ascultați, da? Îl iubește pe Victor… Ea spune că se va… Adică, ea spunea că s-ar fi… Și am înțeles că era adevărat, că ea s-ar fi… Și am înnebunit-o cu reproșuri… Iar ea a râs de mine… Eram pe plajă… Atunci, mi-am pierdut capul… am înnebunit. Pentru că, înțelegeți, deseori mă gândisem că aș putea înnebuni… Știam că dacă ea m-ar părăsi voi fi cuprins de o profundă tristețe… Dar în loc să devin trist… am simțit cum mi s-a urcat nebunia la cap… și i-am spus că o s-o omor!

Bineînțeles, nu credeam că o voi face cu adevărat. Aceasta s-a întâmplat ieri după-amiază. Iar ieri seară, acel îngrozitor, acel abominabil urlet al stâncii… și bătrânul Farnol care mi-a povestit legenda… iar eu am înțeles că stânca urlase așa pentru mine, ca să o ucid pe Garda… pentru ca Millard… acest nevrednic… pentru ca Millard, frumosul, fericitul Millard să nu mi-o poată răpi!

Iar astăzi ați sosit dumneavoastră… Garda știa… Ea știa că de fiecare dată când deschidea gura sau ridica privirea, mă împingea tot mai mult spre final… Am cunoscut cândva un câine care mă exasperase în acest mod… un câine care m-a mușcat când eram mic și pe care l-am spintecat cu un cuțit… cu același cuțit… Iată-l! Priviți-l!

Își băgă mâna în buzunar și scoase un cuțit lung, cu lama curbă pliată și cu mânerul de argint prelucrat, pe care era gravată monograma sa. L-am deschis și încercându-i lama, am constatat că era ascuțită ca un brici. Dar nu avea nicio urmă de sânge.

— Oh! Dar l-am curățat, strigă el. L-am spălat, frecat, uscat, iar la ora cinei, am coborât liniștit, cu mintea clară, după ce, imitând cât am putut de bine scrisul Gardei, am scris un bilet prin care o rugam pe d-na Farnol să lase platoul cu mâncare la ușă. Da! Exact în momentul cel mai

liniștit, înainte de cină, am făcut asta. Când Garda dormea… așa că nu mi-a fost greu… nu mi-a fost greu… nu mi-a trebuit decât o secundă… și aceasta mi-a făcut atâta bine!

Am simțit din nou cum mă cuprinde furia, și a trebuit să apelez la toată voința mea ca să nu sar încă o dată să-l strâng de gât.

Cu prețul unui efort enorm am reușit să mă stăpânesc, și l-am întrebat pe Masterson:

— De ce te-ai mai întors după aceea? De ce ai mai urcat acolo sus înainte de ora zece?

— M-am urcat acolo sus?! se miră el. Dar nu m-am urcat deloc. Nu m-am întors în camera ei. La ce bun, de altfel?

— Poți să juri?

— Desigur. Chiar jur. Nu am mai urcat acolo… decât odată cu voi toți… Asta trebuia să o fac… ca să rămân în rol. Căci toată noaptea… toată seara, vreau să spun, lucrurile au mers din rău în mai rău, iar când a început să urle stânca, dacă ați fi fost acolo, aș fi urlat și eu, și v-aș fi mărturisit totul… Numai că Vera Farnol a leșinat și nu mi s-a mai acordat atenție. Atunci am luat hotărârea să fug, cu prima ocazie… imediat ce o voi putea face… să fug și să mă îmbarc pe un vapor. Imediat ce m-ați încuiat, am întins-o.

Era însă imposibil să plec. Nu îndrăzneam să plec la drum. Îmi pusesem hainele împachetate pe pat, ca să nu-mi remarcați lipsa, dacă ați fi deschis ușa; știam, totuși, că nu se putea să vă păcălesc prea mult timp și că veți pune să fie supravegheate toate drumurile… Așa că am rămas pe plajă, hoinărind de colo colo… M-am ascuns între dune… Mi-am săpat o ascunzătoare… Oh! Întunericul acesta, atât de înspăimântător!… Dacă ați ști! Eram supărat că se liniștise furtuna… Simțeam nevoia să aud zgomot în jurul meu… Liniștea și întunericul erau așa de apăsătoare, încât a trebuit să mă întorc pe plajă.

Atunci v-am văzut venind… v-am văzut apropiindu-vă în

zig-zag, ca un crab. Am înțeles imediat că nu voi rezista… că va trebui să vă mărturisesc totul… Așa că v-am urmat până aici… Doamne, Doamne! de ce nu m-ați omorât?

Nu aș putea să vă spun ce sentiment credeam că voi avea în ziua când voi fi descoperit pe asasinul dragei mele Garda! Având însă în vedere experiența mea și modul de a obține mărturisirile vinovaților, eram la sute de kilometri distanță de satisfacția pe care mi-o procurau de obicei rezolvările obținute prin deducții savante și tactici obișnuite, specifice meseriei.

Ce luptă aspră a trebuit să duc împotriva firii mele, luate de val, ca să pot construi un raționament calm și lucid!

Când, în sfârșit, mi-am recăpătat sângele rece, m-am ridicat, m-am apropiat de Masterson și, aplecându-mă spre el, i-am zis:

— Asta e! Acum, știi ce te așteaptă. Țin cu dinții de mine să nu te înșfac de păr și să te târăsc pe nisip până la șerif. Asta ar dura prea mult, și-mi ești atât de antipatic încât mă grăbesc să scap de tine… Ascultă, deci… Broasca acestei uși are o cheie… Așa că te voi încuia aici până mă voi întoarce în cealaltă casă. Apoi va veni șeriful să te caute. Ai, deci, la dispoziție, înainte să vină să te aresteze, jumătate de oră. Așa că ești liber, dacă te simți în stare, să-ți sfărâmi oasele, aruncându-te de la una din aceste ferestre. Poate că șerifului îi va părea rău. În ce mă privește, te asigur că nici măcar nu mă interesează.

Din nou își strivi chipul în salteaua plină de praf. Cu capul în mâini, continua să plângă printre sughițuri.

Cuțitul său blestemat, împreună cu cheia camerei unde ne aflasem amândoi, lunecaseră deja împreună în buzunarul pardesiului meu, după ce încuiasem ușa după mine. Apoi, renunțând la lanternă, am coborât în mare grabă scările, am traversat în mare viteză holul de la primul etaj și vestibulul de jos, fără nicio teamă de obstacole, ca și cum întunericul s-ar fi risipit dintr-o dată din calea mea.

Eram așa de grăbit că nici măcar nu m-am sinchisit să încui ușa după mine; iar când am găsit cărarea de pe faleză, am început să o parcurg ca pe o pistă de alergări.

Dar chiar în momentul în care am simțit nisipul sub picioare, m-am împiedicat de ceva, un obiect curios, și a fost cât pe ce să mă prăvălesc. Noroc că mi-am dat seama că nu era altceva decât cârja mea, ajunsă aici după ce o aruncasem prin fereastra cupolei.

M-am aplecat să o iau, și tocmai o apucasem de un capăt când...

...Altcineva a înșfăcat-o de celălalt capăt!

Un bărbat, ieșit din întuneric, era lângă mine.

Îmi smulse brutal cârja și, în timp ce un strigăt de groază îmi ieșea din gât, am simțit o lovitură violentă peste ceafă și m-am prăbușit pe nisip cu capul înainte.

*

*   *

Când te trezești dintr-un leșin, încetul cu încetul îți dai seama de lucrurile din jur. La început, îți zumzăie în urechi tot felul de sunete confuze, apoi încerci să deschizi ochii și vezi defilându-ți prin față bizare succesiuni de umbre și lumină... La fel s-a întâmplat și cu mine când am început să-mi revin.

Am auzit pe cineva zicând: „Priviți-l!”.

Eram întins pe un divan, de pe care se scosese husa, în salonul casei nelocuite. Prin lumina difuză l-am zărit pe șerif aplecat deasupra mea. Era îmbrăcat cu pardesiul și avea pălăria pe cap. Storcea un burete din care un fir de apă se prelingea pe fața mea. Lângă el se găsea unul din oamenii lui. Și el era în pardesiu și cu pălăria pe cap.

Șeriful m-a întrebat cu neliniște:

— Meech, Meech, cum vă simțiți? Acum, puteți să vorbiți?

— Bineînțeles, am ripostat eu.

Deși mă durea îngrozitor capul, starea de confuzie mi-a dispărut rapid, așa că am încercat chiar să mă ridic.

— Ce s-a întâmplat, Meech? Pentru numele lui Dumnezeu, răspundeți: Cine v-a lovit?

— Nu știu, i-am răspuns. Totul s-a petrecut atât de repede încât nici nu am avut timp să văd ceva.

Șeriful s-a așezat lângă mine pe divan și și-a pus mâna pe genunchiul meu.

— Atunci, ascultați-mă, Meech, a reluat el. Să vă spun cum de ne aflăm aici și cum v-am găsit… Vă voi povesti în câteva cuvinte, căci imediat ce vă veți restabili, vom avea o altă treabă de făcut… După plecarea dumneavoastră, omului care era de planton jos i s-a părut că aude o mișcare în casă. De fapt, nu era chiar foarte sigur, dar eu îi spusesem să mă cheme imediat ce observă ceva neobișnuit. Nu știam (am știut numai după ce mi-a spus Millard) că înainte de a pleca ați făcut un rond pe la toate camerele. Așa că am găsit de cuviință să fac și eu acest rond. Și știți ce am descoperit? Ei bine, am descoperit că Masterson o ștersese… sărind pe fereastră. Atunci l-am întrebat pe Farnol dacă știe unde ați plecat. Mi-a spus că aveți intenția să petreceți noaptea aici, în această casă. Am plecat împreună cu Mike, cu mașina, ca să vă previn de cele întâmplate și să vă aducem înapoi… Numai că, după cum știți, trebuie să ocolești mult ca să ajungi la șosea…

— Știu, am răspuns ridicând capul cu greutate. Masterson a dat lovitura.

— Credeți că el v-a adus în acest hal?

— Nuu… Nu despre asta este vorba, dragul meu șerif. El a omorât-o pe Garda Lawrence.

— Evident, zise Gallant, numai că el este…

— El este sus, am zis eu triumfal. Încuiat în cupolă! Iată cheia. Mergeți și convingeți-vă singur. Am scos cheia din buzunar și i-am dat-o. Iată și cuțitul cu care a…

Numai că cuțitul dispăruse.

Atunci mă străfulgeră un gând care mă făcu să sar în

picioare și să o iau la fugă pe scări. Era posibil să fi spart ușa, să fi evadat din cupolă și, apropiindu-se de mine, să mă fi lovit pentru a-și recupera cuțitul - probă irefutabilă a crimei sale.

În spatele meu, întâmpinând aceleași dificultăți, urcau șeriful și omul său. Și mergeam, mergeam fără să mă opresc nicio clipă, întinzând cât puteam pasul și ținând instinctiv mâinile în față pentru a-mi da seama dacă ușa mai era sau nu la locul ei.

Era acolo, neatinsă. Am apucat clanța și am zgâlțâit-o cu nerăbdare.

— Cheia, șerifule, am strigat întorcându-mă spre Gallant.

Veni lângă mine, îmi întinse cheia, pe care mi-o puse între degetele mâinii drepte, cu cealaltă căutând gaura cheii. Am găsit-o, am introdus cheia, am răsucit-o și, cu o lovitură de picior, am deschis ușa.

Camera era luminată strălucitor.

Exclamația șerifului nu a fost mai puțin violentă ca a mea.

Philippe Masterson zăcea pe pat, cu gâtul tăiat. Cuțitul cu mâner de argint mai era încă înfipt în rana deschisă...

Capitolul VI
GEAMURI SPARTE

Împreună cu șeriful am umplut cupola cu atâtea vociferări, în cele câteva minute care au urmat, încât nu cred că ar putea cineva relata ce-am spus atunci. Totul era atât de incoerent, încât nu am reținut nici cea mai mică

amintire. Singura impresia cu adevărat clară care mi-a rămas din acea scenă este de a-l fi auzit, în minutul de tăcere care a urmat strigătelor, pe omul șerifului exclamând dintr-o dată:

— S-a omorât!

— S-a omorât? - am izbucnit eu, scos din minți. S-a omorât?! Haida, de! Bați câmpii.

Gallant a înaintat spre pat. M-am apropiat odată cu el de trupul lui Philippe Masterson și, văzând din nou înfipt în gât cuțitul atât de ușor de recunoscut după mânerul de argint prelucrat, am dus instinctiv mâna la buzunarul pardesiului pentru a mă asigura o dată în plus că nu mai era acolo, deși îl aveam în fața ochilor.

— Ăsta-i cuțitul de care v-am vorbit, șerifule, am spus eu cu tot calmul de care eram în stare.

— Sunteți sigur?

— Tot atât pe cât sunt de sigur că mă numesc Meech, șerifule.

— Sunteți, de asemenea, la fel de sigur că îl aveați la dumneavoastră când ați coborât?

— Ei, asta-i! am ripostat, nerăbdător. Vă imaginați, oare, că nu mai știu ce fac? V-am mai spus doar că însuși Masterson mi l-a dat și că, după ce l-am examinat, l-am băgat în acest buzunar. Susțin că era încă aici când am ieșit din această cameră, când am părăsit casa și chiar când am primit acea blestemată lovitură de cârjă care m-a doborât.

Șeriful, care se aplecase peste trupul lui Masterson pentru a privi mai îndeaproape cuțitul, se ridică și își plimbă privirea de jur împrejurul încăperii.

— Scuzați-mă că vă voi pune unele întrebări, Păianjene, zise el, dar aș dori să vă solicit întreaga pricepere. După părerea dumneavoastră nu ar exista nicio posibilitate ca acest tânăr să fi putut intra în posesia cuțitului său?

— Nu, nu și iar nu! am ripostat eu. Când am plecat, am încuiat ușa cupolei cu cheia. Am băgat cheia în buzunarul

în care băgasem cuțitul. Am coborât scara alergând și, după maximum două-trei minute, am primit lovitura de cârjă, când am ajuns în partea de jos a cărării de pe faleză.

— Evident, este inadmisibil, reluă șeriful preocupat, ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Este inadmisibil ca acest tânăr să fi coborât în exterior și să fi ajuns în josul cărării înaintea dumneavoastră… Și dacă ar fi avut vreun motiv să facă aceasta? Totuși, dacă ținem seama de această fereastră spartă, de exemplu…

— Eu am spart-o, șerifule. Când mi-a mărturisit ce făcuse, m-am înfuriat și am aruncat cârja în cealaltă parte a camerei. Cârja a trecut prin geam și tot cu această cârjă am fost doborât… Nu, șerifule, puțină atenție, ce naiba! Dacă Masterson ar fi vrut să se sinucidă, nu ar fi avut decât să se arunce pe fereastră, pe pietrele de jos. Evident, nu este o moarte prea atrăgătoare, dar este sigură. De altfel, chiar i-am sugerat pe jumătate această soluție, sau mai exact, i-am dat de înțeles că dacă o dorea, nu aș fi făcut nimic să-l împiedic. Vă repet, șerifule, eram nebun de furie și nu-mi păsa de nimic. Acum este cu totul altfel!

— De ce?

— Nu mă întreba nimic, șerifule… nu mă întreba nimic, căci în acest moment nu știu nimic. Cel mai important lucru acum este să ne întoarcem cât mai repede la Farnol. Aici nu mai avem ce face.

Mi-am scos batista din buzunar și am înfășurat cu ea mânerul cuțitului, cât mai aproape de lamă, după care l-am scos din rana proaspătă. În timp ce făceam aceasta, examinam cu atenție chipul lui Masterson,

Fața lui nu exprima nimic, absolut nimic, în afară de faptul foarte evident că era mort de puțină vreme. Observându-l, am traversat diverse stări emoționale contradictorii, la fel de contradictorii precum presupunerile pe care le făceam în legătură cu mobilul crimei. Îmi dau perfect de bine seama că dacă aș enumera aceste supoziții, ați avea impresia că ele sunt rezultatul

unor calcule făcute la rece sau ale unor argumentări bine cântărite. În realitate, nimic din toate acestea, căci stările emoționale pe care le-am traversat s-au succedat cu rapiditatea unor fulgere...

Ura care mă cuprinsese atunci când mi-a mărturisit crima a revenit cu aceeași violență, încât cred că dacă nu ar fi fost mort, aș fi simțit aceeași dorință irezistibilă de a-l stânge de gât... Atunci m-am gândit că poate și altcineva, împins de o ură asemănătoare, ar fi dorit să se răzbune pe el. Victor Millard, de exemplu, care, în cupola cealaltă, îmi șoptise: „O iubeam pe Garda, domnule Meech". Cum aș fi putut să-l condamn tocmai eu, care fusesem cât pe ce să-l omor pe Masterson strângându-l de gât? Și totuși... totuși, judecând mai bine, poate că aș fi avut dreptul, până la un anumit punct, să-l blamez. Da, spre marea mea surprindere, îmi dădeam acum seama că mărturisirea spontană și aparent sinceră făcută de Masterson lăsase în mine o impresie mai profundă decât bănuiam și că înclinam să-i găsesc scuze, gândindu-mă la toate torturile prin care trecuse sărmanul său creier bolnav. Îmi dădeam seama că de acum înainte eram capabil să înțeleg moartea Gardei. Chiar dacă a înțelege nu înseamnă în mod obligatoriu și a ierta, oare înțelegerea nu este un prim pas spre iertare?

Dar dacă, dimpotrivă, am presupune că, într-un elan de eroism juvenil, Masterson a făcut mărturisiri false. Dacă s-a acuzat de crimă în locul altcuiva deoarece mintea sa hipersensibilă decretase că aceasta era singura cale de urmat într-o situație complicată pe care eu o ignoram? Dacă am presupune, pe de altă parte, că adevăratul vinovat s-a înșelat în privința discuției pe care Philippe a avut-o cu mine la miezul nopții în cupolă, imaginându-și că Philippe l-a denunțat? Dacă am presupune că, ascuns în vreun colț, m-a văzut părăsind în goană casa goală, furios foc, și îndreptându-mă, după toate aparențele, spre Farnol, pentru a-l chema pe șerif să-l aresteze? În cazul acesta

oare nu era logic ca el să mă doboare imediat pentru a mă împiedica să vorbesc? Oare nu în același scop l-a înjunghiat pe Masterson? Iar dacă așa ar fi stat lucrurile, cum să nu-mi fie milă de acest băiat neîndemânatic, dar atât de generos, care zăcea mort acolo, în fața mea?

Cred, totuși, că simțămintele atât de contradictorii care mă frământau atunci nu se reflectau nicicum pe fața mea, căci șeriful m-a întrebat simplu:

— Ați remarcat ceva deosebit, Meech?

M-am ridicat brusc și i-am întins cuțitul înfășurat în batista mea.

— Luați asta; veți ridica amprentele de pe el imediat ce ne vom fi întors la casa cealaltă. Este vorba, firește, de amprentele lui Masterson și, poate de ale mele. Am uitat complet dacă aveam sau nu mănușile pe mâini când am discutat cu el aici.

Am băgat mâna în buzunarul interior al pardesiului, unde țineam de obicei mănușile și mi-am dat seama că nu erau acolo. Cotrobăind mai bine, le-am găsit în unul din buzunarele exterioare. Șeriful îmi explică cum de se aflau în acel loc neașteptat.

— Le aveați pe mâini când v-am găsit; vi le-am scos ca să vă frecăm încheieturile.

— Deci dumneavoastră le-ați pus în acest buzunar? l-am întrebat.

— Da.

— Cuțitul nu era, firește, la un loc cu cheia, nu-i așa? Dar la ce bun această întrebare? E de la sine înțeles că nu ați fost atent când mi-ați băgat mănușile în acest buzunar. În fine, nu contează. Să ne ocupăm de cheie și să plecăm.

Toți trei am traversat încăperea până la ușă. Cheia era în broască, pe dinafară. Am scos-o și am arătat-o șerifului.

— Broască obișnuită și de un model vechi, am constatat eu, dar totuși puțin complicată. Ascultă, șerifule, din trei lucruri unul: sau cel care a intrat aici avea un șperaclu, passe-partout; sau avea o dublură a acestei chei; sau s-a

servit de această cheie și apoi a pus-o în buzunarul meu când eram încă leșinat. Or, această ultimă ipoteză pare acum absurdă. Nu știm dacă a doua poate fi avută în vedere. În ceea ce privește pe prima, cred că o voi putea verifica, până la un anumit punct. Port totdeauna la mine un passe-partout fabricat după indicațiile mele de unul din cei mai buni lăcătuși din Connecticut, și sunt foarte rare broaștele de fabricație obișnuită care să nu poată fi descuiate. Firește că pentru broaștele cu arc de tipul Yale, Seiget, etc., nu este de niciun folos. Însă aceea de la ușa cupolei nu era din această categorie. Am luat acest passe-partout din trusa mea și am încercat să descui broasca. Am reușit doar cu mare greutate. Era clar deci că niciun passe-partout modern, precum cele care se găsesc în comerț, n-ar fi putut descuia această broască demodată.

Lăsând lumina aprinsă în cupolă și corpul neînsuflețit al lui Philippe Masterson întins pe pat, în poziția în care îl găsisem, am închis ușa după noi și i-am invitat printr-un gest pe șerif și pe subalternul său să mă urmeze pe scări. Câteva secunde, până ce Gallant a aprins lanterna, am rămas în întuneric. Când am văzut raza de lumină dansând pe scări, mi-am amintit imediat de lanterna mea, așa că i-am zis șerifului:

— Așteptați-mă jos, vin imediat.

Apoi, redeschizând ușa cupolei, am intrat din nou în încăperea pe care tocmai o părăsisem.

Amintirile îmi erau foarte precise, deși capul mă durea îngrozitor datorită emoțiilor pricinuite de descoperirea cadavrului lui Masterson. Îmi aminteam clar că atunci când tânărul Philippe aprinsese lumina în cameră, eu aruncasem imediat lanterna pe pat, unde rămăsese tot timpul discuției noastre. Îmi aminteam, de asemenea, foarte clar, că nu am luat-o de acolo când am coborât precipitat, după ce încuiasem ușa. Cea mai bună dovadă era faptul că am găsit cu greu drumul pe scări și pe coridor. Graba de a ajunge cât mai repede la Farnol m-a

determinat să nu mă mai întorc după lanternă.

Curios lucru: când m-am întors în cupolă, după cum v-am spus, să recuperez lanterna, aceasta nu mai era acolo. Am căutat-o pe pat, pe jos, peste tot. Nu era nicăieri. Or, știam exact că nici șeriful, nici omul său nu o luaseră. Deci, sau Masterson o aruncase pe fereastră - ceea ce era destul de neverosimil - sau, după comiterea asasinatului, criminalul o luase cu el - ceea ce era mult mai probabil și mai logic. Prin urmare, dacă s-ar găsi această lanternă asupra cuiva sau printre lucrurile cuiva, s-ar putea considera că există o dovadă destul de clară pentru a incrimina acea persoană, cu atât mai mult cu cât această lanternă importată din Anglia și acoperită cu o imitație de piele, era un model care nu se găsea în Statele Unite, fiind astfel foarte ușor de recunoscut.

După ce am încuiat pentru a doua oară ușa, lăsând ca și prima dată luminile aprinse în cupolă, am coborât scara pe bâjbâite și m-am alăturat șerifului în vestibul.

— Dacă nu ai nimic împotrivă - i-am zis - aș cere să-l lași pe omul dumitale de planton, până la noi ordine.

— Cum doriți, Păianjene.

— De altfel, nu va dura prea mult timp, am adăugat, căci intenționez să-l trimit aici pe medicul legist cât mai repede posibil.

I-am dat polițistului cheia de la intrare, sfătuindu-l să stea fie în vestibul, fie afară, și să nu se îndepărteze de casă, urmând a fi schimbat după cel mult o oră.

Când am urcat în mașină, împreună cu Gallant, m-am uitat la ceas. Era ora unu și douăzeci și cinci de minute înfundându-mă în pernele mașinii, am făcut următoarele reflecții:

Ultima dată când m-am uitat la ceas fusese momentul când am părăsit casa lui Farnol îndreptându-mă spre casa geamănă. În acel moment, celălalt om al șerifului, aflat de pază în grădină, mă întrebase cât era ceasul. Fusese exact miezul nopții.

Aceasta mi-a permis să fac un calcul destul de aproximativ.

Ca să ajung de la o casă la cealaltă pe plajă, mi-au trebuit aproximativ cincisprezece minute. După sosirea în casa goală, mi-a luat zece minute să cercetez coridoarele și încăperile de la parter și să iau amprenta pe care o descoperisem pe scări, în praf. Cincisprezece minute plus zece, făceau douăzeci și cinci de minute.

În mod sigur că nu au trecut mai mult de cinci minute între momentul intrării mele în cupolă, începerea examinării scrisorilor găsite în sertarul biroului și apariția lui Masterson. Apoi, discuția cu Masterson încă vreo douăzeci de minute. Deci, douăzeci și cinci și cu douăzeci și cinci, cincizeci.

Cât despre timpul scurs între revenirea mea din leșin pe divan și plecarea cu mașina șerifului, apreciam că nu depășise douăzeci de minute. Această estimare a fost de altfel confirmată de Gallant, căruia i-am cerut părerea în legătură cu aceasta. Deci, cincizeci și cu douăzeci, dădea un total de șaptezeci de minute.

Șaptezeci de minute după miezul nopții înseamnă ora unu și zece minute. Iar ceasul meu arăta ora unu și douăzeci și cinci. Acest plus de cincisprezece minute nu putea reprezenta altceva decât intervalul scurs între momentul în care ieșisem în fugă din casă și acela în care îmi revenisem pe divanul din salon. Deci, stătusem leșinat aproape cincisprezece minute, timp în care asasinul, după ce m-a doborât cu propria mea cârjă, a urcat în cupolă, a comis fapta sa abominabilă și a fugit.

După ce am făcut aceste evaluări, le-am ordonat în minte sub forma unui tabel, care îmi apărea atât de clar, de parcă ar fi fost o pagină tipărită:

orele 24,00 - Părăsesc casa lui Farnol.

„0,15 - Sosesc la cealaltă casă

„0,25 - Intru în casa

„0,30 - Apare Masterson

„0,50 - Ies în fugă din casă
„1,05 - Îmi revin din leșin
„1,25 - Plec în mașină împreună cu șeriful.

Când am ajuns la capătul socotelilor, parcursesem deja drumul care traversa mlaștina și partea din șosea corespunzătoare întinderii plajei care separa cele două limbi de pământ. Ne aflam pe cel de-al doilea drum în direcția mării, care ducea la casa lui Farnol. Vremea era în continuare liniștită și rece.

— Șerifule, i-am zis lui Gallant apropiindu-mă de el pe banchetă, explică-mi în câteva cuvinte, dar foarte exact, cum m-ai găsit și ce ai făcut după aceea.

— Ei bine, Păianjene, începu el. Așa cum v-am mai spus, imediat ce am constatat dispariția lui Masterson și am aflat de la Farnol că ați plecat pe plajă spre cealaltă casă, ne-am urcat în mașină și am pornit la drum. Când ne-am apropiat de casă, l-am înșfăcat pe Caswell de braț și i-am strigat: „Privește, e lumină, acolo sus...”.

— Ai observat pe cineva mișcându-se în cupolă?

— Nu. Am văzut doar lumina, care era foarte puternică.

— Da?!... Și după aceea?

— Apoi, am ajuns. Am sărit din mașină, și a fost rândul lui Caswell să mă apuce de braț și să-mi strige: „Ușa este larg deschisă!”. Am urcat scările până la ușa de la intrare. „Niciun pic de zgomot”, i-am suflat lui Caswell la ureche. Și exact când ne pregăteam să urcăm în casă, am auzit pe cineva gemând foarte tare...

— Eu eram?

— Da. Atunci am strigat: „Dumnezeule! E Meech Păianjenul!”, și apoi, am...

Șeriful nu avu însă timp să-și termine fraza. Din casa lui Farnol, până la care mai era de parcurs vreo sută de metri am auzit țipete, apoi un foc de armă și în cele din urmă, un vacarm de geamuri sparte.

Capitolul VII
UN LAȘ

— Bagă în a patra, șerifule, am strigat.

Sub impulsul dat de pedala de accelerație pe care apăsase Gallant, automobilul a parcurs distanța până la casă într-o clipită. Frânele încă scrâșneau când am început să alerg spre casă.

Aici domnea un adevărat vacarm. În ciuda zgomotului asurzitor și a șuierăturilor și zumzetului din capul meu, am auzit pași coborând în viteză scara dinspre cupolă. La toate ferestrele de la etajul întâi lumina se aprinse simultan ca și cum cineva ar fi acționat o manetă care controla curentul electric în toată casa. Când am intrat în vestibul prin ușa larg deschisă, am auzit, chemări neliniștite pornind din toate camerele de deasupra mea, de parcă toată lumea dorea explicații privind ceea ce se întâmplase.

Pașii pe care i-am auzit coborând în goană scara dinspre cupolă au traversat coridorul cel lung de sus și au început să coboare scara cea mare.

— Stai! - am comandat imediat scoțându-mi revolverul din buzunar.

Doi bărbați, cu mânecile suflecate, se opriră la cotitură în timp ce mâinile le zburară deasupra capului cu o iuțeală ce m-ar fi amuzat dacă aș fi avut timp să mă gândesc la asta.

— Cine sunteți? am întrebat pe un ton imperativ.

Unul dintre ei îmi răspunse imediat:

— Sunt doctorul Forrester; medic legist, și asistentul meu, doctorul Bock.

Am lăsat pistolul în jos:

— Coborâți, doctore, am zis, cu un ton mai moale de data aceasta.

În același moment, omul șerifului, acela care avea sarcina să supravegheze casa Farnol, intră val-vârtej în vestibul, cu capul descoperit, cu ochii rătăciți, cu pistolul în mână.

— Domnule Meech! zise el. Cine a fost? Pe unde a luat-o?

— De cine vorbești?

— Cineva a intrat aici prin efracție. Nu e niciun minut de atunci. Am tras în el. Priviți… Priviți, acolo!

Intrând în salon. Întoarse întrerupătorul care comanda aplicele de pe pereți. Imediat am văzut că unul din geamurile mari de la ușa care dădea spre verandă era spart și că această ușă era deschisă. Șeriful ni se alătură în același moment și, foarte pe scurt, subalternul său ne povesti ceea ce se întâmplase.

După cum îi recomandasem înainte de plecare, el făcuse ronduri după ronduri în jurul casei, trecând de nenumărate ori prin aceleași locuri, devenind și mai atent la orice zgomot suspect, mai ales după ce Gallant îl pusese la curent cu evadarea lui Masterson. Neavând cheie la ușa de la intrare, o lăsase intenționat larg deschisă, și de fiecare dată când trecuse prin fața ei, urcase în vârful picioarelor cele câteva trepte ca să asculte dacă se auzea ceva în interior. Cu unul sau două minute înainte de sosirea noastră, el auzise zgomot de mașină și, apropiindu-se de drum pentru a se convinge dacă era mașina noastră sau nu, a auzit dintr-o dată pași în spatele lui, ca și cum cineva traversa veranda. A alergat spre verandă somându-l pe intrus să se oprească. Cum nu era lumină în salon, i-a fost imposibil să distingă altceva decât o siluetă confuză înaintând spre ușa cu geamuri. Văzând că persoana nu dă ascultare ordinului său, a deschis focul, din alergare. Unul din geamurile cele mari ale ușii a zburat în țăndări, și, în aceeași clipă, necunoscutul a aruncat peste balustrada verandei ceva care l-a lovit pe agent drept în piept, făcându-l să-i scape arma din mână și doborându-l la

pământ atât de aproape de prăpastie, încât puțin i-a lipsit să nu se prăbușească în ea. De fapt, chiar începu să alunece pe pantă, dar din fericire, aceasta nu era prea abruptă în acel loc. A reușit să nu se prăbușească agățându-se de crengile tufișurilor. În răstimpul cât a urcat panta și și-a căutat pistolul, intrusul a reușit să o ia la fugă. Exact în momentul acela am intrat noi în vestibul.

— Și nu ai putut să vezi cine era?

— Nu.

— Era complet îmbrăcat?

— Da, din câte am putut vedea.

— Cu ce obiect a aruncat în dumneata?

Aproape că ghicisem despre ce era vorba, dar țineam să fiu sigur.

— Nu știu... un fel de ghioagă sau o cârjă mare, cred.

Evident. Așa cum bănuiam era vorba chiar de cârja mea. Iar cel care a aruncat cu ea nu putea fi decât același care o folosise ca să mă doboare pe mine însumi - altfel spus, asasinul lui Philippe Masterson... În alți termeni, cineva din cei pe care îi încuiasem în camerele de la etajul întâi evadase, așa cum făcuse și Masterson, se dusese să-și îndeplinească crima în casa nelocuită traversând plaja, apoi revenise aici, tot pe plajă, în timp ce șeriful și cu mine descopeream cadavrul lui Masterson, și încercase să reintre în casa familiei Farnol și în camera din care plecase fără să fie văzut.

Problema care se punea acum era de a afla dacă personajul era destul de isteț ca să se încuie în cameră și, atunci când mă voi duce la el, să reușească să ascundă pe chip faptul, că tocmai trecuse pe lângă un foc de armă pe verandă.

M-am întors către Gallant și agentul său - care se numea Hackett, după cum am aflat atunci - și i-am trimis să cerceteze toate camerele de la parter, inclusiv sufrageria și bucătăria, și să se asigure că atât Stutton cât și Bessie erau fiecare în patul său. Totodată, i-am recomandat lui

Hackett să încerce să găsească cât mai repede cârja cu care fusese lovit. Apoi, i-am invitat pe cei doi medici să urce cu mine la primul etaj.

Când am ajuns pe coridorul slab luminat am fost întâmpinați de un vacarm asurzitor. Din toate camerele - cu excepția camerei mele, aceleia a lui Masterson, acum cu ușa larg deschisă, și a celei transformate de Farnol în debara - se auzeau bătăi în uși și voci care mă strigau sau care se adresau una alteia. O scurtă privire spre dreapta și spre stânga mi-a confirmat faptul că de ambele părți cheile se aflau fiecare în ușa sa, așa cum le lăsasem.

— Calmați-vă, vă rog, am strigat destul de tare pentru a acoperi acest vacarm general. Nimeni nu a fost omorât, și o să vă deschid ușile imediat.

Liniștea se așternu îndată.

Făcui semn celor doi medici să mă ajute să eliberez prizonierii recomandându-le cu voce înceată să se asigure, înainte de a apăsa pe clanță, că într-adevăr au descuiat ușa cu cheia. Doctorul Forrester deschise ușile de la camerele lui Victor Millard și a familiei Saint-John, doctorul Bock de la ceea a Patriciei, iar eu de la camera lui Farnol și a Verei. Apoi, le-am strigat celor astfel eliberați să iasă pe coridor. Toți au ieșit imediat. Traversând coridorul dintr-un capăt în celălalt, am trecut încet prin fața lor, i-am privit pe fiecare și le-am spus:

— Nu aveți de ce... chiar că nu aveți de ce să vă neliniștiți și să vă agitați în acest hal, le-am declarat eu. (Vera, îmbrăcată în capotul său larg atârnând după ea, era albă ca varul). Focul de armă pe care l-ați auzit a fost tras de unul din agenții șerifului asupra unuia care intra, sau mai exact, după părerea mea, care revenea în casă. (Farnol, cu părul său alb zburlit și cu halatul său strâmt din pânză de in, semăna mai mult ca oricând cu un spălător de vase). Cred că cineva din cei care locuiesc acum în această casă a făcut în noaptea asta o mică expediție pe cont propriu și s-a întors de curând în camera

sa. (Patricia era liniștită… palidă, însă foarte frumoasă cu părul său roșu aprins, în neglijeul său de crep-de-chine). Cineva dintre dumneavoastră, nu știu cine, dar îl voi afla, deși nu am hotărât încă prin ce mijloace. (Saint-John și nevastă-sa erau ca totdeauna braț la braț, iar ea plânsese din nou). Trebuie să vă mărturisesc că nutream oarecum speranța ca cel despre care vă vorbesc să nu fi revenit în camera sa, sau, cel puțin, să fi ezitat cât de cât. Să iasă pe coridor. Nici chiar dumneata, Victor…

El era complet îmbrăcat.

Când l-am văzut ultima dată, îmi amintesc că stătea la birou în camera sa și scria „prietenului”, cu care plănuia să plece în călătorie, o scrisoare despre moartea Gardei. Atunci, însă, era în pijama și în halat. Acum, era îmbrăcat cu acel costum sport pe care îl purtase și la cină, în ciuda celei mai elementare convenienețe, și era clar că tocmai își pieptănase părul. În zadar am încercat să-mi amintesc dacă în imaginea ștearsă pe care mi-o lăsase agresorul meu când ne luptasem să apucăm fiecare de câte un capăt al cârjei, acesta ar fi purtat un asemenea costum. Amintirile mele erau foarte imprecise. De fapt, nici nu cred că văzusem ceva.

— Nici chiar dumneata, Millard, am continuat, nu lipsești la apel.

Nici măcar nu clipi din ochi. Și, pe Dumnezeul meu, mi-a făcut mare plăcere să constat asta. Mai mult chiar, chipul său tânăr și proaspăt a căpătat o expresie de mirare.

— De ce vorbiți în acest fel, domnule Meech? Cum adică, nici chiar eu?

Mă pregăteam să-i răspund când el își dădu seama că în camera lui Masterson nu era lumină și că acesta nu se afla, ca toți ceilalți, în pragul ușii.

— Dar unde este Philippe Masterson? întrebă el cu voce ezitantă. Cum se face că nu-l vedem aici?

Nu m-am întors, așa cum se aștepta, spre camera în discuție. Mi-am fixat privirea asupra lui și nu am schimbat-

o nici când s-au auzit exclamațiile celor care ne priveau.

— Încerci să-mi spui povești, Victor? l-am întrebat cu un ton de reproș.

Roși foarte tare și aruncă o privire rapidă de-a lungul coridorului spre stânga, ca și cum ar fi vrut să se asigure dacă ochii Patriciei erau sau nu fixați asupra lui.

— Firește că nu, protestă el. Mi se pare însă că și eu am dreptul să vă atrag atenția asupra faptului că Philippe nu este aici, așa cum dumneavoastră insinuați că sunteți surprins să mă vedeți aici.

— Încet, încet, Victor, i-am zis. Nu am făcut nicio insinuare de acest fel.

— Pardon! Ați spus: „Nutream oarecum speranța ca cel despre care vă vorbesc să nu fi revenit în camera sa; nici chiar dumneata, Victor...".

— Chiar și dumneata, Victor, l-am întrerupt, ar trebui să știi că toți care se află aici sunt destul de inteligenți să fi putut face aceasta. Repet, sunt sigur că cineva dintre dumneavoastră a făcut o mică expediție pe cont propriu și că nu e mult de când s-a întors. Și totuși, privește-i, Victor. Sunt toți aici și toți neîmbrăcați... cu excepția dumitale, bineînțeles.

Chipul i se întunecă.

— Abia acum înțeleg! zise el. De aceea mă bănuiți... că sunt îmbrăcat. Ei bine, trebuie să vă explic imediat sau preferați să mai așteptați?

Mi-am încrucișat brațele.

— Mai bine imediat decât mai târziu, am răspuns, dacă nu te deranjează.

Pentru a doua oară l-am văzut privind spre locul unde se afla Patricia. Știam că era imposibil să o vadă. Familia Saint-John, mereu unul lângă celălalt, se aflau între el și fată.

— De ce să mă deranjeze, zise el. M-am îmbrăcat după ce șeriful a făcut al doilea rond, așa cum dumneavoastră l-ați făcut pe primul. Nu puteam să dorm (așa cum, amintiți-

vă, v-am spus) și terminasem singura scrisoarea pe care am avut-o de scris. Nu există nicio carte în camera mea. Așa că mi-a venit ideea să mă îmbrac. Dacă eram îmbrăcat când vă întorceați (fie că ați fi venit, să mă vedeți, fie că v-aș fi auzit trecând pe coridor) puteam să vă rog să mă lăsați să ies ca să vă ajut la cercetări, așa cum mi-ați îngăduit să vă ajut când am mers în cupolă, la Garda. Aș fi putut foarte bine să vă însoțesc, nu-i așa, din moment ce ați fi fost tot timpul cu ochii pe mine? Doamne, încheie el, cu un ton din care străbătea un pic de reproș, mi-am închipuit că aveți încredere în mine!...

Să am încredere în el! Dumnezeu mi-e martor că nu aș fi dorit altceva. Că nu aș fi dorit decât să am încredere în toți și să consider adevărată oricare din explicațiile pe care mi le-ar fi dat! Și mai mult decât orice nu voiam decât să pot avea încredere în acest flăcău din fața mea, al cărui comportament părea atât de sincer!

Aceste aprecieri erau, fără îndoială, în favoarea sa. Totuși, unele îndoieli de care nu mă puteam debarasa mai persistau în mintea mea din cauza comparației care se putea face între Victor Millard și Philippe Masterson. Analogie destul de relativă de fapt. Deoarece Masterson, deși la fel de bine crescut și la fel de cinstit era, după spusele sale, un nevrozat și, tot după mărturisirea sa, un asasin. Iată deci și o altă ipoteză care trebuia avută în vedere: un tânăr inteligent, normal și cu educație bună caută să se destăinuie, deși nu comite nicio crimă. În cazul în care el comite o crimă, deși este puțin probabil ca acest lucru să se întâmple, el va ucide din două motive: pentru că este dominat de o pasiune subită care-l copleșește sau pentru că la un moment dat, el este convins că fapta sa este justificată. În primul caz, este imediat cuprins de remușcări; în al doilea, se mândrește temporar că a făcut ceea ce trebuia să facă. Dar și într-un caz și în celălalt, nefiind un dușman permanent al societății, instinctul și bunul simț înnăscut îl împiedică să fugă. Crimele care nu

pot fi lămurite, taine ale vieții reale, rareori sunt comise de tineri care au primit, încă din copilărie, o educație bazată pe principii sănătoase, pe morală și pe un dezvoltat spirit de familie. Li se poate întâmpla și lor să comită crime, dar le vor ispăși fără îndoială.

Ce ar mai putea fi spus în favoarea sa? Înainte de toate, faptul că purta un costum sport. Este un mod de a se îmbrăca foarte confortabil, dar care nu este deloc recomandabil când cauți să nu te faci remarcat. Apoi, toaleta sa impecabilă și părul frumos aranjat ca și cum tocmai se îmbrăcase liniștit, limitându-se, după aceea, să aștepte întoarcerea mea. Se adaugă faptul că era încuiat cum trebuie în camera sa, cheia aflându-se în broasca în exterior, la fel ca la celelalte uși. Și în sfârșit, faptul că agresorul meu - el sau altcineva - părea să nu mă fi atacat decât pentru a-mi lua o cheie - restituită mai târziu - și un cuțit. Oricât de fantastice ar fi putut fi proiectele sale criminale, cu greu se putea crede că acest tânăr ar fi putut împinge atât de departe plăcerea pentru melodramă, încât să folosească violența împotriva mea în unicul scop de a putea folosi arma care omorâse prima dată.

În schimb, ce se putea spune împotriva lui?

În primul rând, faptul că era complet îmbrăcat, oricare ar fi fost pretextul invocat. Apoi faptul, care de altfel nu mi-a scăpat, că în locul minunatei perechi de ghete cu care era încălțat la dineu, purta acum pantofi de tenis din pânză decolorată - foarte practici pentru a alerga pe plajă și a se furișa fără zgomot în casă. Se mai adaugă faptul că el era cel mai nimerit, după părerea mea, să o răzbune pe Garda Lawrence, dacă era vorba despre o răzbunare. Și, în sfârșit, faptul - e drept, mai puțin convingător - că încercase, într-un mod nu prea corect, să atragă atenția asupra absenței lui Masterson.

— Dar… nu este sigur vorba de o problemă de încredere, Victor, am zis eu.

Simțeam nevoia să verific imediat două lucruri care mi-

au venit în minte. În primul rând, m-am aplecat și i-am atins unul din pantofi.

— Fără îndoială că ți-ai pus această încălțăminte cu talpă de cauciuc ca să nu faci zgomot când mă vei ajuta, nu-i așa?

— Da, îmi răspunse el, grav.

Nici acum nu știu dacă a sesizat ironia din întrebarea mea.

Era mult nisip la încheietura dintre talpă și pânză, exista însă și posibilitatea ca acest nisip să se fi adunat acolo din timpul zilei, când fusese la scăldat împreună cu ceilalți.

— Ai un passe-partout, Victor?

— Nu, domnule, nu am.

— Iată unul, i-am zis, scoțându-l pe-al meu din buzunar.

Trecând în spatele lui, am scos cheia din broască și am introdus în loc șperaclul meu. Funcționa admirabil. Apoi am reintrodus cheia în broască, prin exterior, am intrat în cameră și am încercat să încui ușa pe dinăuntru cu cheia aflată în broască pe dinafară. Am constatat că nu era posibil. Am făcut această verificare deoarece știam că acest lucru era posibil în cazul unor broaște de fabricație modernă, mai ales în cazul celor folosite în unele hoteluri „la zi”, dar de care e bine să te ferești.

— Foarte bine, Victor, am spus reintroducând trusa mea în buzunar și revenind în fața lui. Nu o să te mai sâcâi un timp și o să clarific observația pe care ai făcut-o adineauri… în privința lui Philippe Masterson.

Priveam de-a lungul întregului coridor. În fața fiecărei uși, fiecare ocupant era în picioare, imobil și tăcut, atent să nu-i scape niciunul din cuvintele pe care le rosteam, în timp ce în capătul de sus al scării stăteau, unul lângă altul, sprijiniți de balustradă, cei doi oameni ai șerifului Gallant, precum două santinele care păzesc intrarea secretă într-un castel medieval.

— Philippe Masterson este mort, Victor!

M-am prefăcut că mă adresez numai lui, dar în realitate

îi pândeam pe toți, în măsura în care mi-o permitea lumina slabă de pe coridor. Victor, singurul căruia îi puteam vedea bine fața, se îngălbeni brusc precum ceara și strânse din dinți de parcă se forța să nu țipe. Mai departe, spre capătul culoarului, Vera, marea Vera, se clătină pe picioare și întinse mâna să se sprijine de perete. Creamer Farnol nu schiță niciun gest; nici familia Saint-John nu făcu nicio mișcare, poate doar se strânseră mai mult unul în celălalt.

Singura care și-a exteriorizat emoția a fost Patricia.

— Știam eu! Da, da! Știam eu, țipă ea.

Rapid am înaintat spre ea și am întrebat-o:

— Ce vrei să spui, domnișoară Farnol? Cum adică știai asta?

Se întoarse spre mine; cu o mână se ținea de tocul ușii, iar cu cealaltă își strângea capotul pe piept.

— Vreau să spun, răspunse ea cu lacrimi în ochi, că știam că nu s-au terminat necazurile… pentru că Stânca urlase pentru a doua oară.

— Nu te credeam atât de superstițioasă.

— Cum să nu fiu… după câte s-au întâmplat? murmură ea.

Rămăsei un moment gânditor, privindu-i frumosul chip cum roșește și se îngălbenește încadrat de părul ei aflat în dezordine.

— Spune-mi, am continuat eu, dat fiind că prevesteai, după cum se pare, un nou doliu în această casă, te-ai gândit că de data aceasta va fi vorba de Philippe Masterson?

Ea negă din cap.

— Nu! Nu! strigă ea. Este ultimul la care m-aș fi gândit.

— Vorbești serios, spunând aceasta? am întrebat eu.

Își duse la gură batista fină pe care o ținea în mână.

— Nu!… Adică, îmi imaginasem…

Își apăsă și mai tare batista pe gură și tăcu.

— Vorbește, te rog, domnișoară Farnol, am insistat cu un ton cât mai blând posibil. Ce ți-ai imaginat? Exista cineva

care presupuneați că era mai expus de a fi omorât… mai expus decât Philippe Masterson?

Am avut impresia că va înclina capul în semn de aprobare, dar ea își reveni imediat și, luându-și batista de la gură, spuse:

— Vă rog nu-mi cereți aceasta… nu în acest moment, domnule Meech.

Era o înfrângere la care asistasem de sute de ori în decursul anchetelor mele, și de fiecare dată am răspuns ca și acum:

— Aceasta înseamnă „da”, nu-i așa, domnișoară Farnol?

Își mută privirea de la mine la mama sa și apoi la tatăl său. Pentru a se fixa din nou asupra mea.

— Dacă o să-mi permiteți să vă vorbesc în particular… nu acum… poate puțin mai târziu… oh! nu este sigur, dar este posibil să vă pot răspunde, îmi spuse ea.

Tocmai în clipa aceea, șeriful urcă scara și văzând că se făcuse liniște - căci eu tăceam limitându-mă să scrutez fața Patriciei cu intenția de a descoperi ceva pe chipul ei - se hazardă să vorbească.

— Stutton și bucătăreasa sunt jos, Păianjene, îmi zise el. Fiecare era în camera sa. Bucătăreasa plângea, iar Stutton tocmai se îmbrăca. Niciuna din ușile lor nu era încuiată.

— Nu, așa este, i-am răspuns. Nu am găsit necesar să le încui.

Am tăcut un moment, după care am continuat:

— Ziceai că Stutton se îmbrăca? Unde ajunsese de fapt?

— Nu mai avea decât să se încalțe. Am așteptat să o facă.

Am stat și am cumpănit ce aș fi făcut eu în asemenea împrejurări, dacă aș fi fost un servitor stilat? Dacă aș fi fost culcat, într-o noapte ca aceasta, în timpul căreia s-au auzit țipete, un foc de revolver, oameni care alergau pe scări, mi-aș fi permis oare, înainte de a-mi oferi sprijinul sau de a încerca să aflu ce se petrecea, să stau să mă îmbrac din cap până în picioare? Nu, mi-am zis; m-aș fi limitat să trag

doar un pantalon pe mine, înainte de a ieși.

— Farnol, am zis, întorcându-mă spre silueta înaltă, dreaptă și tăcută a gazdei mele, peste câteva minute îl voi întreba pe șoferul dumneavoastră dacă consideră că un bun servitor trebuie să-și acorde timpul necesar pentru a-și face toaleta când un eveniment grav are loc în casa stăpânului său. Oricare ar fi modul său de a gândi, va răspunde în mod sigur că da. I-ați dat vreodată dispoziții în acest sens?

Farnol surâse puțin trist.

— Mărturisesc că nu am făcut niciodată nimic ca să-mi pregătesc servitorii în vederea unor evenimente grave, răspunse el. Însă, așa cum îl cunosc pe Stutton, sunt sigur că pentru nimic în lume nu s-ar înfățișa înainte de a fi complet îmbrăcat.

— Nu s-a întâmplat niciodată, din câte știți dumneavoastră?

— Nu, din câte știu, nu.

Vera luă cuvântul, și e curios de constatat cu câtă rapiditate se întorseseră privirile tuturor celor prezenți spre ea, chiar de la primul cuvânt pe care-l pronunță. Tot timpul cât am pus întrebări, tot timpul cât a răspuns Farnol, privirile celor prezenți erau distrat îndreptate când într-un loc când în altul. Când însă a început să vorbească Vera, cu vocea ei armonioasă și clară, întreaga asistență s-a concentrat asupra ei și se părea că era ascultată, dacă pot să mă exprim astfel, atât cu urechile, cât și cu ochii.

— Eu o să vă dau un exemplu, zise ea. În noaptea trecută, neputând să dorm și dorind o cană cu lapte cald, am strigat-o pe Bessie (era foarte târziu, trecuse de orele două dimineața) a fost însă imposibil să o trezesc. Atunci l-am chemat pe Stutton. Când mi-a adus ceea ce îi cerusem, avusese grijă să îmbrace livreaua pe care o poartă când servește la mesele fără ceremonie: pantalon negru și haină albă.

După părerea mea. Acest exemplu nu avea nicio legătură

cu situația actuală. Totuși m-am abținut să o spun cu voce tare, iar întrebarea pe care am pus-o Verei era de cu totul altă natură.

— Ați spus că l-ați chemat. Există deci sonerii în camerele servitorilor.

— Ba nu, răspunse Vera. Există un telefon particular.

— Zău? zisei eu, sincer surprins, căci eram sigur că nu văzusem un astfel de aparat în camera mea. Nu am remarcat asta.

— Nu am instalat telefoane în camerele invitaților, răspunse ea așa cum sperasem. Nu există decât la mine și în camera lui Stutton. Atât.

— Iar cu acest telefon nu se poate comunica decât cu camerele servitorilor, nu-i așa? am continuat fără un scop precis.

— Da.

Brusc, m-am întors și, mărturisesc, m-am dus până la capătul coridorului și m-am întors. Am spus „mărturisesc”, deoarece consider că prin aceasta am făcut ceva nu numai incorect, dar și inutil de dramatic. În realitate, nu am urmărit altceva decât să-mi acord câteva clipe de gândire. Consideram că erau o mulțime de lucruri care cereau să fie rezolvate fără întârziere. Voiam să discut cu medicul legist despre Garda. Voiam să-l trimit în clădirea cealaltă pe plajă să examineze cadavrul lui Masterson. Voiam să interoghez individual pe fiecare din cei care se aflau acolo, în acel moment, în jurul meu. Voiam, totodată, să le vorbesc tuturor împreună. Voiam să-mi procur amprentele lor digitale. Voiam… voiam… dar ce nu voiam? Dar pentru a înfăptui toate acestea, nu mai era niciun minut de pierdut.

— După toate emoțiile prin care tocmai am trecut, am spus eu brusc - și vă sunt recunoscător că nici unii, nici alții, nu mi-ați pus întrebări în legătură cu Philippe Masterson - cred că va trebui de acum să renunțăm la odihnă.

Mi-am scos ceasul din buzunar.

— Este ora două fără un sfert. Vă invit, prin urmare, să coborâți toți în salon, pentru a începe de pe acum discuția generală pe care o programasem pentru mâine.

Am fost mirat să constat cu cât calm a fost primită propunerea mea. Dar, vinovați sau nu, bieții oameni, îmi dau seama în prezent, erau gata să accepte orice numai să scape de izolarea la care îi condamnasem, de supliciul de a nu ști nimic din ceea ce se întâmplă în jurul lor, de gândurile negre pe care le trezea zgomotul monoton și trist al mării aflate la picioarele lor. Am făcut semn șerifului să-i însoțească jos și am invitat medicul legist să rămână în urmă, după care m-am oprit în capul scării așteptând ca toată lumea să coboare. Saint-John îmi ceru permisiunea să se întoarcă în cameră după pachetul de țigări. I-am dat voie, știind că din locul în care mă aflam, puteam să-l urmăresc dacă ar fi făcut altceva. Soția lui coborî cu Patricia, și nu m-am putut abține să nu-i ating acesteia brațul când trecu pe lângă mine și să nu-i dau o ușoară palmă pe umăr lui Victor Millard. Dar niciunul, nici celălalt nu-mi răspunse cu vreun surâs sau cu un alt semn de simpatie. (Detectivul este dușmanul comun atât al nevinovaților, cât și al vinovaților). Farnol și Vera coborâră ultimii, la fel de demni precum doi nobili francezi urcând, în timpul revoluției franceze, în șareta care îi ducea la eșafod.

După ce au dispărut toți. Am purtat cu doctorul Forrester o discuție, pe care este inutil să o povestesc aici. Deoarece nu făcuse autopsia, nu putea fi mai hotărât decât mine în ceea ce privește ora exactă la care fusese omorâtă Garda Lawrence. Așa că i-am eliberat autorizația necesară pentru a transfera cadavrul la morgă în vederea autopsiei. În ceea ce-l privește pe Philippe Masterson, mi-a promis că va merge imediat să-l examineze și că-mi va înapoia cheia de la cupola casei părăsite îndată ce va termina. După aceea am coborât în salon. Încă nehotărât asupra modului

în care voi proceda, am început să-i observ pe fiecare dintre cei care mă așteptau, începând cu bucătăreasa, planturoasă și plânsă, și șoferul, impecabil în livreaua lui verde-oliv, rămași lângă ușă, până la doamna Saint-John și Patricia, așezate una lângă alta pe o canapea aflată în fața uneia din ferestrele care dădeau spre verandă.

Străduindu-mă să câștig timp și încercând să mă hotărăsc asupra celei mai bune căi de urmat, am traversat încet camera și m-am oprit lângă geamul spart.

— Bessie, am spus în cele din urmă, vrei să cauți un făraș și o mătură și să strângi aceste cioburi? După aceea să faci niște cafea. Dumneata, Stutton, caută o bucată de carton și niște pioneze și astupă această gaură.

De îndată cei doi servitori s-au și îndreptat spre bucătărie pentru a aduce la îndeplinire dispozițiile mele. Brusc am remarcat ceva ce îmi scăpase până atunci.

Geamul era spart la o înălțime care nu depășea talia unui om de înălțime medie. Or, cerceveaua era în acel loc pătată de sânge.

M-am întors imediat și am început să examinez foarte atent covorul, începând cu locul unde căzuseră cioburile de sticlă și continuând cu întregul traseu care ar fi trebuit parcurs prin salon pentru a ajunge la cealaltă ieșire, ușa boltită care dădea în vestibul. Dacă ar fi existat pete de sânge, acestea ar fi fost foarte ușor de remarcat pe fondul bej deschis al covorului. Numai că nu se vedea niciuna.

Am ieșit grăbit pe verandă și mi-am aprins un trabuc. Cei din interior trebuie să fi avut impresia - cel puțin eu am făcut totul pentru a le crea această impresie - că m-am apropiat de peretele casei numai pentru a proteja flacăra chibritului. În realitate, era vorba de un artificiu pentru a examina cu mai multă ușurință, fără a lăsa să se observe, exteriorul ușii. Și acolo exista o pată de sânge. Am remarcat chiar câteva picături de sânge pe vopseaua verde a pardoselei verandei.

Aceste constatări mi-au permis să reconstitui faptele

după cum urmează:

În momentul în care Hackett a tras, necunoscutul își căuta drumul pipăind de-a lungul zidului casei. Probabil că ținea mâna la înălțimea curelei sau cam pe acolo. Ori glonțul i-a atins mâna, în traiectoria sa spre geam, ori cioburile l-au rănit la mână. În mod sigur că durerea provocată de rană l-a făcut să se întoarcă spre omul șerifului și să arunce cu cârja în el. În această scurtă pauză, câteva din picăturile de sânge au căzut pe verandă. Apoi, tocmai pentru a nu i se putea lua urma, a avut grijă să apese pe rană. Până a ajuns în camera sa.

Scufundat în gânduri, am continuat să mă plimb pe verandă fumându-mi trabucul, primul după două ore.

Cineva din cei aflați în salon, mi-am zis, trebuia să aibă o rană la mână, o rană care, fără îndoială, mai sângera încă. Dacă nu ar fi fost oprită printr-un bandaj foarte strâns. Dar cine ar fi avut timp să se bandajeze atât de bine? Mâinile cui nu le-am văzut?

Mă plimbam fără încetare, în timp ce valurile mării se loveau surd de stâncile de jos, în jurul acestei grote stranii, în care vântul lansase de două ori funebrul său avertisment.

Brusc m-am oprit și mi-am aruncat trabucul care descrise o parabolă roșie dincolo de balustradă. Privind pe fereastra în fața căreia stăteau Patricia Farnol și Hélène Saint-John, am zărit tot ceea ce doream să descopăr.

Pe spatele capotului bleu lavandă pe care îl purta doamna Saint-John, exact sub umărul drept, se vedea foarte clar o pată proaspătă de sânge.

Capitolul VIII
CLINCHETUL UNEI SONERII

Când am spus: „Am zărit tot ceea ce doream să descopăr”, este evident că am cam exagerat, căci bineînțeles că nu am văzut tot ce doream să aflu și că nu dovedisem încă nimic.

Era evident și fără nicio posibilitate de îndoială că micuța Hélène Saint-John nu putea fi persoana - deghizată sau nu în bărbat - care aruncase cu cârja mea în Hackett și care, spre necazul său, s-a trezit cu un umăr atins de glonț. Era, de asemenea, foarte clar că ea ignora existența acestei pete care-i murdărea capotul, de altfel, de o prospețime ireproșabilă. Pe de altă parte, acest sânge era proaspăt, foarte proaspăt, după culoarea sa. Chiar și prin fereastră, vedeam distinct sclipirea umidității.

Așa cum puțin mai înainte mă considerasem îndreptățit să presupun că sângele răspândit pe ușa verandei provenea de la o rană la mâna celui în care trăsese Hackett, tot așa, în prezent, mă consideram în mod rezonabil autorizat să presupun că această mână o luase pe Hélène Saint-John pe după umeri. Or, în răstimpul scurtei perioade care a trecut de când am auzit focul de revolver, o singură mână, după știința mea, o cuprinsese în acest fel: aceea a soțului ei.

Unele detalii cărora nu le acordasem până acum decât o importanță secundară îmi reveneau în minte părându-mi cu mult mai semnificative decât aș fi crezut. Când am scos toată lumea pe coridor și tot timpul cât le-am vorbit și i-am interogat, Saint-John, așa cum am mai arătat, o ținuse pe soțioara sa - îmi amintesc exact - strâns lipită de el folosindu-se de brațul drept. Nu cumva era vorba aici mai degrabă decât de un gest afectuos și protector, de un subterfugiu isteț pentru a-și ascunde rana care l-ar fi făcut suspect în ochii mei? De altfel, aceasta nu mai avea acum mare importanță. Singurul lucru care conta cu adevărat era de a ști dacă Saint-John era sau nu rănit la mână. Iar acest lucru trebuia verificat imediat.

Prin fereastra în dreptul căreia mă oprisem, cuprindeam

toată încăperea și am putut să constat că mâna sa stângă, care atârna de-a lungul piciorului, era neatinsă. Dată fiind însă poziția pe care o avea lângă șemineu, toată partea lui dreaptă îmi era invizibilă.

Încântat că această nouă problemă de rezolvat mă reținea pe verandă, mi-am aprins un nou trabuc, ferm hotărât să nu intru în salon decât după ce îmi voi fi stabilit în minte ceea ce va trebui să fac când voi fi descoperit - după cum aveam convingerea că voi face - că Richard Saint-John avea o rană la mâna dreaptă... Desigur, puteam să-i vorbesc, să-i cer explicații, care, adevărate sau false, cele pe care mi le-ar fi dat, ar fi fost perfect plauzibile. În același timp, adevărate sau false, ele ar fi necesitat o confirmare din partea soției sale, confirmare pe care ea i-ar fi dat-o fără niciun dubiu, căci era imposibil, nu-i așa, ca el să fi ieșit din cameră fără ca ea să-și fi dat seama, mai ales când ușa camerei era încuiată. Deci, prezența acestei răni nu putea constitui, prin ea însăși, o dovadă suficientă pentru a-mi permite să-l arestez.

De altfel, înainte de a-i arăta deschis că îl bănuiam, se impunea o altă cerință: să descopăr cum a părăsit camera și cum s-a întors. Faptul părea practic imposibil; într-adevăr, cum ar fi putut avea timp, înaintea sosirii mele și a medicului, nu numai să încuie ușa, dar să și facă în așa fel încât cheia să se afle în broască prin exterior? Chiar dacă admitem că ar fi avut două chei, chiar dacă admitem că nevastă-sa i-ar fi fost complice, tot nu reușesc să-mi dau seama cum a procedat.

Să ne mai gândim și la altceva: împotriva tuturor evidențelor mai păstram gândul că poate Masterson mi-a făcut mărturisiri false și s-a acuzat pe sine pentru a salva altă persoană. Această ipoteză era, evident, foarte puțin probabilă, dar totuși nu trebuia uitată. Ar fi trebuit oare adus la cunoștința tuturor că Masterson mărturisise, sau dimpotrivă să las impresia că misterul devenise și mai de nepătruns? Prima variantă ar putea prezenta avantajul că

i-ar reda asasinului Gardei - dacă era încă în viață - o siguranță și o temeritate care l-ar putea trăda. Cea de-a doua ar lăsa suspendată deasupra capului tuturor persoanelor în cauză această sabie a lui Damocles, a cărei amenințare permanentă grăbește deseori explozia mărturisirilor. Între altele, oricare ar fi fost cauza morții Gardei, moartea lui Masterson nu avea în mod sigur alt mobil decât răzbunarea și dorința de a-l împiedica să vorbească. Or, dacă cel care l-a omorât a vrut să-l împiedice să vorbească, era mai bine să-l fac să creadă că Masterson murise fără să-mi fi spus ceva.

Ajuns la jumătatea trabucului, adoptasem deci următoarele două hotărâri: în primul rând, să verific cine fusese rănit, fără a-mi face din aceasta o bază pentru a acuza pe cineva; în al doilea rând, să păstrez tăcerea, cel puțin pentru moment, în legătură cu mărturisirile lui Masterson.

Odată stabilită tactica de urmat, am intrat în salon. Camera recâștigase un aspect mai primitor, atât de primitor, încât am comis, trebuie să mărturisesc, sacrilegiul de a zâmbi puțin. Dar, din nefericire, cred că figura și diformitățile mele mi-au jucat un renghi, căci iată ce scrie Creamer Farnol în pasajul în care descrie cele întâmplate: „Când Meech, Păianjenul, s-a întors în salon prin ușa al cărei geam fusese spart, un surâs plin de șiretenie rătăcea pe buzele sale”.

Șiretenie! Dumnezeule mare! Cât de departe era de adevăr!

Singura șiretenie care mi-ar fi putut fi reproșată în acel moment ar fi aceea de a fi hotărât să recurg, pentru a putea examina în voie mâinile fiecăruia și îndeosebi ale lui Saint-John, la subterfugiul de a anunța că voi lua amprentele digitale ale tuturor. Pentru aceasta, l-am trimis pe șerif să-mi aducă trusa și l-am invitat pe Victor să instaleze o masă de bridge lângă lampadarul aflat alături de șemineu.

Știind foarte bine că, indiferent de împrejurări, această etapă este destul de penibilă, m-am străduit să am un ton cât se poate de amabil pentru a o face mai acceptabilă acestor oameni atât de neliniștiți și de bulversați. Fără a privi către vreunul dintre ei, am zis:

— Cred că nimeni dintre dumneavoastră nu are vreo obiecție de a i se lua amprentele, nu-i așa? De altfel, e mai bine să vă supuneți de bună voie, căci tot nu aveți cum să vă sustrageți.

— Am auzit că nu e o operație prea curată, zise Hélène Saint-John.

Apoi foarte repede, cu un râs nervos, de parcă și-ar fi dat seama că lăsase să-i scape ceva nepotrivit, adăugă:

— Oh, nu că aș vedea vreun inconvenient. Dimpotrivă. Mă gândeam numai la această substanță neagră care se folosește... Nu riscăm să ne murdărim hainele?

— Fiți fără teamă, doamnă Saint-John, am răspuns fără să o mai privesc, vă vom șterge imediat degetele, iar capotul dumneavoastră își va păstra întreaga splendoare.

Râse din nou, cu aceeași nervozitate. Felul în care se comporta îmi întări convingerea că nu știa de pata de sânge de pe umărul său. Apreciind că era preferabil să nu o vadă nici ceilalți, cel puțin pentru moment, m-am îndreptat imediat, fără a-i lăsa timp să se ridice, spre canapeaua unde era așezată.

— Iată, am zis luându-i mâna, să începem cu dumneavoastră. Astfel vă veți da imediat seama că operația este cât se poate de simplă și nu lasă nicio urmă.

Însoțind-o cât mai firesc posibil, dar făcând în așa fel încât nimeni să nu o poată vedea din spate, am condus-o lângă șemineu, unde a pus fiecare deget pe tamponul umed și apoi pe hârtia specială, după care i le-am șters bine cu o cârpă îmbibată în alcool.

Hotărâsem ca în timpul acestei activități să pun fiecăruia una sau două întrebări scurte. Aceea pe care am adresat-o doamnei Saint-John a fost următoarea:

— Spuneți-mi, doamnă, când ați făcut cunoștință cu Garda?

Mi-a răspuns foarte spontan:

— Păi... în Munții Alpi, domnule Meech. Acum vreo cincisprezece zile, la Dixville. Pe șaptesprezece am sosit aici, nu-i așa Richard, și Vera ne-a prezentat-o în aceeași zi.

M-am întors spre soțul ei, care stătea în picioare la doi pași de noi, și care aprobă din cap, dar și de data aceasta mi-a fost imposibil să-i văd mâna dreaptă, căci o ținea în buzunarul halatului, folosind pentru a-și duce țigara la gură, mâna stângă.

— Dar, am reluat eu, în ceea ce o privește pe Vera... Pardon, voiam să zic domnul și doamna Farnol... îi cunoașteți mai demult, nu-i așa?

Rictusul nervos reveni.

— Oh, da... Adică, Richard și Creamer se cunosc de mai mulți ani.

— Vă mulțumesc, i-am zis.

Am condus-o la locul său, lângă Patricia, cu aceeași precauție, ținând-o mereu în umbră.

— Așa, doamnă, am concluzionat eu părăsind-o. Domnișoara Farnol va putea constata că nu v-am lăsat nicio pată.

Întors la masa de joc, am scris repede numele tinerei femei pe hârtia pe care îi luasem cele zece amprente și, grăbit să mă edific asupra problemei care mă intriga, m-am întors din nou spre soțul ei și i-am spus:

— Rândul dumneavoastră, domnule. Îmi place să cred că veți urma exemplul doamnei Saint-John și că veți accepta cu aceeași bunăvoință să vă supuneți acestei operații „murdare”?

— Cu plăcere, desigur, replică el aruncându-și țigara în foc, dar cu mult mai puțină grație, având în vedere că am niște degete scurte și groase, și înroșite de acizi.

— Sunteți chimist? - am întrebat luându-i mâna stângă

pe care mi-o întindea și apăsându-i degetele pe tampon.

— Da, a spus el. Fac cercetări pentru firma Luxall, din New Jersey.

— Înseamnă ca sunteți în concediu?

— Da, însă este un concediu foarte lung. Am abandonat lucrările din luna februarie. Împreună cu doamna Saint-John ne-am întors de curând dintr-o lungă călătorie în străinătate. După întoarcere, am petrecut cincisprezece zile la munte și intenționam să mai stăm aici o lună, după care urma să mă întorc la muncă începând cu întâi noiembrie.

— Înțeleg… Și acum mâna dreaptă, vă rog.

Cu un gest brusc, o scoase din buzunar. Din neatenție, fără îndoială, îi zbură și pachetul cu țigări, care căzu lângă șemineu.

— Scuzați-mă, murmură el aplecându-se să le ridice.

L-am apucat însă imediat de mână și l-am oprit cu forță, spunându-i pe un ton care nu admitea nicio replică:

— Lăsați asta; le veți lua după aceea.

I-am tras mâna sub sursa de lumină și i-am ridicat manșeta ca și cum aș fi vrut să o feresc să nu se murdărească.

Mâna și încheietura nu prezentau nici cea mai mică zgârietură.

Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-mi suport decepția, fără să manifest nici cea mai mică surpriză. I-am luat amprentele cât am putut de repede, i-am notat numele pe o foaie de hârtie, i-am mulțumit și i-am dat voie să-și recupereze țigările, după care am spus: „Cine dorește să continue?”. Imediat se îndreptă către mine Victor, cu ambele mâini întinse, care nu aveau nici cea mai mică urmă de glonț.

— N-ar trebui să-ți mănânci unghiile, Victor, i-am spus luându-i mâinile. Este un obicei tare urât.

— Știu, răspunse Victor, cu o voce total neutră.

Mi-am ridicat ochii spre el, interogându-l din priviri.

— Mai ești foarte supărat pe mine, Victor? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Atunci, terminându-mi imediat treaba, i-am dat un ghiont și i-am șoptit la ureche: „Fără ranchiună!” și l-am expediat. S-a îndreptat spre una din ușile de sticlă, cu spatele către interior, cufundându-și privirea în noaptea care domnea afară.

Veni rândul lui Cramer care-mi arătă mâinile sale lungi, după ce traversase încăperea în ritmul sacadat al loviturilor de ciocan făcut de Stutton care încerca să acopere locul geamului spart de la ușa de la verandă. Pentru că nu mă gândisem nicio clipă că el ar putea avea rana pe care o tot căutam în zadar, nu am fost deloc surprins să constat că nu exista nicio zgârietură; dar nu m-am putut abține să nu admir lungimea și forma grațioasă a degetelor sale și i-am spus în timp ce-i luam amprentele:

— Vorbește-mi de cărțile dumitale, Farnol. Știu că scrii, dar…

Loviturile de ciocan încetară.

— Dar până acum nimeni nu mi-a putut spune cu precizie ce anume scrii.

El începu să râdă.

— Mă tem că nimic din ceea ce v-ar putea interesa. În special, studii literare. Câteva scurte biografii pentru uzul tinerilor. Am făcut o antologie care a fost preluată de mai multe colegii. Din când în când public articole pentru „Asociația de Limbi Moderne”, dar, în general, nu am scris nimic pentru marele public.

— În acest caz, scuzați-mi indiscreția, înseamnă că aveți venituri destul de îndestulătoare pentru a vă permite să duceți o viață foarte independentă.

— Da, replică el. M-am retras, cum se spune, de 10-12 ani. Tatăl meu mi-a lăsat o oarecare avere, la fel și unchiul meu; atunci, mi-am abandonat catedra de profesor pentru a mă consacra lucrărilor care erau pe gustul meu.

— Înțeleg, înțeleg. Mâna cealaltă, vă rog. Și acum v-aș ruga să-mi spuneți de cât timp o cunoșteați pe Garda și

unde…

— Oh!

Scurtă, rapidă, plină de durere, o exclamație porni din colțul cel mai întunecat și-mi întrerupse fraza, Ne-am întors cu toții tresărind și Vera scoase un țipăt de uimire.

Stutton tocmai se ridica lângă ușa la care lucra. Am văzut că se ținea cu o mână de încheietura celeilalte și l-am auzit spunându-mi - spun eu spunându-mi, căci am avut impresia că mi se adresa mai mult mie decât stăpânului său:

— Mi se pare că m-am tăiat cu o bucată de sticlă, domnule. Și mi se pare că tăietura este destul de adâncă.

M-am dus repede la el, strigând:

— Repede, apă caldă, șerifule. Bessie este la bucătărie. Pe aici, Stutton! Vino aproape, băiete!

L-am tras înspre masă și luând o bucată curată de cârpă care se găsea la îndemână, am întins-o pe mâna mea și i-am așezat încheietura mâinii sale deasupra. Tăietura care avea cam 2-3 cm. Lungime, era foarte clară, destul de adâncă și sângele curgea din abundență.

— Dar cum ți s-a întâmplat, Stutton? întrebă Creamer Farnol aplecat pentru a examina și el rana șoferului.

— Uitați-vă, domnule, credeam… Durerea îl făcu să se crispeze - credeam că am scos toate bucățile de geam care rămăseseră în cadru, dar, când mi-am scos mâna ca să îndrept cartonul care alunecase puțin de la locul lui, m-am tăiat într-o bucată de sticlă care rămăsese fixată și pe care nu o văzusem.

„Nu-i prost! Chiar că nu-i prost, șoferul acesta” gândeam în sinea mea. Dar, cu voce tare, mă încăpățânam să întreb:

— Ai tablete de mercur, Farnol?

— Da, îmi spuse acesta. În dulapul din baie.

— Mergi și le caută, Victor! spusei eu scurt, peste umăr.

Fără să mă uit la el. Simțeam că ieșea din apatia în care îl văzusem cu puțin mai înainte.

— Chiar? Pot… să plec? bâigui el.

Nu a mai fost nevoie de nimic altceva pentru a împrăștia neînțelegerea care ne separase.

— Desigur, bineînțeles! am exclamat.

Rugându-l pe Farnol să rămână în salon cu ceilalți, l-am dus pe Stutton în bucătărie, unde Bessie se învârtea agitată pe lângă plita ei și mușcându-și nervoasă un colț al șorțului.

În timp ce așteptam să se încălzească apa și să coboare Victor cu biclorura, care, de altfel, apăru imediat, congestionat la față atât din cauza alergării, cât și a satisfacției că se bucura din nou de stima mea. I-am spus lui Stutton pe un ton foarte detașat:

— Nu e bine că ți-ai deschis din nou rana aceasta. Sunt convins că te prefaci, amice.

Am simțit cum tresare, dar se poate să fi fost doar o nouă zvârcolire de durere.

— Ce spuneți, domnule?

Deși era imposibil să mă pronunț cu certitudine dacă era vorba de un truc, din cauza sângelui care curgea din abundență, m-am făcut că-i examinez din nou rana cu atenție, aplecându-mă asupra mâinii lui.

— Aveam impresia că te-ai tăiat o dată, aproape în același loc; și ai avut neșansa să-ți redeschizi rana, de data aceasta tăietura fiind mai adâncă.

Mi-am dat seama că nu mă înșelasem; înainte de a-mi răspunde, am sesizat o ezitare clară din partea sa.

— Nu, domnule, protestă el, nu m-am mai tăiat în locul acesta.

Eram sigur că mințea, dar nu aveam alt argument decât acuzația de a fi tras asupra lui Hackett. Aceasta atrăgea după sine și acuzația de a mă fi atacat și pe mine pe plajă, precum și faptul că-l bănuiam de asasinarea lui Masterson - ceea ce era prematur și puțin hazardat pentru moment, în plus, examinându-i hainele discret dar foarte atent, am observat că atât manșeta flanelei cât și cămașa lui albă nu purtau vreo urmă de sânge mai veche. După ce soluția de

mercur a fost pregătită, l-am ajutat pe Stutton să-și introducă mâna până la încheietură, în lichidul albastru; odată cu stoparea hemoragiei, nu am observat nicio altă rană care ar fi putut fi făcută de un glonte și nu de geamul spart.

Totuși, acest lucru nu însemna că raționamentul meu era greșit. Căci dacă, așa cum credeam eu, el s-ar fi tăiat cu bună știință cu o bucată de sticlă, ce l-ar fi împiedicat să-și facă această tăietură exact pe rana pe care o avea deja? Avusese timp suficient să acționeze cu grijă; fusese la adăpost în cel mai întunecat colț al salonului și nimeni nu-i dăduse atenție pentru că, în acele momente, toate privirile fuseseră ațintite asupra lui Farnol și a mea. Durerea? Ei, ar fi putut suporta și altele, mai mari, și să nu uităm că durerile făcute cu propria mână sunt întotdeauna mai ușor de suportat.

Dar v-ați întrebat poate, de ce să-și fi luat aceste penibile precauțiuni atât timp cât nimic nu-l făcea să creadă că eu știam că fusese atins de glonte și că văzusem urma de sânge pe podeaua verandei? Motivul este simplu: pentru că atunci când i-aș fi luat amprentele aș fi văzut rana și i-aș fi putut pune unele întrebări neplăcute. Și, pentru a evita aceasta, trebuia să simuleze o rănire recentă, ușor de explicat, care să se fi petrecut sub privirile noastre.

M-am mulțumit să-i spun doar atât: „Într-adevăr, s-ar putea să ai dreptate” și, lăsându-l în bucătărie în compania șerifului pe care îl însărcinasem să-l panseze, m-am întors împreună cu Victor în salon, unde am continuat să-mi completez colecția de amprente.

Creamer Farnol, căruia i-am repetat întrebarea pe care i-o pusesem atunci când am fost întrerupți de incidentele pe oare le-am relatat mai înainte, mi-a răspuns cu simplitate că el și Vera o cunoscuseră pe Garda în septembrie, la „Balsamines”, la Nixville Notch, că ea le plăcuse foarte mult și că Patricia și Garda deveniseră

foarte bune prietene. Ei au invitat-o să petreacă o lună în Maine atunci când vor hotărî să deschidă casa de pe Stânca Urlătoare, adunând aici mai mulți prieteni.

Când Vera s-a apropiat de masă, nu am întrebat-o nimic, dar i-am spus Patriciei, ultima la rând, să-mi povestească cum îl cunoscuse pe Philippe Masterson.

— Nu eram prieteni intimi, îmi spuse ea, dar am avut ocazia, de mai multe ori, să-l întâlnesc pe la prieteni; tot astfel ne-am întâlnit și la Paris. Când Garda mi-a cerut părerea asupra tinerilor pe care urma să-i invite aici, mi-a vorbit atât despre el, cât și despre Victor, și cum nu prea găsește amatori pentru un sejur la mare în luna octombrie, nu am avut nimic de obiectat.

Cred că nu are rost să mai spun că nu am găsit nicio zgârietură atât pe mâna Patriciei, cât și pe a mamei sale.

Pe când tocmai terminam de vorbit, ușa de la intrare se deschise și intră Hackett, cerând să-mi vorbească. Ne-am întâlnit în vestibul.

— Am căutat peste tot, este imposibil să-l găsesc, domnule Meech, spuse el, și am înțeles imediat că era vorba despre bastonul meu. Se poate ca atunci când m-a lovit în piept de m-a trântit la pământ, să fi alunecat până jos pe faleză. În orice caz, am căutat peste tot cu lanterna.

Vă las să vă imaginați viteza cu care mi-am îndreptat ochii spre lanterna pe care o ținea în mână; dar, contrar celor imaginate de mine pentru o secundă, nu era lanterna pe care o pierdusem eu.

— Am coborât pe plajă, gândindu-mă că poate să-l fi aruncat marea pe nisip, dar nu l-am găsit nicăieri și mi-am zis că poate a fost dus contra curentului.

I-am mulțumit pentru strădania depusă și l-am rugat să mai caute când se va lumina. După aceea, l-am părăsit și m-am întors în salon.

La drept vorbind, nu aveam decât o vagă idee asupra discursului pe care urma să-l țin în fața asistenței mele până când șeriful și-ar fi găsit timpul necesar pentru a

compara amprentele celor prezenți cu acelea de pe cuțitul lui Masterson luate în cupolă. Aplecându-mă din nou peste masă, în poziția mea favorită, am început prin a-i cere Verei permisiunea să fumez o țigară.

— Vă rog, îmi spuse ea.

Cu excepția focului care ardea în cămin și a țigării mele, nimic nu mai mișca în salonul cuprins de o liniște profundă.

Știam că toată lumea aștepta cu nervii încordați, nemișcată și îngrijorată întrebându-se ce aveam de gând să fac în continuare.

Deodată, spre surpriza tuturor, se auzi, undeva în casă, clinchetul puțin înăbușit al unei sonorii electrice.

Capitolul IX
„ESTE CINEVA...”

O emoție puternică puse stăpânire pe noi toți în clipa în care se făcu auzită această sonerie. În ceea ce mă privește pot spune cu certitudine că am înlemnit. Îmi era imposibil să mișc un deget sau să scot vreun sunet. Am încercat să-mi amintesc cu precizie poziția fiecăruia dintre cei care formau grupul nostru: cei trei Farnol, familia Saint-John și Victor se aflau aici, în fața mea; șeriful, Stutton și Bessie erau în bucătărie; Hackett, de care tocmai mă despărțisem în vestibul, plecase să-l întâlnească pe șerif; colegul său păzea casa goală de pe cealaltă înălțime; doctorul Forrester și doctorul Bock transportaseră cadavrul Gardei și probabil că se aflau acum în casa cealaltă pentru a lua trupul lui Masterson.

În casă nu exista telefon, cu excepția celui particular care lega parterul cu etajul I. Dar sus nu se afla nimeni care să fi putut suna sau pe care să-l fi putut chema cineva. Pe de altă parte, observasem că ușa de la intrare nu avea sonerie, ci doar un simplu ciocănel de bronz. În sfârșit, nu aș fi putut confunda cu soneria electrică zbârnâitul vreunui ceas deșteptător declanșat accidental, mai ales că fuseseră trei apeluri succesive punctate de scurte întreruperi.

Când această sonerie misterioasă a rupt tăcerea, am văzut-o pe Vera împreunându-și mâinile și frecându-le nervoasă; era atât de palidă încât și buzele își pierduseră culoarea. Creamer Farnol, a avut o tresărire, și-a ridicat capul și, am avut impresia, că urechile i se ciuliseră precum ale unui câine. La rândul ei, Patricia a apucat strâns brațul canapelei pe care ședea și s-a aplecat ușor în față. Ceilalți n-au schițat niciun gest.

Timp de vreo 20 de secunde liniștea a devenit și mai apăsătoare, și mai profundă decât înainte. Fiecare a rămas imobil pe locul său, așteptând parcă un nou zbârnâit al soneriei, numai că așteptarea s-a dovedit zadarnică: soneria a rămas în continuare mută.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat în cele din urmă pe Farnol.

— Nu… nu știu, a bâiguit acesta.

— Cum? Dumneata nu știi? m-am mirat. Ah! Oare chiar nu ai habar de soneriile din casa dumitale?

Deși mâinile i se agitau febril, Farnol mi-a răspuns calm:

— Nu este nicio altă sonerie aici decât aceea a telefonului particular. Poate că cineva, în bucătărie…

Țâââââr!

Insistent și prelung, apelul s-a făcut auzit din nou. Nici n-a apucat să se întrerupă soneria, că mă și aflam în vestibul. De aici, mi-am putut da mai bine seama că apelul venea de sus. După toate probabilitățile, de la una din camerele de la primul etaj.

— Gallant! am strigat cu putere în timp ce traversam

sufrageria. Gallant, cine a pus mâna pe telefon?

Când am deschis ușa care separa bucătăria de oficiu, totul părea de parcă nu se întâmplase nimic deosebit. Bessie ținea în mâini platoul pe care-l pregătise pentru a servi cafeaua. Șeriful pansa încheietura mâinii lui Stutton, ținând între dinți un capăt al bandajului și Hackett, sprijinit de masă, se uita la el.

Imediat am descoperit telefonul care era instalat chiar la intrarea în oficiu.

— Cine s-a atins de acest telefon? am întrebat eu.

Surprins, Gallant a ridicat capul, fără a-și schimba poziția.

— Ați auzit când a sunat? am insistat.

— Nu, domnule, spuse Bessie.

— Bineînțeles că nu l-am auzit, Păianjene, a confirmat Gallant scoțând bandajul dintre dinți. De ce întrebi?

Fără să mai pierd timpul să răspund, m-am avântat pe culoarul care ducea la camerele servitorilor cercetându-le pe fiecare în parte. Bineînțeles că nu am găsit pe nimeni. M-am întors, am străbătut oficiul, sufrageria, am trecut prin fața celor rămași în salon, care acum se îngrămădeau în grupuri în ușa de intrare de la vestibul, și, urcând câte patru trepte, deodată, am dat buzna în prima cameră de pe partea stângă: aceea a Verei. Ușa era deschisă, iar luminile aprinse. Cum am intrat am și zărit telefonul, chiar în fața mea, lângă ușa de la baie. Numai că, atât timp cât nu puteam stabili cu certitudine dacă acest telefon a sunat sau nu, constatarea în sine nu-mi era de niciun folos.

O examinare superficială a telefonului mi-a fost totuși suficientă pentru a înțelege imediat modul de funcționare. Avea trei butoane negre și o manivelă mică în dreapta, exact în partea opusă furcii de care era agățat receptorul. Pentru a suna, trebuia să învârți manivela. Pentru a vorbi trebuia să apeși pe unul dintre butoane, în timp ce învârteai manivela. Cu toate că nu aveau niciun însemn, mi-am închipuit că cele trei butoane era unul pentru

bucătărie, unul pentru camera lui Bessie și celălalt pentru camera lui Stutton. Mai văzusem instalații similare și știam că nu se putea controla dacă soneriile și întreaga comunicație făcută de la unul din aceste aparate, putea fi auzită la celelalte.

Am ridicat receptorul și l-am pus la ureche.

Neauzind nimic, am început să vorbesc: „Alo!… Alo!… Nu-i nimeni? Alo!”. Dar mi-am dat repede seama că-mi pierdeam vremea: niciun răspuns, nici ton. Nici vreun alt zgomot care să-mi indice că aparatul funcționa.

Am apăsat pe primul buton din stânga și ținându-l apăsat cu degetul, am învârtit manivela cu mâna dreaptă. De această dată, mi s-a părut că disting un bâzâit slab. Dar foarte imprecis. După o clipă, am auzit vocea șerifului.

— Alo! a strigat acesta.

— Eu sunt, Meech. Încerc telefonul. Spune-mi, Gallant, unde am sunat?

— La bucătărie, Păianjene.

— Bine. Acum închide și ascultă. Voi suna de două ori, în două locuri diferite. La al doilea apel să ridici și să-mi spui unde am sunat.

Am apăsat pe butonul din mijloc, am învârtit manivela, apoi, după câteva secunde, am făcut aceeași manevră cu butonul din dreapta după care am ridicat receptorul. Aproape în aceeași clipă, la capătul celălalt al firului am auzit un declic, apoi mi-a răspuns șeriful.

— Meech?

— Da!

— Mai întâi ai sunat în camera lui Stutton și apoi în camera bucătăresei.

— Bine. Mulțumesc. Acum ascultă-mă cu atenție, Gallant. Câte butoane are telefonul din bucătărie?

— Două.

M-am gândit puțin. Da. Desigur. De ce ar fi trebuit să fie legată bucătăria de camerele servitorilor când sunt atât de apropriate?

— Gallant, fă și tu o treabă! Închide din nou, apasă mai întâi pe butonul din stânga învârtind de manivelă, apoi pe cel din dreapta. Asta-i tot.. N-am să te mai sun.

Am pus receptorul în furcă.

Aproape în aceeași clipă, în camera de alături - a lui Creamer Farnol - se auzi soneria telefonului și nu mult după aceea, telefonul din fața mea începu să vibreze. Atât cât mi-am putut da seama atunci, am constatat că sonoritatea lor era aproape identică, și era aceeași cu a soneriei pe care o auzisem de jos.

Nu-mi rămânea de făcut decât un singur lucru. Am revenit până la scară și aplecându-mă peste balustradă am strigat tare:

— Hei! Voi de-acolo!

Au alergat toți în vestibul, cu excepția Verei care a rămas în salon.

— Ați auzit cele două sonerii, le-am spus eu. Care dintre ele, după părerea voastră, seamănă mai mult cu aceea auzită puțin mai înainte?

În gălăgia care s-a pornit n-am putut distinge decât cuvintele: „prima” și „a doua”. Am coborât câteva trepte rățoindu-mă:

— Stați, nu răspundeți toți deodată. Pe rând... Dumneata, Farnol?

— Amândouă sunt aproape la fel, Meech, îmi răspunse el. Dar înclin pentru a doua.

Era deci vorba de camera Verei.

— Dumneata, Patricia?

— Oh, eu, a doua, cred.

— Victor?

— Prima.

Era soneria din camera lui Farnol.

— Saint-John?

— Prima, sunt aproape sigur.

— Doamna Saint-John?

Un râs nervos o scutură din nou.

— Pe legea mea, dacă ați vrea să știți părerea mea, aș spune la fel cu Richard: prima.

Tot întrebându-i astfel, am continuat să cobor până am ajuns în mijlocul lor, am trecut printre ei și am intrat în salon.

— Și dumneavoastră, doamnă Farnol?

Ea stătea în fotoliul cel mare de lângă foc cu privirea pierdută în gol. Auzindu-mă, a tresărit ușor și s-a întors către mine.

— Ce spuneți?

— Care, după părerea dumneavoastră, doamnă Farnol: prima sau a doua?

Mă privi uimită.

— Prima sau a doua ce? întrebă ea.

— Prima sau a doua sonerie, doamnă Farnol. N-o să-mi spuneți că nu ați auzit cele două apeluri telefonice de adineauri, sau conversația avută pe scară cu ceilalți.

Am întors pentru o clipă capul ca să mă uit la soțul ei.

Cu sprâncenele încruntate, o privea pe soția lui cu neliniște. Imediat mi-am amintit că atunci când mi-a povestit despre sincopele ei trecătoare, Vera m-a avertizat că soțul ei nu știa nimic despre asta. Fără îndoială că privirea lui exprima dezaprobarea față de încercarea ei de a mă păcăli printr-un truc atât de grosolan.

„Și totuși”, gândeam eu… Cine știe dacă nu joacă o farsă ca să nu fie obligată să-mi răspundă *„a doua*, ceea ce i-ar pune pe cei trei Farnol de acord împotriva tuturor invitaților lor”.

Ea a ridicat capul și un surâs palid i-a destins pentru o clipă figura.

— Nu, îmi răspunse, vă asigur că nu am auzit nimic. Cred că eram foarte absorbită. Mi se întâmplă câteodată, doar știți asta.

Am înțeles că era o modalitate subtilă de a-mi aminti discuția avută în cursul serii.

— Foarte bine, spusei eu întorcându-i spatele cu decizia

fermă de a nu mai pierde vremea tot încercând să discern ce este adevărat și ce este fals în ceea ce-mi povestise.

Am plecat în bucătărie, i-am spus șerifului să facă din nou cele două apeluri telefonice ca și mai înainte, m-am întors în salon și m-am așezat lângă masa cea mare, peste care mă aplecasem nu de mult.

— Și acum, ascultați cu atenție, spusei eu ridicând o mână pentru a impune tăcere.

Soneriile se făcură auzite una după alta: mai întâi în camera lui Farnol, apoi în camera Verei. Soneria de la Vera a fost mai puternică. Prin urmare, era absolut sigur că noi auzisem soneria de la Farnol. Fiind mai departe, era puțin mai slabă decât aceea din camera Verei.

Victor și cei doi Saint-John aprobară în cor părerea mea. Dar Farnol se întunecă și mai tare la față și, ridicându-și capul, declară:

— Poate, că aveți dreptate. Numai că seamănă foarte mult între ele, așa încât este foarte greu de precizat.

Patricia nu scoase o vorbă.

— Dar cum se face că a sunat, domnule Meech? exclamă Victor afundându-și mâinile în buzunare și legănându-se de pe un picior pe altul în fața șemineului. Poate vântul. Din întâmplare? Credeți că s-ar fi putut încrucișa firele?

— Ideea cu vântul a căzut, Victor, răspunsei. Și de altfel, chiar dacă aici ar exista un telefon privat, așa cum afirmă domnul Farnol, nu este obligatoriu să aibă fir exterior.

— Dacă v-am spus, înseamnă că așa este, Meech, declară Farnol.

— Chiar așa? i-am lansat eu o săgeată. Aparatul din camera dumitale comunică doar cu bucătăria și camerele servitorilor?

— Numai! îmi răspunse categoric, privindu-mă fix în ochi.

— Creamer, prietene, spuse Vera deodată, ai vrea să-i ceri domnului Meech îngăduința să urc să-mi caut ceva ca să-mi pun pe umeri?

— Dar… începu Creamer.
L-am întrerupt imediat.
— Lasă, merg imediat. Ah, iat-o pe Bessie că ne aduce cafeaua. Beți o ceașcă cât este încă fierbinte doamnă Farnol.
Și, fără alte explicații, am ieșit iar și am urcat la primul etaj. De data aceasta, am trecut fără să mă opresc, prin fața ușii Verei și am intrat direct în camera lui Creamer.
Din prima clipă am descoperit telefonul. M-am apropiat. Avea patru butoane de apel!
— Meech! strigă o voce pe scară. Spune-mi, Meech, se întâmplă ceva dacă urc în camera soției mele? Vrea…
— Farnol! i-am strigat. Vino aici. În camera dumitale. Repede.
Un moment mai târziu el își făcu apariția în pragul ușii, cu fața parcă mai întunecată și suspicioasă, cu părul și mai răvășit decât până atunci.
— Sunt foarte neliniștit din cauza Verei, Meech, începu el. Ea…
— Răspunde-mi, Farnol! l-am întrerupt pe un ton sec. La ce folosește acest al patrulea buton?
I-am indicat butonul din dreapta, fiind absolut sigur că celelalte trei aveau aceeași destinație cu butoanele telefonului doamnei Farnol.
Și-a trecut cu mâna prin păr și mi s-a părut că tremură puțin.
— Acest… acesta? bâigui el. Ah, la nimic… Este un buton care nu folosește la nimic.
Bătui nervos din picior.
— Nu servește la nimic? exclamai. Atunci ce caută aici? În ce scop ai comandat să fie pus?
Pentru a doua oară își trecu mâna prin pâr.
— Așteptați… voi încerca să-mi amintesc. Ah, da, asta-i. La început, am avut de gând să-l culcăm pe șofer în garaj, și am comandat instalarea unui telefon, pentru a-l putea chema în caz de urgență… și deci, mi s-a părut inutil ca

acest aparat să fie legat și cu celelalte camere. Dar, mai târziu, ne-am răzgândit... și iată de ce acest buton nu mai prezintă niciun interes.

Deși îl priveam cu atenție, nu reușeam să mă hotărăsc dacă spunea adevărul sau mințea. Pe când el schița un gest încurcat ca și cum ar fi vrut să spună: „Vedeți, de fapt este foarte simplu”, m-am întors brusc spre el.

— În orice caz, eu sper să nu te superi dacă pentru moment pun la îndoială spusele dumitale. Aș dori să fac o mică experiență. Să admitem, dacă nu ai nimic împotrivă, că vreau o dovadă că mi-ai spus adevărul.

Am întins mâna ca și cum aș îi intenționat sa apăs pe butonul din dreapta.

— Nu, nu, degeaba, protestă Farnol cu vehemență. Îți dau cuvântul meu, Meech, că-ți pierzi timpul... și sunt atâtea treburi urgente care reclamă prezența dumitale.

— Ah! Pot să dispun totuși de un minut, am răspuns pe un ton fără replică.

Și, apăsând butonul cu o mână, am învârtit manivela cu cealaltă sperând ca la celălalt capăt - dacă firul ducea undeva - să se producă un apel puternic.

Am ridicat receptorul, l-a dus la ureche și am ascultat încordat.

Niciun zgomot. Dacă nu cumva acest buton era legat la telefonul Verei, el ar fi putut declanșa soneria vreunuia dintre aparatele de la parter. În acest caz, eram sigur că șeriful mi-ar fi răspuns imediat. Oricum, dacă ar fi sunat la un telefon din oricare altă cameră, vreunul dintre noi și-ar fi dat seama. Dar, repet, telefonul a rămas mort.

Tot ce am auzit, a fost respirația agitată, da, extrem de agitată a lui Farnol, în spatele meu. Convins din ce în ce mai mult că mințise cu nerușinare, am apăsat din nou pe buton învârtind cu putere manivela.

Degeaba; m-am lovit de aceeași tăcere că și mai înainte. Cu regret am pus receptorul în furcă și m-am întors către Farnol. El, mă privea cu gura întredeschisă ca și cum ar fi

vrut să zâmbească și ridicându-și mâinile îmi spuse cu o voce ceva mai sigură de data asta:

— Vezi?

În aceeași clipă, foarte aproape de urechea mea, țârâi puternic soneria telefonului, precum o sirenă de pe un vapor în pericol.

M-am întors brusc, am înșfăcat receptorul și am țipat în microfon:

— Alo! Alo!

Îmi răspunse gâfâind vocea stranie a cuiva care parcă de-abia își trăgea sufletul:

— Alo! Alo! Cine dracu cheamă așa?

Deodată, Farnol își puse mâna pe umărul meu, încercând cu insistență să mă îndepărteze. Zbătându-mă să scap, am continuat să strig:

— Eu sunt. Meech! Meech! Cine sunteți? Unde sunteți?

În spatele meu, Farnol mă apucă din nou de umăr și-mi șopti neliniștit:

— Meech! Pentru numele lui Dumnezeu, te implor…

Mi-am smuls umărul din strânsoarea lui și am ascultat încordat, acoperindu-mi cealaltă ureche cu mâna pentru a auzi mai bine.

— Vă vorbește Forrester, reluă vocea agitată. Doctorul Forrester. Mă auziți?

Acum puteam auzi mai clar:

— În cupola casei de alături.

— Da, țipai eu. Da, continuați.

L-am auzit pe Farnol mișcându-se în spatele meu.

— Este cineva… începu vocea lui Forrester la început destul de clară apoi, tot mai confuză, încât nu am putut distinge continuarea.

— Cineva… Unde este? am întrebat.

Ce instinct m-a împins în acea clipă să-mi arunc privirea peste umăr? Nu aș putea răspunde, dar am avut timp să-l văd pe Farnol, la șase pași de mine, apucând un sfeșnic greu de bronz care se afla pe comodă și ascunzându-l la

spate.

— Nu închide! am strigat în telefon.

M-am îndoit de șale, mi-am pus mâinile pe cap ca să mă apăr, și tot ferindu-mă de Farnol m-am îndreptat cu spatele spre ușă strigând cât mă ținea gura:

— Victor! Victor! Gallant!

Am spus, strigând? Cuvântul este impropriu. Urlând, ar fi mai corect, și nu vă puteți imagina cât de tare pot urla. Dovadă că răcnetele mele au fost recepționate.

Aproape imediat am auzit rumoare în salon și, în timp ce eu continuam să mă feresc de Farnol, Victor a năvălit în vestibul, strigând înspre bucătărie: „Șerifule, repede, șerifule!”, apoi a urcat scara în fugă.

Farnol nu se mișcase. Se făcuse livid și ținea mâna la spate strângând tare sfeșnicul. Auzind pașii lui Victor, s-a întors, a pus la repezeală sfeșnicul pe comodă, apoi, îndreptându-se rapid spre mine, mi-a șoptit cu voce gâtuită:

— Meech! Îți cer…

Victor se afla deja lângă mine, șeriful era și el aproape și i-am auzit pe ceilalți adunându-se la baza scării. Vocea Verei domina tumultul, strigându-i cu disperare pe soțul ei. Dar, cu toate că acum Farnol era dezarmat, am strigat către Victor și către șerif:

— Puneți mâna pe el! Țineți-l bine! A vrut să mi lovească.

Gallant s-a aruncat asupra lui Farnol imobilizându-i cu putere mâinile, în timp ce Victor, nedumerit s-a oprit nehotărât înainte de a îndrăzni să pună mâna pe el. Eu m-am întors la telefon și am început să țip cât puteam de tare:

— Forrester? Alo! Alo! Forrester!

— Alo! Meech! a răspuns acesta. Nu se aude bine?

— Da, da, Forrester. Vorbește, te ascult.

În spatele meu, Vera, care între timp ajunsese în fața ușii, scotea niște țipete sfâșietoare la vederea soțului său.

La un moment dat țipetele încetară și, după bufnitura puternică în ușă am înțeles că ea leșinase. Dar în clipa aceea aveam mult prea multe treburi de făcut ca să mă mai ocup de ea.

— Vorbește, vorbește Forrester! am reluat discuția aplecându-mă peste aparat și acoperindu-mi din nou urechea liberă pentru a nu pierde niciun zgomot de pe fir.

Vocea lui Forrester era mai clară acum. Fără îndoială că își trăsese sufletul și putea vorbi mai calm, căci toate cuvintele veneau cu o precizie perfectă:

— Cineva este… închis, aici într-una din camere, și scoate niște gemete îngrozitoare!

Capitolul X
CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Tabloul care mi-a apărut în fața ochilor atunci când am lăsat receptorul era cât se poate de impresionant, iar aplicele colorate în albastru, care luminau camera lui Farnol, nu făceam decât să sporească aspectul tragic al încăperii.

Șase fețe, cărora lumina albăstrie le dădea o tentă vineție, erau îndreptate spre mine. Farnol, ținut de șerif dintr-o parte și de Victor din cealaltă, se afla, tot în mijlocul camerei. Hélène Saint-John, strângându-se în brațele soțului ei stătea puțin mai departe, în umbră. Patricia, în picioare, cu mâinile încrucișate la piept, se rezema de canatul ușii; pe pragul ușii zăcea mama ei, căreia nimeni nu se sinchisise să-i dea o mână de ajutor.

Toți erau fixați într-un mutism și o nemișcare absolută.

Am fost primul care am rupt tăcerea întrebându-l pe Farnol:

— Cine este închis în clădirea cealaltă?

Ochii lui, aprinși de furie mai înainte, erau acum complet stinși.

— Nimeni, răspunse el sec.

Exasperat, am bătut din nou cu piciorul în dușumea.

— Dar Forrester mi-a spus că a găsit pe cineva. Cine este? am țipat eu.

Nu mi-a răspuns imediat, încăpățânându-se să mă privească cu o mină de câine bătut, așa încât, pentru o clipă am încercat un sentiment de remușcare pentru că-l bruscasem.

— N-ați putea să-mi dați drumul? întrebă el într-un târziu. Aș vrea să mă îngrijesc de soția mea.

— Lăsați-l, spusei, adresându-mă lui Victor și Gallant: duceți-o pe doamna Farnol pe pat. Patricia să aducă apă și săruri.

Scena, până atunci nemișcată, precum proiecția unei lanterne magice, se animă pe dată ca într-un film. Patricia, cu un suspin reținut, ieși din cameră, cu mers nesigur și dispăru în anticameră. Victor și șeriful, fără să scoată un cuvânt, îl eliberară pe Farnol care se apropie de Vera, așezată acum pe pat de cei doi. Farnol se repezi spre soția lui și-i luă mâinile. Observând că între Farnol și ușă se afla patul, am renunțat la gândul care-mi trecuse prin minte, de a mă posta la intrarea în cameră pentru a-i bara drumul în caz că ar dori să fugă; am rămas acolo unde eram. Chiar și familia Saint-John făcu câțiva pași în direcția Verei, fără însă a se despărți unul de celălalt.

Peste câteva minute Patricia se întoarse cu un flacon desfăcut pe care îl puse sub nasul mamei sale. După câteva secunde, pleoapele Verei începură să bată ușor. Obrajii i se colorară puțin și respirația îi redeveni normală. Deși n-a deschis ochii și nici n-a rostit vreun cuvânt, mi-am dat scama că-și va reveni pe deplin și i-am făcut semn Patriciei

să se dea la o parte, lăsându-l doar pe Farnol alături de ea. Și el înțelesese, desigur, că Vera își revenise din leșin și că imobilismul ei se datora somnolenței ce o cuprinsese; continuând să-i mângâie mâinile, el ridică capul, și mă întrebă pe un ton aproape normal:

— Vrei să ai încredere în mine, Meech?

— Dacă vei continua să susții, de exemplu, că nu este nimeni în cealaltă clădire, oh, nu! am exclamat.

— Dacă-ți spun, continuă el, că acolo nu este nimeni care să fi fost amestecat în vreun fel în cele două crime?

— Cât despre asta, ripostai încruntând din sprâncene, nu te pot crede pe cuvânt.

Lăsă mâinile soției sale și privindu-mă drept în ochi, se ridică în picioare.

— Sunt gata să jur, adăugă Farnol.

— Regret, dar nu voi putea avea încredere în jurămintele dumitale, tot așa cum nu voi putea uita ca, dacă nu aș fi observat la timp, nu te-ai fi dat în lături să folosești orice metodă pentru a mă împiedica să ascult mesajul lui Forrester.

— Oh, nu, exclamă Farnol, nu aș fi…

— Chiar mai mult decât atât, l-am întrerupt eu, am să-ți descriu chiar acum, situația exactă în care te afli.

Ghicindu-mi gândurile, șeriful înaintă și își puse o mână pe umărul lui Farnol.

— Îi cer șerifului să te aresteze, am continuat, sub învinuirea de atentat împotriva unui trimis al poliției aflat în exercițiul funcțiunii, faptă cu atât mai gravă cu cât motivul era să-l împiedici să continue ancheta cu care fusese însărcinat.

Privindu-l cu severitate, am adăugat:

— La această primă acuzație aș putea adăuga încă una și mai gravă.

— Vă arestez sub învinuirea care tocmai a fost enunțată, murmură șeriful, care nu părea deloc entuziasmat de procedeul meu ușor melodramatic. Probabil era conștient

că rolul său părea oarecum ridicol.

Un geamăt venind dinspre pat ne făcu să ne îndreptăm privirile într-acolo. Vera se ridicase în șezut și ne privea cu ochi scăpărători.

— Nu veți face asta! strigă ea. Creamer nu a participat la aceste crime… așa cum nu am participat nici eu, încheie cu voce tot mai slabă.

Lăsându-se pe pernă, își mișca capul de la dreapta la stânga repetând:

— Vă asigur, domnule Meech. Mă puteți crede, pentru că am această certitudine.

— Taci, scumpă mamă, făcu Patricia aplecându-se asupra ei.

— Liniștește-te, Vera, interveni Farnol, străduindu-se să-și ascundă emoția ce-l cuprinsese. Nu sunt acuzat de crimă, pentru că este imposibil să se emită o asemenea acuzație împotriva mea. Doar s-au înșelat asupra mea, pentru că mi-am pierdut capul pentru o clipă și am făcut un gest stupid care a fost interpretat greșit.

— Farnol, am întrebat, întrerupând brusc această scenă de familie al cărei unic scop era să-mi stârnească mila, răspunde da sau nu: știi cine este închis în clădirea cealaltă?

Nu știu ce mi-a răspuns, pentru că întâi a tăcut, lăsând-o pe Vera să intervină în locul lui.

— Cum! Nici acum n-a aflat? întrebă ea.

— Ah! Vezi bine că știai! i-am aruncat eu lui Farnol.

Dădu din cap afirmativ.

— Ești gata să mi-o spui dumneata sau va trebui să aflu singur la fața locului? am intervenit eu în forță.

— Nu sunt obligat să vă dau vreo explicație, pentru că nu are nicio legătură cu dumneavoastră, răspunse Farnol.

O tresărire a Patriciei și un apel rugător al Verei punctară cuvintele sale.

Nici acum n-aș putea spune ce l-a făcut să ia această hotărâre și cred că nici el nu știa prea bine de ce se

încapățâna astfel, dacă ar fi să judecăm după pasajul următor găsit în povestirea sa:

„Dacă am refuzat, este pentru că încercam să întârzii cât mai mult posibil producerea inevitabilului. Este clar că am greșit procedând astfel. Ar fi fost mai bine să-l avertizez despre ce urma să descopere acolo și să-l pregătesc, să fiu mai loial și fără prejudecăți față de el. Dar, în afară de faptul că nu-mi puteam coordona ideile, nu realizam până unde putea merge indulgența lui”.

Dar să ne întoarcem la modul cum judecam eu lucrurile în acele momente. Am înțeles imediat că-mi pierdeam în mod inutil timpul încercând să obțin unele explicații. Cel mai sigur era să merg la fața locului și să văd cu proprii ochi. Un lucru era cert, chiar dacă cele spuse de Farnol erau false: era vorba de cineva la care el ținea foarte mult. Altfel și-ar fi stăpânit nervii și n-ar fi încercat să mă lovească. Astfel am înțeles că ar fi recurs la violență dacă eu aș fi aflat adevărul.

Trebuia, deci, să plec dincolo imediat; l-am chemat pe Forrester la telefon și i-am comunicat intenția mea, avertizându-l să nu părăsească casa sub niciun motiv până la sosirea mea.

Odată terminată discuția cu Forrester, i-am dat instrucțiuni șerifului.

— Dumneata vei rămâne aici, Gallant, i-am spus. Trebuie să găsești singur metoda cea mai bună ca să-i supraveghezi pe toți și… ai grijă să nu-ți scape prizonierul nostru. Stutton cred că este încă la bucătărie cu Hackett și bucătăreasa. Ți-l las și pe el și întreabă-l pe Victor dacă vrea să mă conducă cu mașina până acolo. Te sfătuiesc, ca în lipsa mea, să compari amprentele luate de dumneata în cupolă, cu acelea pe care le-am luat în salon. Acum, pentru că știm că există un telefon, vom putea ține legătura unul cu celălalt.

Invitându-l pe Victor să mă urmeze, am ieșit tăcut, fără să acord nici cea mai mică atenție celor trei Farnol, care

mă priveau cu figuri neliniștite. Dar, odată ajuns în anticameră, mi-a venit o idee: i-am făcut semn lui Victor să mă aștepte, și m-am îndreptat în sens invers, oprindu-mă în fața ușii închise care mi-a apărut înainte. Pentru prima oară s-au născut în mintea mea unele bănuieli cu privire la această cameră a cărei ușă nu se deschidea niciodată. Am recurs la șperaclul pe care l-am manevrat cu ușurință. Am deschis ușa și, pe pipăite, am căutat comutatorul.

Imediat ce am aprins lumina, mi-am dat seama ca această cameră era aproape identică celorlalte în care intrasem. Mobilierul era același: un pat acoperit cu cuverturi, la fel ca în celelalte.

După ce am aflat ce mă interesa, am stins lumina, am încuiat ușa cu cheia și m-am întors în direcția scării. În timp ce treceam prin fața camerei lui Farnol, nu m-am putut abține și m-am oprit ca să-i spun:

— Știi, Farnol! Este destul de cochetă debaraua dumitale. Și, pe legea mea, dacă ar trebui să dorm acolo, nu mi-ar fi mai rău decât în camera pe care mi-ai pus-o la dispoziție.

Contrar așteptărilor mele, Farnol rămase nemișcat și nu-mi răspunse niciun cuvânt.

Înainte de a ieși din casă am mai aflat ceva - un lucru care mi-a dat de gândit pe tot parcursul drumului. După ce am coborât, m-am oprit puțin în vestibul, apoi în salon ca să-mi caut pardesiul și pălăria. După ce am aruncat o privire în bucătărie ca să mă asigur că Hackett, șoferul și bucătăreasa se aflau încă acolo, m-am întors la baza scării. Tocmai atunci, mai mulți dintre musafirii pe care tocmai îi părăsisem o clipă mai devreme, coborau scara. Probabil că șeriful le spusese să meargă în salon.

Cei doi Saint-John erau în frunte și, cam la jumătatea scării, Hélène Saint-John și-a agățat de o treaptă unul din papucii ei cu toc înalt. Ar fi căzut cu siguranță dacă din fericire, nu s-ar fi agățat de brațul soțului ei.

Un țipăt scurt s-a făcut auzit.

— Oh, papucii ăștia! spuse ea. Îmi fac aceeași figură pentru a doua oară. Știi, Richard, atunci când te-ai întors să-ți cauți țigările, în timp ce noi coboram…

M-am oprit să ascult. Prevăzusem ce urma să spună.

— …dar, din fericire, continuă ea, ajunsesem pe ultima treaptă și Stutton, care era acolo, m-a ajutat să mă…

*

*   *

Când m-am așezat lângă el, Victor aprinsese deja luminile și pornise motorul.

— Cunoști drumul, dragul meu?

— Desigur, domnule Meech.

A accelerat, și iată-ne rulând printre mlaștinile aproape de nevăzut în noapte.

Deci nu mă înșelasem: rănitul pe care îl căutasem era Stutton. Da, mi-am amintit ce se petrecuse. Hélène Saint-John coborâse înaintea soțului ei, în timp ce eu îl priveam cum intră în cameră să-și ia țigările. Atunci când am coborât și eu, l-am găsit pe Stutton în vestibul. Tocmai sărise, galant, în ajutorul tinerei femei și o ridicase susținând-o de spate cu mâna rănită. He! He! Este foarte bine să fii amabil cu doamnele; dar sunt cazuri în care poți să plătești cu viața această amabilitate…

Deocamdată, aveam dovada sigură că el se tăiase cu bună știință cu o bucată de sticlă pentru a-și disimula prima tăietură. Deci, această primă rană nu putea fi cauzată decât de glonț. De asemenea, el era acela care aruncase cu cârja mea în Hackett, și tot el mă atacase pe plajă. Dar, de ce să-l fi omorât pe Philippe Masterson?

— Iar v-ați pierdut în gânduri, domnule Meech?

În clipa aceea am descoperit cheia enigmei.

„Lăsând deoparte, pentru moment, întrebarea dacă Stutton l-a omorât pe Masterson, mă străduiam să înțeleg de ce m-a atacat pe mine? Desigur pentru că Farnol știa că

plecasem să vizitez cealaltă casă. Pentru că, după toate probabilitățile, imediat ce am ieșit, Farnol l-a sunat pe Stutton la telefon (Stutton fiind singurul care nu se afla în clipa aceea sub cheie) și l-a pus să mă urmărească. Pentru că, Stutton, neștiind că Philippe plecase și el în urmărirea mea, auzindu-mă vorbind cu cineva, și-a închipuit că vorbeam cu acela sau aceea pe care Farnol o ascundea și, fie din cauza mâniei, fie pentru a se supune ordinelor stăpânului, mă atacase. Fusese martor al luptei cu Philippe în cupolă și a înțeles că aflasem despre persoana închisă în casă? Sau poate Farnol plănuise să mă lovească cu prima ocazie? Sau poate, văzându-mă ieșind din casă ca un nebun, fugind și bâlbâind probabil cuvinte fără sens, își spusese că situația era disperată și ar trebui remediată prin forță?... La urma urmelor, ce mai conta? Oricare ar fi fost motivul, un lucru era clar pentru mine: acela care mă atacase nu putea fi decât Stutton, iar el acționase conform dorinței, exprimate sau nu, a stăpânului său.

— Da, Victor, am răspuns, am multe gânduri, într-adevăr.

— Domnule Meech, mă întrebă, ați vrea să-mi spuneți cum a murit Philippe?

— Desigur, am replicat eu. Philippe a fost asasinat în același fel ca și Garda.

Lumina de la bordul mașinii m-a ajutat să observ că Victor își mușcase atât de tare buzele încât deveniseră albe. După un moment, m-a întrebat din nou.

— Credeți că aceeași persoană i-a omorât pe amândoi?

— Nu știu, am răspuns. Singurul lucru pe care ți-l pot spune, este că Philippe, înainte de a fi fost asasinat, îmi mărturisise că el o omorâse pe Garda.

Era ciudat să constat, că abia pronunțate aceste cuvinte, întreaga mea furie s-a dezlănțuit din nou, cu o forță atât de mare, încât niște junghiuri puternice mi-au trecut prin cucuiul pe care îl aveam și care, de o oră încetase să mă mai doară.

— Eram sigur, spuse Victor cu simplitate.

— Dar eu nu știu încă dacă trebuie să cred sau nu ceea ce mi-a spus, am adăugat.

— Din punctul meu de vedere, cred că este adevărat, afirmă Victor. Era în stare. Ah! Ce amestec ciudat era în băiatul ăsta! În vremuri obișnuite, era foarte calm, dar la cea mai mică supărare era cuprins de o furie oarbă. Furia lui nu era însă inofensivă; mânia lui avea ceva calculat, malefic, nu știu cum să vă spun… era răzbunător, dacă vreți. Iată, îmi aduc aminte că odată s-a certat cu un prieten care îl tot tachina. Ei bine, o jumătate de oră mai târziu, atunci când toți credeam că această dispută banală se terminase, l-am văzut luând o cărămidă de pe jos și, profitând de faptul că celălalt era întors cu spatele, i-a aruncat-o în cap… Așa că nu m-ar mira să o fi omorât pe Garda, așa cum v-a spus: cred că era furios pe ea și pe mine.

— Nu, nu pe dumneata, Victor, nu cred. Cel puțin, după câte mi-a povestit, nu te ura pentru că erai un băiat normal și bine, dar o ura de moarte pe Garda pentru că era singura femeie pe care o iubise în viața lui și ea i-a întors spatele din cauza dumitale.

Acum măreața clădire se ridica în fața noastră și ultima sută de metri care ne mai despărțea de ea am parcurs-o în tăcere. Oprind motorul și aprinzând luminile de poziție, Victor făcu această reflecție care, cu toate că era spusă cu voce tare, părea că se adresează mai mult lui, decât mie:

— Să o fi omorât pentru acest motiv, este odios! De altfel, eu n-am sărutat-o decât o dată.

Câteva clipe mai târziu, intram din nou în vestibulul întunecos și zgomotos; dar nu mai era gol ca prima dată. Pe dale se afla o targă pe care era întins corpul lui Philippe Masterson acoperit cu o cuvertură. În ambulanța doctorului Forrester oprită în fața ușii, știam că este o altă targă pe care zăcea corpul Gardei, pregătit pentru lunga călătorie până la Biddeford. Am observat că Victor, trecând

pe lângă cadavrul lui Masterson, s-a întors ca să nu-l vadă, ridicându-și ochii spre scara cea mare de unde se auzeau pași venind către noi.

Doctorul Forrester își făcu apariția și mă interpelă imediat:

— Ah! Sunt deosebit de mulțumit că ați venit, domnule Meech. Vă spun drept că m-am cam speriat când l-am auzit pe omul închis acolo.

— Coborâți, i-am spus, și povestiți-mi ce s-a întâmplat… fără a omite niciun detaliu.

M-am așezat pe prima treaptă și el s-a sprijinit de puternica balustradă de stejar; Victor, cu spatele la targă, se așezase cu fața către noi. Deodată, cineva urcă scările peronului care ducea la ușa de la intrare, apoi dispăru în liniște.

— Omul șerifului, explică doctorul.

— Asistentul meu Bock este încă în cupolă. Iată ce ni s-a întâmplat. Odată ajunși aici, am făcut cunoștință cu agentul șerifului și am adus targa înăuntru. Când am urcat în cupolă pentru a căuta mortul, am găsit ușa închisă așa cum ne spuseseți dumneavoastră. Numai că luminile erau aprinse. Așa le-ați lăsat?

— Da, răspunsei, continuați!

— Bock, asistentul meu, a descoperit telefonul. Acolo, sus, este un dulap gol cu ușa deschisă; această ușă masca telefonul fixat în perete, chiar în spatele ușii.

— Dar nu l-ați folosit imediat, nu-i așa? am întrebat eu.

— Nu. Nu chiar atunci. Numai că, în timp ce căram jos trupul lui Masterson, am auzit zgomot în una din camerele de la etajul întâi. În anticameră era întuneric și nu am găsit comutatorul; vă rog să mă credeți că era îngrozitor, așa, în plină noapte să auzi zgomote ca acelea într-o casă pe care o credeai nelocuită.

— Dar ce fel de zgomote ați auzit?

— Ei bine… mai întâi, era ca și cum cineva ar fi deplasat un scaun sau o altă mobilă ușoară. Ne-am oprit brusc, iar

Bock s-a întors către mine și mi-a spus: „Ce-i asta?”. Fără a pune jos targa pe care o duceam, ne-am oprit să ascultăm. Timp de un minut, s-a făcut liniște, apoi. Pentru a doua oară am auzit același zgomot de scaun ca și mai înainte și, după aceea, niște pași care traversau încăperea.

— Un moment, l-am întrerupt. În care cameră se întâmpla asta?

Era în încăperea care corespunde cu camera închisă din casa lui Farnol, aceea pe care o transformase chipurile în debara.

— Când am auzit zgomot de pași, continuă Forrester, am strigat: „Cine este înăuntru?”. După un minut, pentru că nu primisem niciun răspuns, i-am făcut semn lui Bock să mă ajute să punem targa jos și m-am dus direct către ușă ca să bat. Atunci, cel dinăuntru mi-a spus cu cea mai bizară voce pe care am auzit-o în viața mea: „Ați face mai bine să nu bateți la ușa aceasta!”. Vă las să vă imaginați, domnule Meech, ce-am simțit auzind acest răspuns. Pentru că nu înțelegeam nimic și nu știam ce să facem, am ezitat o clipă și vă mărturisesc că nu eram în apele mele. Revenindu-mi puțin, am întrebat pentru a doua oară: „Cine este înăuntru? Cine sunteți?”. De data aceasta vocea îmi răspunse (veți vedea imediat, domnule Meech, ce efect a putut să-mi producă): „Cineva care este încă în viață!”.

Apoi a izbucnit într-un hohot de râs, care s-a transformat mai întâi în gemete, apoi în horcăit, și în tot timpul ăsta auzeam zgomote de scaune mutate și, odată chiar, mi s-a părut că este mișcat un pat.

— Nu se vedea lumină pe sub ușă? întrebai. Nu ați încercat să vă uitați prin gaura cheii?

— Nu, nu m-am uitat prin gaura cheii și nici nu se vedea lumină pe sub ușă. Totuși, știu că încăperea era luminată, dat fiind că imediat, auzindu-vă, am ieșit să privesc pe fereastră, și am văzut puțină lumină; numai că, nu se putea vedea ceva pentru că perdele erau trase… Ca să revenim la ceea ce vă spuneam, înțelegând că mai întâi trebuia să

vă punem la curent cu descoperirea făcută, am urcat repede în cupolă ca să văd dacă funcționează telefonul și dacă mi-ar fi de ajutor să iau legătura cu dumneavoastră. Bineînțeles, nu știam dacă era un interfon sau dacă era legat de clădirea cealaltă, dar trebuia să fac ceva. Am încercat o dată, de două ori: nu a răspuns nimeni. Atunci, văzând că nu există o altă soluție decât să merg cu mașina să vă caut, am coborât targa și am pus-o aici, în vestibul. Apoi, pentru a ușura mașina și pentru a face drumul mai repede, mi-a venit ideea să punem tot acolo și targa pe care se găsea trupul domnișoarei Lawrence. Dar, chiar în momentul în care mă îndreptam spre mașină, a început să sune telefonul din cupolă. Nu după mult timp, a sunat din nou. Am urcat imediat alergând, dar când am ajuns, gâfâind, era prea târziu: se oprise. Atunci am început eu să sun și astfel am putut comunica cu dumneavoastră.

Doctorul Forrester terminase de povestit. Era rândul meu să acționez.

— Vreți să urcați cu mine la primul etaj, doctore? l-am întrebat. Și dumneata, Victor?

Amândoi au acceptat în grabă și, mergând în urma mea, urcară scara cufundată în penumbră, până la anticamera total întunecată. Totuși, nu era chiar întunecată, căci o lumină slabă, gălbuie, care provenea din cupolă, se infiltra aici prin spirala scării. Fără a scoate o vorbă, am traversat anticamera și m-am oprit în fața ultimei uși pe stânga. Am mișcat întrebător capul, iar Forrester mi-a răspuns afirmativ; apoi m-am aplecat ca să ascult.

Cea mai perfectă liniște părea să domnească în încăpere; am încercat să mă uit prin gaura cheii, mi-am lipit apoi urechea, dar mi-a fost imposibil să văd sau să aud ceva.

Am bătut cu putere de mai multe ori în ușă și am ascultat:

Răspunsul s-a lăsat mult așteptat, dar până la urmă a venit.

— Ați face mai bine să nu bateți la această ușă, spuse o voce cu o sonoritate deosebită.

— Cine sunteți? am întrebat, repetând întrebarea pusă de Forrester, dar pe un ton mult mai imperativ, sunt sigur.

Am primit același răspuns pe care-l obținuse Forrester:

— Cineva care mai este încă în viață!

— Dar cum vă numiți? am insistat.

— Vera, spuse vocea.

Mărturisesc că am fost atât de surprins încât am rămas mai mult de câteva secunde fără să fiu în stare să scot o vorbă. Când mi-am revenit în sfârșit, am început să trag cu putere de clanța ușii.

— Vreți să ne deschideți, da sau nu?

— Nu, răspunse vocea.

— De ce? întrebai.

— Pentru că nu am cheie. Sunt încuiată.

— Cine v-a închis? am insistat.

— Un asasin.

Și de această dată, am simțit nevoie să fac o pauză, dar nu a durat decât o clipă și, imediat, cotrobăind prin buzunar, mi-am scos șperaclul și l-am fixat în broască.

— Am să deschid eu. Vreau să intru.

— Ați face mai bine să vă abțineți, răspunse vocea.

Numai că șperaclul meu acționase deja și împingând ușa, am trecut pragul împreună cu Forrester și Victor, veniți imediat în urma mea.

În mijlocul camerei, luminată doar de o lumânare așezată pe o comodă și a cărei flacără începu să pâlpâie fantastic în curentul care venea din anticameră, stătea cea mai înspăimântător de urâtă bătrână pe care am întâlnit-o în viața mea, o bătrână ale cărei buze vinete lăsau să se vadă niște dinți galbeni, hidoși; spatele îi era mărit de o cocoașă mai voluminoasă decât a mea. Când m-a văzut, această extraordinară caricatură și-a prins cu mâinile poalele rochiei demodate și murdare și s-a înclinat într-o reverență dizgrațioasă.

Era deosebit de grotesc, dar ce altceva îmi rămânea de făcut decât să mă descopăr și să o salut la rândul meu aplecându-mă?

— Și dumneavoastră? Cum vă numiți dumneavoastră? mă întrebă ea cu o voce bizară, gravă ca a unui bărbat, dar având un timbru diferit.

Încă o dată, am înțeles că trebuia să fiu corect, cum fusese și ea.

— Spaton Meech, răspunsei.

— Am onoarea să vă salut, continuă ea. Sunteți la fel de șmecher ca și mine. Chiar cred că am face un cuplu formidabil amândoi, adăugă într-un hohot de râs.

Privind-o acum, intuiția mă făcu să ghicesc motivul pentru care Vera Farnol se oprise la jumătatea scării atunci când mă văzuse. Cred că i-am amintit de această oribilă creatură.

— Care este numele dumneavoastră de familie, domnișoară? am întrebat-o după o scurtă pauză.

Își ridică o mână în aer.

— Doamnă! rectifică ea. Doamna Vera Darlow. Doamna Hannaford Darlow, numai că soțul meu a murit. Acum patruzeci și trei de ani în decembrie, înainte de nașterea fiicei mele.

— Aveți o fiică?

— Da. Am avut și un băiat. Numai că și el a murit. A fost asasinat.

Ce ușurare atunci când zorile, chiar dacă erau înșelătoare, începeau să răsară, după o noapte lungă și întunecoasă. Aceasta era impresia încercată de mine în acele clipe, căci simțeam că după atâtea tatonări inutile, adevărul începea și el să răsară în mintea mea.

Foarte repede, mi-am urmat interogatoriul și la fel de repede ea răspundea la suita de întrebări pe care i le puneam.

— Cum se numește fiica dumneavoastră?

— Vera. Vera Farnol, acum.

— Când a fost asasinat fiul dumneavoastră?
— Acum unsprezece ani.
— De către cine?
— De acela care m-a închis aici: de ginerele meu.
— Cum l-a omorât?
— Aruncându-l de sus de pe faleză. L-am văzut din cupolă. Era într-o noapte cu furtună și când marea a aruncat cadavrul pe coastă, era în așa hal că era imposibil de recunoscut. Creamer a spus că era un biet pescar naufragiat. Dar eu știam adevărul; numai că nimeni n-a vrut să mă asculte pe motiv că sunt nebună… Și Vera este puțin, știți asta.
— Dar de ce l-a asasinat?
— Ah! Pentru banii lui, desigur. Banii pe care îi lăsase tatăl lui, în timp ce Vera nu primise nimic pentru că nu se născuse când a murit tatăl ei.
— De când sunteți sechestrată?
— De unsprezece ani.
— Vreau să spun aici… în această casă?
— De ieri.
— Cine vă aduce mâncare?
— În această noapte a venit Stutton. Pe la zece fără un sfert. Dar nu am luat nimic pentru că au pus ceva în ea.
— Cum așa… ceva?
— Ceva ca să mă adoarmă… ca să nu merg să spun lucruri care nu ar trebui… ca să nu mă plâng, ca să nu gem așa cum am obiceiul, pentru că eu sunt nebună. Și Vera este puțin, știți asta.
— Dar mie îmi puteți spune tot, am asigurat-o cu blândețe, pentru că eu mă aflu aici pentru a vă ajuta, și pentru că, așa cum ați constatat și dumneavoastră, eu sunt și mai urât ca dumneavoastră, am adăugat încercând să zâmbesc. Deci trebuie să-mi povestiți tot ce s-a întâmplat în această noapte. Precis că ați auzit oameni urcând și coborând scara. Aș vrea să-mi vorbiți despre asta.
Din păcate, mintea ei o luase deja razna, căci începu să

geamă și să se plângă scuturându-și capul și agitându-și mâinile în față. Din acel moment, mi-a fost imposibil să mai scot ceva de la ea, afară de niște cuvinte fără nicio legătură între ele. Nu mi-au mai folosit la nimic nici complimentele, nici implorările, nici autoritatea, nici mustrările. La un moment dat, mi-a venit în minte să-i spun că o vei duce în camera pe care o ocupase mai înainte, în casa cealaltă; a tăcut ca prin farmec și a început imediat să-și adune lucrurile de toaletă aflate pe comodă, în graba ei de a pleca, se pregătea să sufle în lumânare, când eu am oprit-o cu un gest.

— Îmi veți povesti totul când vom ajunge acolo, nu-i așa? i-am spus ca și cum aș fi vorbit cu un copil.

A izbucnit în râs; un râs care părea că-i iese din fundul gâtului, ba chiar aș putea spune - atât de reală era coborând scara.

— Aș vrea să-mi vorbiți despre asta.

— Dacă sunteți cuminte, replică ea.

Întorcându-mă spre Forrester și Victor care, cu ochii ieșiți din orbite de mirare, rămăseseră înțepeniți în prag, le-am cerut să o ajute să-și pregătească mutarea și am urcat, pe cât am putut de repede, în cupolă. Doctorul Bock era acolo; fără să mă ocup de el, ca și cum nici n-ar fi existat, m-am dus direct la telefon, am apăsat pe unicul buton și am învârtit cu hotărâre manivela.

Așteptarea mi s-a părut interminabilă, dar în realitate nu a trecut mai mult de jumătate de minut și șeriful a răspuns apelului meu.

— Alo, Gallant i-am spus. Sub un pretext oarecare îi vei închide pe toți în camere. Aduc cu mine pe cineva pe care doresc să nu-l vadă nimeni pentru moment.

— Am înțeles, îmi răspunse Gallant.

— Cred că asta-i tot, am continuat. Ce mai e pe la voi?

— Superb. Lucrez la amprente și chiar am făcut o descoperire care a meritat osteneala.

— Despre ce este vorba?

— Trebuie să-ți spun chiar acum?

— Da… dacă nu te împiedică ceva.

— Ei bine, iată, Meech. Te-ar interesa să afli cine a răsucit ultima oară mânerul interior al ușii de la cupolă… și cine mai are încă sânge pe degete?

— Da! am exclamat atât de viguros încât Bock, surprins, s-a oprit să mă privească.

— Ei bine, dragul meu Meech, spuse șeriful cu o încetineală exasperantă, domnișoara Patriciu Farnol.

Capitolul XI
POVESTEA PATRICIEI FARNOL

Aici, voi întrerupe pentru moment firul povestirii mele, pentru a deschide o paranteză: voi expune în câteva rânduri opinia pe care mi-o formasem, referitoare la evenimentele petrecute în cursul nopții. De o lună încoace mi-am tot revizuit în minte toate fazele întâmplării pentru a fi capabil să reconstitui în mod foarte exact evoluția ideilor mele. În plus, aveți avantajul să beneficiați de notițele bogate pe care le-am scris ulterior, căci este de la sine înțeles că nu apucasem să notez nimic înainte, pentru că abia dacă am avut timp să construiesc o argumentație sprijinită pe o bază cu adevărat solidă. În această privință mă mir și eu să constat că mi-au fost necesare atâtea ore de muncă pentru a relata niște fapte care în realitate se derulaseră cu o viteză inimaginabilă. Probabil că v-ar amuza să citiți, dacă agreați enigmele polițiste, recapitularea orarului meu din acea noapte de neuitat, mai precis din momentul în care, stând în picioare lângă patul

pe care zăcea nefericita mea pupilă, am pus în mișcare, așa cum v-am povestit, toate lucrurile consultându-mi ceasul.

Iată deci tabloul reconstituit de mine:

— Ora 22,05 - descopăr asasinarea Gardei;

ora 22,15 - Victor și cu mine ne întâlnim cu musafirii din salon;

ora 22,20 - Stânca urlă;

ora 22,30 - Stutton merge cu mine la fermă pentru a telefona;

de la ora 23 la 24 - am discuții scurte cu șeriful, cu Vera despre crizele ei de somnambulism; cu Farnol pentru a-i cere permisiunea de a merge în clădirea cealaltă; în sfârșit, cu Victor;

ora 24,00 - pornesc spre plajă;

ora 0,30 - intervine Masterson;

ora 0,50 - ies în fugă din clădire și sunt atacat;

ora 1,10 - descopăr cadavrul lui Masterson;

ora 1,25 - eu și șeriful ne întoarcem la Farnol, cu mașina;

ora 1,35 - ajungem acasă și auzim împușcătura lui Hackett;

ora 1,45 - constat că doamna Saint-John are o pată de sânge pe capotul său și încep să iau amprentele;

ora 2,00 - Stutton se taie la mână;

ora 2,15 - se aude soneria;

ora 2,45 - ajung împreună cu Victor în casa cealaltă unde nu mă aflu pentru prima dată;

ora 3,00 - o întâlnesc pe doamna Darlow și discut cu ea;

ora 3,15 - ne întoarcem la Farnol împreună cu doamna Darlow;

După acest program, cred că veți fi de acord cu mine că nu am avut deloc timp să mă așez într-un fotoliu și să formulez niște concluzii. Singurele momente de repaos care îmi fuseseră acordate au fost acelea în care am făcut scurtele drumuri cu mașina și m-am plimbat de unul singur

de la un capăt la celălalt al falezei. Dimpotrivă, fiecare din episoadele pe care le-am menționat au adus complicații noi care s-au adăugat celor deja existente. Totuși, pentru că mi se pare că am relatat uneori prea superficial faptele despre care am vorbit, aș dori ca acum să mă opresc pentru o clipă ca să determin în mod cinstit și cu toată precizia, părerea pe care mi-o formasem privitoare la culpabilitatea sau nevinovăția fiecăruia, la ora la care ne întorceam însoțiți de doamna Darlow. Pentru a putea înțelege acest lucru, iată ce am stabilit:

Creamer Farnol - Capabil, am avut dovada, să se apere cu disperare într-o situație critică și chiar să recurgă la violență în caz de nevoie. Probabil că este vinovat de omorârea cumnatului său, acum unsprezece ani. Poate că l-a omorât chiar el pe Masterson sau l-a pus pe Stutton să-l omoare. Mobilul crimei nu este stabilit cu precizie, doar dacă nu ar fi vrut să împiedice divulgarea secretului său. Destul de suspect ca să-l putem aresta.

Vera Farnol - Absolut de acord cu soțul ei în privința sechestrării mamei sale; dar poate că numai din cauza rușinii pe care i-o cauzează aspectul și nebunia acesteia din urmă. Nu a jucat probabil niciun rol în asasinarea lui Masterson, cel puțin nu a știut că Stutton trebuia să mă urmărească. Se preface poate în crizele de somnambulism și pierderea temporară a cunoștinței. Nu știu ce să cred despre numeroasele sale intenții ascunse. Este cel mai ambiguu personaj din această afacere.

Patriciu Farnol - Altă enigmă. După ultimul telefon al șerifului mi-a dat impresia că nu știe nimic, deși bănuiam că știe mai mult. Am aflat, prin descoperirile lui Gallant, că s-a strecurat în cupolă. Dar când? Să fi fost ea aceea care a urcat acolo cu puțin înainte de ora zece și care să fi stins lumina? Dacă da, venea aici pentru a doua oară? Dacă era prima oară, de ce nu a dat alarma?

Victor Millard - Incontestabil, este în afara oricăror bănuieli. Singurul punct care l-ar putea acuza este acela că

era complet îmbrăcat. Mă îndoiesc să fie așa de abil încât să o facă pe inocentul și neștiutorul cu atâta talent.

Philippe Masterson - înainte de a afla că Patricia urcase în cupolă, eram dispus să-i iau de bună mărturisirea. Acum sunt forțat să presupun contrariul, dacă Patricia nu-mi va da explicații cu privire la prezența amprentelor sale. Dar, dacă ulterior a fost stabilit faptul că ea nu a mers în cupolă decât după crimă, ar trebui să admitem că ea a tăcut pentru a nu-l încrimina pe Masterson? De ce? Până la noi observații nu-mi rămâne decât să mă îndoiesc de cele spuse de el, deși înclin să cred că a spus adevărul. Trebuie, totuși să țin cont că la nevoie, ar fi fost un artist mai bun decât Victor.

Richard Saint-John - Nu-mi este foarte simpatic, dar sunt obligat să-l consider în afară de cauză, mai ales de când am aflat că cel tăiat la mână este Stutton.

Hélène Saint-John - Nici nu mi-a trecut prin minte vreodată să o implic în vreun fel în treaba asta; la un moment dat am bănuit-o că l-a ajutat pe soțul ei să iasă din camera lor care era închisă cu cheia, lucru pe care nu l-a făcut - acum sunt sigur. Deci și ea este în afară de cauză.

Stutton - Incontestabil, el este cel care m-a atacat pe plajă. Tot el este cel pe care l-a atins glontele lui Hackett pe când mai ținea încă bastonul meu în mână. A încercat să lase impresia că s-a rănit când s-a spart geamul. A acționat, probabil, instigat de Farnol. Probabil că el este asasinul lui Masterson. În acest caz însă, Farnol este asasinul moral. Este, desigur, destul de suspect pentru a-l putea aresta. Mult mai suspect decât oricare altcineva.

Bessie - În afară de cauză.

Vera Darlow - Pare cu adevărat nebună, dar are momente de luciditate. Povestea morții fiului ei nu este probabil decât o halucinație, dar trebuie reținută ca bază a unui raționament ipotetic. În afară de faptul că era probabil ținută închisă în camera ei, am eu oare dreptul de a o bănui dementă? Și într-o clădire și în cealaltă ea ocupa

camera aflată la piciorul scării din cupolă. Până ieri la prânz ea se afla în casa lui Farnol. Mai era aici atunci când a fost omorâtă Garda? Este sigur că era în cealaltă clădire atunci când a fost omorât Masterson. Este imposibil de adăugat ceva. Totul se limitează la niște chestiuni conjuncturale.

Privind fără patimă și sincer lucrurile, asta era tot ce știam la ora aceea, referitor la cele două crime. Ce concluzii aș fi putut trage? Nu știam încă; dar până atunci mai aveam de rezolvat niște treburi în cursul nopții, căci, la ziuă, afacerea avea să devină prada presei, iar ziariștii inoportuni vor roi în jurul meu. Pentru ca explicațiile mele să fie mai clare, am să fac o schemă:

1. Să-l arestez pe Stutton și să-l acuz că a încercat să mă ucidă.
2. Să continui mai serios interogarea doamnei Darlow.
3. Să-l fac pe Creamer Farnol să se explice cu privire la afirmațiile soacrei lui.
4. Să o acuz pe Patricia pentru că s-a strecurat în cupolă după moartea Gardei.
5. Să verific mai atent amprentele, în special cele de pe cuțit.
6. Să mă asigur dacă biletul agățat pe ușă de Masterson a fost păstrat sau nu.
7. Să fac tot posibilul să-mi găsesc lanterna.
8. Să fac tot posibilul să-mi găsesc cârja.
9. Să caut, de asemenea, cheia de la camera Gardei.

De notat că, în gândul meu, toate acestea nu erau atunci coordonate metodic, așa cum vi le-am prezentat. Fără îndoială, știam foarte puțin despre felul în care urma să procedez, dar, vai, de fiecare dată când făceam o nouă tentativă, zeii care conduceau destinul acestor stânci tragice lansau imediat fulgerele lor asupra mea, zdrobind orice proiect și dărâmând dintr-o singură lovitură eșafodajul deducțiilor pe care mă străduisem să-l construiesc. Tot ce știam cu precizie era că, mai întâi,

trebuia să mă întorc în mare grabă la Farnol.

I-am explicat lui Forrester că nimic nu-l putea împiedica să examineze cele două corpuri la Biddford și l-am rugat, după ce va închide ușa cupolei, să dea cheia agentului șerifului. Știam că imediat ce va ajunge la morgă, va face autopsia Gardei; m-am gândit că dacă ar fi fost absolut necesar să aflu ora exactă la care fusese omorâtă Garda, puteam să mă informez după autopsie, dând telefon de la fermă dis-de-dimineață. Cât despre Masterson, Forrester mi-a declarat că, pentru că era absolut sigur că murise între ora unu fără zece și unu și cinci, nu-l va autopsia decât dacă eu voi considera acest lucru absolut necesar. În ceea ce mă privește nu consideram necesar.

După ce m-am despărțit de Forrester i-am făcut semn lui Victor să mă ajute să o duc pe bătrână și să o urcăm în mașină. Nu am întâmpinat nicio împotrivire din partea ei. De fapt, nici nu ne-a fost greu să o convingem. Scosese, nu știu de unde, o pălărie de modă veche, ornată cu fel de fel de panglicuțe și cu trandafirași din bumbac, și ținând-o în mână, împreună cu alte câteva obiecte de toaletă, se lăsă condusă prin anticameră către scară. Poate că greșesc când spun „se lăsă condusă”, mai corect ar fi „începu să tropăie în urma mea”. Ajunsă în dreptul scării, se opri brusc și ne arătă coatele sale zdrelite.

— Trebuie să mă luați în brațe, spuse ea.

— De ce? întrebai, întorcându-mă spre ea.

— Pentru că întotdeauna când urc sau cobor sunt luată în brațe.

Iată un punct care ar trebui lămurit. Era deci incapabilă să urce sau să coboare singură o scală fără ajutor? În cazul acesta, nu aș mai avea niciun motiv să o bănuiesc că ar fi participat la una din cele două crime.

— Haideți, ce ne tot îndrugați? Dimpotrivă, sunteți foarte vioaie pentru vârsta dumneavoastră și din moment ce eu sunt în stare să cobor scara aceasta, chiar că nu-mi

dau seama ce v-ar împiedica să faceți la fel.

Își dădu capul pe spate cu un aer orgolios.

— Poate! replică ea. Numai că dumneata nu ai stat închis într-o cameră timp de unsprezece ani.

— Și ați fost dusă în brațe când ați venit aici?

— Desigur.

— De către cine?

— Stutton. Da, așa-i, Stutton.

Iată deci, din ce cauză nu găsisem nicio urmă de pași ai bătrânei și de ce, după toate aparențele, amprentele pe care le văzusem pe praful treptelor erau atât de clare. Fără nicio îndoială, urma pantofului, pe care eu o acoperisem cu atâta grijă pentru a o păstra, nu era alta decât a șoferului.

— Dar nu ați vrea să încercați măcar o dată… ca să-mi faceți o plăcere? insistai. Din nefericire nu sunt prea solid ca să vă duc în brațe.

— Cred că știți prea bine cât de neplăcute sunt malformațiile, așa ca ale noastre. Cât despre domnul Millard… aici de față, are o criză de rinichi de ieri…

Ne cântări de sus până jos cu o privire disprețuitoare, apoi răspunse:

— Ei bine, fie, pentru că nu sunteți altceva decât niște muieruște!

Începu să coboare cu atâta siguranță și ușurință ca și cum ar fi fost obișnuită să o facă de douăzeci de ori pe zi. Când a ajuns jos, am vrut să o laud și să-i mulțumesc că ne-a salvat de la această sarcină grea; numai că ea s-a închis în același mutism, ca mai înainte, și mi-a fost imposibil să mai scot vreo vorbă de la ea. Nu a pronunțat niciun cuvânt nici pe parcursul drumului, nici când a ajuns acasă la Farnol, nici în timp ce urca scara cea mare, treabă pe care a făcut-o fără să ezite vreun pic și fără să fie nevoie ca eu să o rog. Am urcat după ea și am constatat că se îndreaptă înspre camera ei situată la piciorul scării cupolei. I-am deschis ușa, am învârtit comutatorul și ea a mers direct la comoda pe care și-a așezat obiectele de toaletă exact așa

cum erau așezate în casa cealaltă..

— Acum, vom putea sta puțin de vorbă, nu-i așa. Doamnă Darlow? am îndrăznii eu.

Și-a scos pălăria și a început să o tot aranjeze până când aceasta și-a pierdut forma de tot.

— Imediat, îmi răspunse, dar înainte de asta ar trebui să-mi iau câteva notițe.

— Notițe? exclamai eu. Ce fel de notițe?

— Ei bine, notițe, ce? țipă ea. Peste zece minute, dacă veți trece din nou pe aici, intrați și vom sta de vorbă. Dar, acum, nu. Trebuie să-mi iau mai întâi câteva notițe.

Acestea fiind spuse, își închise gura cu atâta hotărâre, încât am înțeles că cel mai înțelept lucru era să cedez acestui capriciu și să o las câteva minute singură. Am salutat-o înclinându-mă, iar ea mi-a făcut o reverență la fel de grotescă ca și prima.

După două minute am coborât la parter, închizând în urma mea ușa cu cheia. Șeriful, care venise în întâmpinarea noastră pe peron, se afla acum în salon și înșirase pe masa de joc rămasă în mijlocul camerei, întreaga colecție de amprente. Victor era cu el. Știam că, pentru a fi corect, din moment ce dădusem ordin să fie închisă familia Saint-John, trebuia să fac la fel și cu tânărul acesta, chiar dacă consideram că mă pot încrede orbește în el. Dar am evitat să o fac pentru că tovărășia lui îmi era cu adevărat plăcută, cu toate că nu-mi era la drept vorbind foarte folositoare. L-am rugat totuși, cu multă politețe, să urce în camera sa pentru că voiam să rămân singur cu șeriful.

— Să nu crezi că aș vrea să te pun sub cheie, Victor am adăugat. Fii liniștit, nu o voi face.

— Bine, domnule Meech. Dar îmi promiteți că mă veți chema dacă aveți nevoie de mine?

I-am răspuns imediat:

— Contează pe mine. Dacă voi avea sau nu nevoie de dumneata, te voi chema cu siguranță.

Ne-a părăsit imediat și l-am auzit urcând scara, apoi deschizând și închizând ușa camerei sale.

Odată rămași singuri, șeriful mi-a arătat crochiurile făcute după amprentele luate de el de pe clanța interioară de la cupolă și mi-a dat explicații.

— Singurele amprente proaspete sunt acestea, mi-a spus el, și, de la prima vedere, îți dai seama că sunt ale domnișoarei Patricia. Uitați-vă, comparați-le și dumneavoastră, a continuat, așezând lângă crochiurile sale, hârtia pe care tânăra își apăsase degetele. Nu este nevoie să te uiți cu lupta. Priviți mai ales, această sinuozitate deosebită care se regăsește pe fiecare deget. Nimeni altcineva, nu are ceva asemănător. Și apoi, Păianjene! Mai există un lucru deosebit de vizibil aici… și anume că pe index era sânge. În afară de aceasta, amprentele ei sunt deasupra tuturor celorlalte… ceea ce demonstrează că sunt cele mai recente. În rest, altele sunt imposibil de distins, în afara acelora, mai vechi sau mai proaspete, aparținând Gardei Lawrence, dar chiar și acestea sunt destul de șterse. Dacă mi s-ar cere părerea, aș spune că doar Patricia și Garda au intrat în cupolă în ultimele două zile.

— Ah! nu, am protestat eu. Nu puteți spune așa ceva. Spuneți mai degrabă: nimeni nu a deschis această ușă din interior, în ultimele două zile, dacă vreți. Dar oricine ar fi putut intra în cupolă și apoi să iasă lăsând ușa deschisă.

— Da, desigur, este exact.

— Bine. Și acum, privitor la restul camerei?

— Nimic. Am găsit o amprentă de-a dumneavoastră pe foraibărul de la fereastră și o alta, care cred că este a lui Farnol, pe comutator; numai că aceasta se amestecă cu o alta care era mai jos. În rest, ați dat dumneavoastră singur explicațiile. Nu era nicio amprentă pe lemnăria patului.

— Bine. Și pe cuțit?

— În special acelea ale lui Masterson, începu el. Și încă una…

— În special acelea ale lui Masterson! l-am întrerupt. Bine, dar nu i-ați luat niciodată amprentele.

— Știu asta, îmi răspunse. Numai că acestea de pe cuțit sunt atât de clare… Priviți: nici nu a fost nevoie să folosim praful încât le-am considerat imediat ca fiind originalele și dovada că nu m-am înșelat este că m-am dus să arunc o privire în camera lui și aici am găsit o mulțime de același fel… printre altele, pe brichetă. Avea o brichetă de argint, și știți ce urme lasă degetele pe argint.

— Văd că ați lucrat foarte bine, am constatat. Dar cred că urmează să-mi mai spuneți ceva.

— Da, reluă el, mai există o amprentă.

— A mea, fără îndoială, i-am spus eu amintindu-mi felul în care Masterson îmi aruncase cuțitul și uitând că aveam mănuși.

— Nu, răspunse Gallant. A lui Victor Millard!

M-am aplecat peste masă. Inima a început să-mi bată dezordonat.

— Unde? Unde-i? Arată-mi-o!

Deschise cuțitul, dar nu lama mare cu care fusese tăiat gâtul lui Masterson, ci lama cea mică din partea opusă, o lamă mai ascuțită decât a unui pumnal, deși mult mai mică decât a unui briceag obișnuit, îmi arătă amprenta pe care o pregătise. După ce am examinat-o cu lupa și am comparat-o cu aceea desenată pe una dintre foile din fața mea, mi-am dat seama, atât cât se poate judeca la prima vedere, că în mod cert era amprenta degetului arătător al lui Victor.

— Nu cred, am exclamat iar.

— Dar, totuși, nu se poate să nu vă supuneți evidenței.

— Știu. Vreau să spun… Așteptați o clipă.

L-am lăsat acolo și am alergat prin vestibul, am urcat în fugă scara și îndreptându-mă drept spre camera lui Victor, am deschis brusc ușa.

Nu era înăuntru!

Luminile erau toate aprinse și nu era greu de ghicit că plecase din cameră. Mi-e încă vie amintirea emoției

puternice care m-a cuprins la gândul că poate Victor era vinovatul și că abuzase în mod odios de încrederea mea. Totuși, pe când stăteam în pragul ușii încercând în zadar să-mi pun o oarecare ordine în gânduri, am sesizat un zgomot foarte slab dinspre capătul anticamerei. Nu era exclus să vină dinspre scara de la cupolă. Atunci, am urcat în grabă scara. În vârful picioarelor treaptă cu treaptă, până când am putut privi spre ușa camerei Gardei.

Ajuns aici, l-am zărit pe Victor în fața acestei uși învârtind ceva în broască!

Nu mă auzise urcând. Stând pe loc și reținându-mi respirația, l-am, privit cum lucrează și mi-am dat seama că avea în mână o cheie. Cum era posibil? Doar forțasem broasca împreună în ajun?

La un moment dat și-a îndreptat spatele a scos cheia din broască și a pus-o în buzunar. Când s-a întors ca să coboare, mi-a remarcat prezența.

— Victor! Ce faci acolo? l-am întrebat, fără să-i las timp să scoată un cuvânt.

— Oh, domnule Meech! Iată, priviți! îmi răspunse băgându-și iar mâna în buzunar. Am găsit cheia!

Nici vocea și nici atitudinea lui nu trădau teama de a fi fost surprins asupra unui fapt necinstit. Pentru moment n-aveam ce-i reproșa și nici nu-l puteam acuza în vreun fel.

— Care cheie, Victor?

— Cheia de la această cameră. Am urcat să verific. Ei bine, cheia se potrivește foarte bine în broască. Acum sunt sigur că este cheia de la camera aceasta. Ei, ce spuneți? E o descoperire, nu?

Am urcat cele câteva trepte care ne separau și m-am oprit pe palier.

— Unde ai găsit-o? l-am întrebat, luându-i cheia din mână și încercând-o și eu.

— În anticameră, acum câteva minute. Era exact în fața ușii mele, lângă prag, dar era la întuneric așa încât putea rămâne acolo toată noaptea fără ca cineva să o vadă. Când

ne-ați spus să ne aliniem în anticameră, probabil că nu ați văzut-o fiindcă picioarele mele o ascundeau... nici chiar atunci când v-ați aplecat ca să-mi pipăiți pantalonii, țineți minte. Dar de data aceasta, pe când intram în cameră, am lovit-o cu piciorul. Prima dată, am crezut că a căzut cheia mea, dar imediat am remarcat că aceasta era în broască pe dinafară. Atunci mi-a venit ideea că ar putea fi de la camera aceasta și am urcat repede să verific.

Am pus cheia în buzunar.

— Mulțumesc, Victor. Acum vreau să-ți pun o întrebare. Când ai folosit cuțitul lui Masterson pentru ultima dată și în ce scop?

— Dacă vorbiți despre cuțitul lui cu mânerul de argint, răspunse Victor, vă spun fără nicio ezitare că lucrul acesta s-a întâmplat dimineață, sau mai bine zis, ieri dimineață, având în vedere ora de acum. Eram pe cale de a face o partidă de tenis și una din corzile de la rachetă era ruptă. Pentru că acest capăt care atârna, mă deranja la joc, am împrumutat cuțitul lui Philippe, și l-am tăiat.

— Îți amintești de care din cele două lame ale cuțitului te-ai folosit?

— Da. De cea mică.

— Îți mulțumesc, Victor, am spus din nou.

Trebuia să mă mulțumesc cu această explicație și nu-mi doream altceva decât să fie cea exactă. Nu ești oare întotdeauna dezarmat în fața unei explicații simple, logice? Cu toate acestea, nu am putut rezista instinctului de a-l încuia pe Victor în camera sa. M-am străduit s-o fac cât mai încet, încât el să nu mă audă. Ce treabă urâtă! Simțeam nevoia de a-mi găsi scuze.

Odată terminată această treabă m-am întors la șerif și l-am pus la curent cu ceea ce aflasem și cu explicația dată de Victor. L-am întrebat apoi ce făcuse cu Farnol și Stutton: mi-a spus că nu de mult îi închisese pe primul în camera sa și pe celălalt în camera lui Masterson, rămasă acum liberă, pentru a-l ține departe de parter. De această

dată, amintindu-și de ușurința cu care evadase Philippe, îl însărcinase pe Hackett să păzească cu mare atenție această parte a casei.

Puțin mai târziu, am urcat la primul etaj, m-am apropiat de ușa Patriciei și am bătut ușor.

— Cine-i acolo? întrebă ea dinăuntru.

— Eu sunt.

— Domnul Meech?

— Da. Pot intra?

— Nu aveți decât să întoarceți cheia în ușă, ripostă ea, cu un accent de amărăciune în glas.

Camera era luminată doar de o lampă pusă pe noptieră și Patricia stătea pe pat, sprijinită între perne și ținând în mână o carte, pe care a lăsat-o când am intrat. Părul ei strălucitor și dezordonat ieșea în evidență pe albul lenjeriei, dar fața era foarte palidă.

— Sunt foarte mulțumită că v-ați întors în sfârșit, îmi spuse ea. Ați găsit-o acolo, desigur.

— Pe cine? Pe bunica dumneavoastră?

— Da. Fără îndoială că v-a spus povestea ei despre tatăl meu.

Făcui semn afirmativ cu capul

— Și ați crezut-o, nu-i așa?

— Dumnezeule… spusei cu o ușoară ezitare, da, pentru moment… ca pe un lucru care merită să fie studiat.

— Chiar și în ciuda faptului, așa cum v-ați dat singur seama, că nu este în toate mințile?

— Doamne… da, am spus din nou. Numai că, dacă nu aveți nimic împotrivă, vom vorbi puțin mai târziu despre bunica dumneavoastră. Pentru moment, aș dori să discutăm despre dumneata, Patricia.

M-am apropiat și, sprijinindu-mă de lemnăria patului, m-am aplecat către fată și am privit-o până în adâncul ochilor.

— Ce-ai făcut în cupolă? am întrebat-o pe un ton foarte hotărât.

Nu și-a întors privirea de la mine nici măcar pentru o fracțiune de secundă, dar părea că a încetat să mai respire, rămânând tăcută o bună bucată de timp. Apoi, prinzându-și dantela dezabieului, îmi spuse cu calm:

— Presupun că ați găsit amprentele mele?

— Da, i-am răspuns aplecându-mă și mai mult. Niște amprente pline de sânge, Patricia!

Dădu aprobator din cap.

— Știu, îmi spuse.

Apoi, văzând că nu mai adaugă nicio vorbă, am insistat cu severitate.

— Ești în stare să-mi dai unele explicații?

Dădu din nou din cap, la fel de calmă, dar calmul său părea să ascundă o mare nervozitate.

— Da, dar aș vrea să vi le spun așa cum le știu eu, fără să mă întrerupeți cu întrebări înainte de a fi terminat ce am de spus. Sunteți de acord?

M-am îndreptat din șale.

— Nici nu cer mai mult decât să te las să vorbești așa cum crezi de cuviință. Numai că nu promit să nu pun întrebări. Este absolut imposibil.

— Ei bine, mă voi strădui să vă expun cât mai clar faptele ca să nu trebuiască să-mi mai puneți întrebări. Vreți să vă așezați pe marginea patului? Înțelegeți-mă bine, domnule Meech, am ceva important să vă spun, dar înainte de asta aș dori să fiți pregătit să auziți ceea ce urmează să vă spun.

Preambulul acesta mi s-a părut cam bizar: totuși, nu vedeam vreun inconvenient lăsând-o să procedeze așa cum înțelegea ea. Dacă eram pe punctul de a auzi o întreagă înlănțuire de minciuni, ei bine, nu-mi rămânea decât să mă resemnez și să o ascult, trăncănind ca să mai scap de o grijă. În afară de aceasta, așa cum am mai spus, sunt ușor influențabil de doi ochi limpezi care mă privesc. Și ai Patriciei erau foarte limpezi. M-am așezat deci pe marginea patului, așa cum fusesem invitat, mi-am pus

mâinile pe genunchi și așteptam.

— Domnule Meech, începu ea, m-am dus ieri seară la ora zece în cupolă. Era pentru prima oară când urcam acolo. Numai ce urcasem în camera mea și mă dezbrăcasem, când dumneavoastră ați ieșit. Dar, înainte de a mă întinde în pat, am vrut să văd ce mai face Garda. Când am ajuns pe palier, am găsit platoul cu mâncare jos, acolo unde îl pusese mama mea. Ușa camerei era închisă, dar nu cu cheia, și am intrat direct fără să mai bat la ușă. Lumina era stinsă și nu am învârtit comutatorul (cel puțin, nu în clipa aceea), dar m-am apropiat de pat și am vorbit în șoaptă cu Garda ca să văd dacă doarme sau nu. Pe urmă, văzând că nu-mi răspunde, mi-am întins mâna ca să o ating puțin.

S-a oprit, începu să tremure și rămase o clipă fără să respire. Cu un gest instinctiv, mâna stângă căutase degetele mâinii drepte și începuse să le frece.

— Atunci, reluă ea, vă imaginați ce s-a petrecut. I-am atins gâtul! Ei bine, pe moment nu mi-am dat seama de nimic. Mi-am zis că… hm… cum să explic asta?… Nu e prea plăcut de povestit… în fine, că era bolnavă. M-am întors la ușă și am învârtit comutatorul… După aceea, nu mă întrebați ce am făcut, căci nu-mi prea amintesc. Cred că am rămas înțepenită pe loc, fără să-mi pot lua privirea de la pat. Nu mă întrebați nici ce am gândit. Căci nu-mi amintesc nici când am început din nou să raționez… nici ce am gândit atunci. Dar ceea ce știu cu precizie este că s-au scurs mai bine de două minute până să închid lumina și să cobor.

Deschisesem gura ca să fac o observație, dar mă opri cu un gest.

— Ați vrea să știți de ce am încuiat ușa cu cheia și de ce nu am dat alarma… de ce m-am întors în camera mea și am închis ușa. Ei bine, iată… am auzit pe cineva jos, în vestibul, și atunci am început să alerg și am pierdut cheia, nu știu unde… Am să vă explic mai târziu. Dar voiam să vă pregătesc să ascultați ceea ce am să vă spun.

Se ridică dintre perne, își încrucișă mâinile în față și se aplecă spre mine.

— Domnule Meech, continuă ea. Acum trebuie să vă vorbesc despre cu totul altceva. Dar, mai întâi, trebuie să vă pun o întrebare.

O urmăream cu atenție.

— Ce ați face dumneavoastră?… Ce ați fi obligat să faceți dacă ați afla adevărul despre o crimă comisă cu mulți ani în urmă?

— Ce înțelegeți prin „aș fi obligat să fac”?

— Vreau să spun, ca detectiv… legal, dacă vreți.

— Legal, nimic. Doar ceea ce este datoria fiecărui cetățean cumsecade. Nu am nicio legătură directă cu poliția, decât în cazul în care primesc însărcinarea de a efectua o anchetă.

— Și… și ce ați face ca cetățean cumsecade? insistă ea cu privirea rugătoare.

— Drace, cred că ar depinde…

Mă întrerupse cu un „Da, desigur”, apoi se apropie și mai mult de mine și reluă:

— Domnule Meech, bunica Darlow greșește în privința morții unchiului meu. Nu tatăl meu l-a împins de pe faleză.

Vocea ei trăda o puternică emoție așa încât eu o priveam fascinat, sorbind fiecare cuvânt care-i ieșea din gură.

— Nu tatăl meu, ci mama mea, domnule Meech!

— Cum… începui eu.

Dar ea mă întrerupse din nou ridicând mâna.

— Cum de știu eu acest lucru? exclamă ea. Ei bine, știu pentru că am văzut-o!

Capitolul XII „DIE GEISTESUNTERSTROMUNG”

— Găsiți că este abominabil din partea unei fiice să-și acuze mama de un lucru atât de groaznic, nu-i așa, domnule Meech? spuse ea după o pauză lungă, timp în care eu continuasem să o privesc mai curând admirativ decât surprins de îndrăzneala ei și căutasem în zadar să înțeleg unde dorea să ajungă.

— Depinde de împrejurări, am declarat eu.

Era cel mai vag răspuns care-mi venise pentru moment în minte.

— Desigur, spuse ea. Și eu am avut destul timp astă-noapte ca să reflectez la aceasta… fără să mai vorbim de cei unsprezece ani care s-au scurs! Dar acum vreau să vă spun un alt lucru care, probabil, vă va uimi. Și astăzi încă mama mea ignoră faptul că l-a împins pe fratele ei de pe faleză.

— Ce? am strigat.

— Da. Ea crede că el a fost omorât… că s-a pierdut… pe undeva prin împrejurimile golfului Hudson.

— Dar ce o face să creadă acest lucru? întrebai eu. Asta înseamnă că el nu era aici?

— Oh, ba da, era cu siguranță unchiul meu. Numai că, mai târziu, pentru a-i explica absența, tatăl meu a inventat o poveste; el a povestit că unchiul meu, care era un mare vânător, plecase într-o expediție și că, în această expediție fusese victima unui dezastru.

— Încă nu înțeleg prea bine.

— Îmi dau seama.

Fără a-și lua ochii de la mine, ea pipăi păturile în jurul ei până ce găsi cartea pe care o citea și și-o puse pe

genunchi.

— Puteți citi nemțește, domnule Meech? mă întrebă ea.

— Dumnezeule… da. Puțin.

— V-a căzut vreodată în mână această carte? continuă prezentându-mi volumul în așa fel încât să pot vedea coperta. Citiți titlul.

— „Das Verbrechen und die Geistesunterstromung” am citit eu cu voce tare.

— Puteți traduce?

— „Crima” răspunsei și… în sfârșit, mot a mot, dacă nu mă înșel, „curentul inferior al spiritului”.

— Asta-i. Altfel spus, după interpretarea pe care o dă autorul, doctorul Bernd, „subconștientul”. Nu este chiar așa ceva, dar cred că acesta este termenul cel mai apropiat pe care-l pot găsi. „Crima și Subconștientul”. De această dată înțelegeți unde voiam să ajung?

De această dată, da, înțelesesem și i-am arătat-o imediat, căci de când abordase această problemă, văzusem conturându-se înaintea mea imaginea Verei Farnol, atât de măreață și atât de stranie în rochia ei lungă, dreaptă, pe pragul camerei sale întunecate. Acum, o revedeam într-o altă atitudine, calmă și senină, așezată în fotoliul lângă foc, în timp ce noi discutam cu toții agitați despre cele două sonerii.

— Doriți să spuneți că mama dumneavoastră l-a împins cu bună știință pe fratele ei de pe faleză, numai că nu era conștientă de ceea ce făcea?

— „Cu bună știință” este poate impropriu, din moment ce nu avea conștiința acțiunii sale, îmi răspunse Patriciu. Dar, ceea ce vreau eu să vă spun este că ea a făcut acest act, numai că pentru ea este ca și cum nu l-ar fi făcut, dat fiind că nu i-a rămas nicio amintire. Două minute mai târziu, conștiința lucrurilor i-a revenit, dar în memoria ei nimic din cele petrecute nu mai exista.

Să știți că sunt absolut sigură de ceea ce spun, pentru că vă repet: am văzut-o cu ochii mei, pe fereastra camerei

tatălui meu. Apoi am coborât în fugă până la ea. Sufla un vânt groaznic în ziua aceea, și mă văd acum prinzând-o de poalele impermeabilului care mă atingea și strigându-i în urechi ceea ce văzusem că făcuse. Dar, spre marea mea surprindere, s-a uitat la mine cu un aer incredul, a început să râdă și mi-a spus că nu eram altceva decât o gâsculiță și că ea își luase doar rămas bun de la unchiul meu (ceea ce era exact) și că el o părăsise pentru a merge la gară ca să ia trenul de Boston. Nimic din ceea ce i-am spus eu nu a putut să o facă să-și schimbe părerea, căci ea credea cu fermitate, înțelegeți, că nu a făcut actul de care o acuzam eu. De fapt, ea a acționat sub influența unui impuls involuntar, într-o clipă de „absență" în care subconștientul a împins-o să facă ceea ce în stare normală n-ar fi făcut niciodată. Cu toate că în secret îi dorea moartea pentru că, trebuie să mărturisesc, îl ura pe fratele ei din tot sufletul, așa cum, de altfel, noi toți îl uram, în afară de bunica.

— Dar atunci… bunica dumneavoastră?

— Și ea a văzut totul, prin ferestrele cupolei în care era situată camera ei.

— În cazul acesta de ce își închipuie că tatăl dumneavoastră este vinovatul?

— Nu și-a închipuit lucrul acesta întotdeauna. Ah, vedeți dumneavoastră, este destul de greu de explicat și nu știu dacă am să reușesc, căci nici eu nu am prea înțeles. Inițial (era în perioada în care începuse să-și cam piardă mințile), ea știa foarte bine că văzuse exact ceea ce se întâmplase. Când tatăl meu a aflat ce s-a întâmplat, s-a străduit din răsputeri să ne scoată această idee din cap, atât mie cât și bunicii. Din ziua aceea ne-a sugestionat continuu, aș putea spune chiar că ne-a hipnotizat pe amândouă, pentru a distruge din mintea noastră amintirea celor văzute. În ce mă privește, aproape că reușise să mă convingă că mă înșelasem, dar a fost imposibil să șteargă din creierul slăbit al bunicii viziunea groaznică care se întipărise pe el. Rezultatul acestei permanente sugestionări a fost altul

decât cel scontat. În mintea bolnavă a bunicii, impresionată la maximum de aceste minciuni repetate, a avut loc o transpunere deosebită, și până la urmă, tatăl meu a luat locul mamei și a devenit astfel, în ochii ei, adevăratul vinovat… Pe Dumnezeu, nu rămânea nimic altceva de făcut, atunci când tata a început să răspândească falsa poveste a expediției în Canada, decât să o îndepărteze pe bunica. A fost obligat să scornească această poveste, pentru că, dacă mama ar fi știut adevărul și-ar fi pierdut mințile… Înțelegeți: nebunia este o boală aproape ereditară în familie. A fost deci ascunsă bunica, ceea ce nici n-a fost greu, pentru că noi nu avem rude. Unchiul Salomon (fratele tatei) care trăia pe atunci, știa totul. Cred că pe urmă (ceea ce vă spun acum nu mi-a fost niciodată explicat și eu singură am descoperit totul, încetul cu încetul) tata a fost obligat să-l angajeze pe Stutton, care era canadian și care, ieșit nu de mult din penitenciar unde ispășise o pedeapsă ușoară, era fără casă și fără slujbă; în schimbul acestui serviciu pe care i l-a făcut, tata și-a asigurat un martor gata să jure, în caz de nevoie, în fața completului de judecată, că el i-a fost ghid unchiului prin pădurile Canadei de nord și că l-a văzut când a murit… Oh, sunt sigură că tot ce vă spun vi se pare de necrezut. Și totuși, încercați să înțelegeți că nu inventez nimic și că acesta este purul adevăr!

Într-adevăr, povestea ei mi se părea nu numai de necrezut, dar chiar de neînțeles, și nu pricepeam…

— Patricia, am întrebat-o, de ce îmi spui tocmai mie toate acestea? Cred că-ți face bine să vorbești, dar din moment ce toate acestea au fost păstrate în secret timp de atâția ani…

— Pentru că dumneavoastră ați descoperit-o pe bunica. Pentru că, chiar dacă nu dați crezare celor spuse de ea, tot ați fi încercat să faceți lumină în cazul acesta; pentru că sunt convinsă că un detectiv de meserie nu se va lăsa prea mult timp păcălit de povestea inventată de tatăl meu. De

altfel, eram sigură că întâmplarea cu telefonul v-a inspirat unele bănuieli asupra lui și că ați face totul pentru a afla cât mai multe despre el. Or, observați că dacă a ridicat mâna asupra dumneavoastră, a făcut-o pentru că nu a fost în stare să se stăpânească la timp. Mânia și neliniștea care puseseră stăpânire pe el la gândul că veți descoperi adevărul, l-au făcut să-și piardă stăpânirea de sine. L-a pierdut faptul că a dorit cu orice preț să o salveze pe mama și astfel să o păstreze lângă noi. Ea chiar este perfect normală, v-ați putut da seama, în afara scurtelor și rarelor momente în care nu mai știe ce face. Deci starea ei nu reclamă internarea. Știu că boala s-ar putea agrava cu timpul și atunci va trebui să ne resemnăm… Iată, în sfârșit, conchise Patricia coborând privirea și frecându-și nervoasă mâinile pe genunchi, nu știu dacă am sau nu dreptate, dar am găsit de cuviință că este de preferat să vă spun totul chiar acum, făcând apel la indulgența și mila dumneavoastră.

Nu am răspuns nimic; nu era nimic de spus. Totuși, tăcerea mea nu a devenit stânjenitoare, căci Patricia începu din nou să vorbească.

— Acum înțelegeți de ce, domnule Meech, când am avut timp să mă gândesc puțin, am hotărât să nu spun nimic din ceea ce văzusem în cupolă?

— Credeți că mama dumneavoastră a omorât-o pe Garda?

— Oh, nu, protestă acoperindu-și fața cu ambele mâini, nu, vă rog, nu mă acuzați că aș fi spus așa ceva! Dar nu înțelegeți ce mi-a trecut imediat prin minte? Gândul că ar putea fi ea? Și înțelegeți că dacă v-am încredințat toate aceste secrete, nu am făcut-o doar pentru că mă tem pentru tatăl meu, ci pentru a vă demonstra că aveți de-a face cu niște oameni iresponsabili… și că… și că… dacă veți bănui… sau veți descoperi…

Nu a fost în stare să termine.

— Deci, Patricia, este adevărat?… Sincer, în sufletul și-n

conștiința dumitale o bănuiești pe mama ta că ar fi omorât-o pe Garda?

Ridică brusc capul ca pentru a-și alunga lacrimile care-i umpleau ochii și începu să-și caute batista pe sub pernă.

— Nu! Nu! strigă din nou. Nu am spus așa ceva... nu o voi spune niciodată.

— Da, fetița mea dragă, am spus cu dulceață în glas, nu-ți dai seama că ceea ce mi-ai povestit echivalează cu o insinuare în sensul acesta? Dar nu te alarma așa! Departe de mine intenția de a te blama, departe de mine gândul de a te considera o fiică nedreaptă, ascultă-mă bine, imediat îți voi risipi temerile spunându-ți că nu cred nicio vorbă din tot ce mi-ai spus; am dovada că mama dumitale este nevinovată. Înainte de toate, nu căuta să vezi dacă spun sau nu adevărul. Cred că dacă noi doi discutăm în mod serios această problemă, ne va fi de folos pentru a ne forma o părere justă asupra situației... Și apoi, draga mea, dacă din nefericire vom ajunge să fim siguri că mama ta a făcut aceasta, ei bine, vom ști cel puțin că a sosit timpul să o instalăm undeva unde va primi îngrijirile necesare... De altfel, Patricia, dumneata ești mult mai competentă decât mine în domeniul psihologiei...

Își șterse ochii și începu să respire mai ușor.

— Ascultă, Patricia, am reluat, mai vorbește-mi puțin despre cartea profesorului Bernd „Geistesunterstromung”. Să vedem, dacă am înțeles bine; dumneata spui că o crimă poate fi comisă în mod inconștient de cineva care ascunde dorința unei răzbunări. Așa-i, nu?

— Da, dacă intervine ceva care să fie susceptibil de a o provoca... ca o dedublare a personalității, de exemplu... așa ca în cazul mamei mele. Deci, atunci când ea are așa zisele „absențe”, în realitate celălalt *Eu* pune stăpânire pe ea. Când își revine la normal, așa cum spunea ea, habar nu are de ceea ce a făcut în intervalul de timp care s-a scurs. Știe doar că în viața ei s-a produs un mic gol; și asta-i tot.

— Dar care ar putea fi cauza acestei dedublări a

personalității?

— Oh, o mulțime de lucruri… un șoc, odinioară hipnotismul… chiar o emoție puternică… sau un factor necunoscut care pune în mișcare mașinăria inconștientului nostru; dar, în acest ultim caz, trebuie să existe, în stare latentă, această dedublare a personalității.

— Foarte bine. Dar ca să se trezească cealaltă personalitate și să comită o crimă, fără îndoială că trebuie, presupun, ca prima personalitate să-și înfrâneze în secret dorința de a comite această crimă. Nu ar ucide orbește, fără nicio logică, nu-i așa?

Nu mă recunoșteam. Chiar eu eram și doream să mă documentez?

— Nu, spuse Patricia, în general, nu. Cel puțin, după doctorul Bernd. Oh, domnule Meech, înțeleg foarte bine argumentația dumneavoastră. Sunteți pe cale să vă demonstrați că este inadmisibil ca mama mea să o fi omorât pe Garda, atât timp cât nu avea absolut nimic împotriva ei.

— Desigur. Chiar avea o anumită afecțiune pentru ea, dacă nu mă înșel.

— Spuneți mai degrabă, o adevărată adorație, domnule Meech!

— Ei, și atunci? Unde vedeți această dorință ascunsă de răzbunare despre care vorbeați mai înainte?

— Nu știu, răspunse Patricia gânditoare, numai că spiritul nostru ne joacă câteodată tot felul de feste, știți doar… Dar, pe cuvânt, domnule Meech, s-ar spune că dumneavoastră pledați cauza mamei mele și că încercați să respingeți acuzațiile făcute de mine împotriva ei.

— Nici vorbă, Patricia. Am protestat pe un ton împăciuitor, discutăm doar pentru a încerca să descoperim adevărul.

— Vă închipuiți, deci, că eu nu m-am gândit la toate posibilitățile! Am avut la dispoziție toată noaptea ca să reflectez și să cântăresc totul, credeți-mă! Chiar dacă aveți

impresia că o acuz, îmi face bine să mă confesez cuiva… Vedeți, am ajuns să mă întreb dacă nu cumva urletul Stâncii…

— Da. Și eu m-am întrebat acest lucru.

— Ah! Așteptați… Mă refeream la un alt raport. Vă amintiți că tata a spus că Stânca a urlat acum unsprezece ani, în noaptea aceea tragică care a precedat descoperirea cadavrului aruncat de mare pe plajă. Ceea ce v-am povestit s-a întâmplat în timpul furtunii. Dar cadavrul găsit, trupul acela mutilat în așa hal încât era imposibil de identificat, era al unchiului meu. Or, nimic nu-mi va putea șterge din minte faptul că tata l-a descoperit primul, că el a vegheat toată noaptea ca să-l aștepte și că el a înlăturat orice urmă care ar fi ajutat la identificarea lui. Ei bine, în realitate, moartea se produsese mai înainte ca Stânca să fi urlat, numai că n-o putem demonstra; după legenda care a fost acreditată în ținut, acest urlet părea să fie o prevestire a descoperirii cadavrului… Bineînțeles că mama, adică personalitatea „conștientă” a mamei mele, și-a închipuit că lucrurile s-au petrecut în felul acesta… Dar nu credeți că (de aceea l-am recitit pe Bernd în noaptea asta) atunci când mama a auzit Stânca urlând, pentru prima dată după unsprezece ani, e posibil să se fi trezit în ea (prin analogie) instinctele adormite de atunci? Nu credeți că asta ar fi putut să o împingă să facă din nou ceea ce ar fi făcut altădată?

— Nu, am răspuns cu mai multă convingere în glas, decât în realitate.

Căci și pentru mine totul era o adevărată enigmă pentru că nu înțelegeam absolut nimic din întrebările acestea.

— Oh! Mulțumesc, domnule Meech, murmură Patricia. Nici nu știți ce bine îmi faceți vorbind astfel!

Mă simțeam îngrozitor! Să încerc acum, după o lună de la evenimente, să-mi descriu starea de atunci este o sarcină imposibil de îndeplinit. Nu mi-a rămas decât amintirea confuză a unei sarabande ce se desfășoară într-o

ceață deasă. Și totuși, îmi amintesc cu precizie o idee care se detașa net de toate celelalte: dacă Patricia o bănuia pe drept pe, mama ei, așa cum se părea că o făcea în ciuda impreciziei raționamentului ei, atunci de ce Philippe Masterson a luat asupra lui o crimă comisă de Vera Farnol. Vera Farnol nu era niciun fel de rudă cu el. Singura care conta pentru el, singura pe care o iubise, era Garda și nu Patricia… Numai dacă… numai dacă el n-a mințit de la un capăt la altul, numai dacă el nu a avut pentru Garda nici cel mai mic sentiment, în realitate, fiind animat de o pasiune nebună pentru Patricia, pasiune care a generat dorința de a se sacrifica pentru a salva familia acestei tinere de rușinea și scandalul care o amenințau.

Versiunea aceasta părea puțin credibilă.

— Patricia, am reluat eu, în noaptea aceasta, când v-am comunicat moartea lui Philippe Masterson și voi toți erați în anticameră, m-ai lăsat să cred că prevăzuseși o altă moarte, dar nu aceea anunțată de mine. Ai vrea să-mi spui acum despre ce moarte era vorba?

— Oh, e stupid, replică ea, dar în timpul petrecut închisă aici, în cameră, m-am gândit la ceea ce v-am spus. Dacă Stânca constituia, într-adevăr, cauza pentru care mama și-a pierdut din nou capul, de ce nu am putea admite că același lucru s-a întâmplat și la al doilea urlet din această noapte? La drept vorbind, eu… În sfârșit, înțelegeți, în mintea mea nu era nimic precis… încercam să înțeleg, tatonam și… mă străduiam să cred că mă înșelasem… Dar în ceea ce îl privește pe Philippe, este ultimul căruia i-aș fi putut prevedea moartea!

— Așa-i. Mai este un lucru pe care nu-l înțeleg prea bine. Ce spune mama dumitale atunci când bunica afirmă că a asistat la asasinarea unchiului dumitale? Căci, nu știu dacă nu mă înșel, sunt sigur că bunica nu lasă să-i scape ocazia de a-și spune povestea.

— Oh, ea crede că bunica este prada unei halucinații. Tata a făcut tot posibilul pentru a impune această

concluzie, și a reușit să o convingă că vântul și ceața ne-au creat, mie și bunicii, iluzia că am văzut ceva. Și, cum eu nu vorbesc niciodată despre asta, cum bunica a făcut transpunerea aceea de persoane despre care v-am vorbit, mama consideră lucrurile ca foarte normale, mai ales că tata i-a povestit cum, întorcându-se acasă, îl întâlnise pe unchiul pe drum mergând pe jos către gară, că s-a oprit pentru o clipă ca să vorbească cu el și că el s-a oferit să-l ducă cu mașina.

M-am ridicat și am prins-o de mâini pe fată.

— Ascultă, Patricia, i-am spus, vreau să-ți spun ceva care, sper, te va reconforta și-ți va liniști sufletul. Philippe Masterson mi-a mărturisit că el a omorât-o pe Garda!

M-am uitat cu atenție la ea în timp ce-i vorbeam, pentru a vedea reacțiile produse. Imediat mușchii feței s-au destins, nervozitatea a dispărut dintr-o dată și i-am simțit mâna lăsându-se moale într-a mea.

— Oh, dacă ar fi adevărat! exclamă ea.

În realitate, ceea ce dorea ea cel mai mult, era să fie sigură că se înșelase bănuindu-și mama și nu să întineze memoria lui Philippe.

— Ai fi crezut posibil așa ceva? am întrebat-o. Vreau să spun, l-ai fi bănuit pe Masterson capabil să facă așa ceva?

Și-a strâns buzele și a înălțat capul cu gravitate.

— Da. Oh, da, da, desigur… doar dacă ar fi ajuns la capătul puterilor… datorită unei groaznice gelozii, de exemplu.

În mare, era aceeași părere cu aceea exprimată de Victor.

— Ei bine, acum, am să te las, draga mea, am spus îndreptându-mă spre ușă. Cred că de data asta vei fi mai calmă și ai să te poți odihni puțin.

— Oh, da, da… mi-ați luat o mare greutate de pe inimă! exclamă ea. La revedere, domnule Meech.

Odată ajuns în anticameră m-am simțit descumpănit. Trebuia sau nu să o închid pe Patricia în camera ei? Până

la urmă am hotărât că era mai bine s-o închid și, cu multe precauții, încercând să nu audă, am întors cheia în broască. Apoi, tiptil, am străbătut anticamera și m-am dus să bat la ușa mamei ei.

După ce mi-a răspuns și am deschis ușa, am văzut-o părăsindu-și chaise-longue-ul și venind în întâmpinarea mea cu mâinile întinse și scoțând niște exclamații atât de puternice, încât a trebuit să închid repede ușa după mine.

— Ei, domnule Meech? Ați găsit-o? V-a vorbit? Oh, domnule Meech, vă rog. Nu vă lăsați influențat de ceea ce v-a povestit. Trebuie să vă spun adevărul. Biata mea mamă și-a pierdut mințile de mai mult timp și nu mai are control asupra celor ce spune. Nu e niciun cuvânt adevărat...

Încercam să o fac să tacă făcându-i semne cu mâna și căutând să vorbesc eu. Dar a fost zadarnic, căci ea continua fără să mă ia în seamă:

— Nicio vorbă nu-i adevărată din ceea ce povestește ea despre Creamer și fratele meu. A murit în mod foarte natural... adică, vreau să spun că a murit departe de locurile astea, în nordul Canadei, în timpul unei expediții pe care a făcut-o avându-l ghid pe Stutton.

Am reușit până la urmă, să plasez și eu câteva cuvinte.

— Liniște, doamnă Farnol. Nu vă alarmați atât de tare. Mi-am dat perfect de bine seama că mama dumneavoastră nu este responsabilă de ceea ce spune, dar vă rog, să lăsăm deoparte pentru moment această problemă. Altul este motivul pentru care am venit să vă caut... Mi-ați putea spune dacă vă amintiți ce ați făcut cu bilețelul acela care era agățat pe ușa Gardei atunci când ați urcat la ea să-i duceți de mâncare? Trebuie să vă mărturisesc că până acum nu l-am căutat și m-am gândit că aș putea câștiga timp dacă v-ați aminti ce s-a făcut cu el.

Se liniști pe dată și rămase pe gânduri pentru o clipă, ca și cum ar fi reflectat.

— Când am coborât a doua oară, îmi răspunse ea, în sfârșit, erați cu toții pe punctul de a vă bea cafeaua... Ei

bine… dacă nu mă înșală memoria, am făcut biletul ghemotoc și l-am aruncat în soba din sufragerie.

I-am mulțumit și mă pregăteam să ies, când ea porni către mine și mă prinse de mână.

— Vă rog, domnule Meech, răspundeți-mi… strigă ea, spuneți-mi că nu credeți niciun cuvânt din cele spuse de mama mea!…

Mi-am eliberat mâna, și am îndepărtat-o cu mare blândețe.

— Pe cuvânt, doamnă Farnol, nu am avut timp până acum să mă gândesc la aceasta. Acum mă frământă alte gânduri. Lăsați-mă să plec; vă promit să mă întorc imediat ca să stăm de vorbă.

Am părăsit camera cu o brutalitate pe care ați putea-o considera cam exagerată, și am încuiat ușa cu cheia, apoi, coborând scara în grabă, am intrat în sufragerie și am întors comutatorul. În șemineu, unde focul era pregătit dar nu era aprins, am găsit într-adevăr hârtia mototolită dar nu ruptă și, cu toate că fusese scrisă cu creionul, am constatat că nu se ștersese. Scrisul nu avea nimic caracteristic și nimic nu putea preciza că aparține Gardei sau altcuiva.

„Vă rog să nu mă deranjați. Voi încerca să dorm. Dacă am nevoie de ceva voi suna.”

Am urcat scara la fel de repede precum am coborât-o și îndreptându-mă direct spre camera lui Masterson, am răsucit cheia în broască și am intrat fără să bat. Stutton, îmbrăcat complet, era pe jumătate ascuns într-un nor de fum de țigară; se ridică imediat din fotoliul în care stătea, lângă pat.

— Taci, Stutton. Caut ceva.

Apoi, fără să pierd o secundă, m-am apropiat de biroul așezat între cele două ferestre. Dintr-o privire mi-am dat seama că nu erau aici decât coli de hârtie pentru scrisori, plicuri nefolosite și ustensile de scris. Atunci mi-am îndreptat atenția spre dulapul de haine. Un costum de-al lui Philippe era suspendat aici. După ce am pipăit

buzunarele, am găsit un carnețel cu adrese; l-am examinat cu atenție punând alături bilețelul Gardei.

Nu sunt expert în scrisuri, dar am impresia că mă pricep un pic. Indiferent cine ar fi văzut cele două scrisuri ar fi fost frapat de similitudinea dintre adresele notate de Philippe în acest carnet și cele două rânduri scrise în bilet.

Philippe a spus adevărul. El a scris rândurile acestea…

Și eu?… Ei bine, eu mă aflam exact în punctul din care pornisem cercetările.

Capitolul XIII
RĂSĂRITUL

Încep să scriu acest ultim capitol lăsându-mă pradă unui curios amestec de emoții contradictorii. Punând mâna pe condei știu că în cel mult trei-patru ore - cam acesta este timpul necesar pentru a scrie vreo douăsprezece pagini - voi termina povestirea mea. Și totuși, mai am atâtea lucruri de spus! Când mă gândesc la noaptea aceea, trăită acum o lună de zile, în pofida repeziciunii cu care s-au succedat evenimentele, mi se pare că n-a trecut mai mult de o oră între momentul în care am închis carnețelul lui Masterson și acela în care descoperirea întregului mister mi-a apărut în minte, aproape în aceeași clipă cu ivirea zorilor. Pe când comparam acele scrisuri, n-aveam cum să știu că mă aflam atât de aproape de aflarea adevărului. De mai multe ori pe parcursul cercetărilor mele, crezusem că aș fi câștigat teren, dar de fapt eram departe de a înțelege cât de logic și cât de simplu se așezau bucățelele acestui joc al răbdării la locurile lor.

De ce oare mă încăpățânam atât de tare să pătrund misterul unui lucru pe care nu-l înțelegeam deloc: creierul omului? De ce nu mă mulțumisem cu mărturisirea lui Philippe Masterson? De ce să caut complicații inutile?

Dar să ne întoarcem acolo unde am rămas.

Era deja ora patru dimineața.

Trecuseră exact șase ore din clipa în care bătusem la ușa cupolei strigând-o pe Garda, în timp ce șuieratul vântului ce trecea prin fereastra deschisă îmi ajungea la urechi.

Peste o oră trebuia să răsară soarele.

Aveam în mână dovada că Masterson scrisese biletul Gardei așa cum îmi spusese. Desigur, părea destul de ușor de admis că ceea ce îmi povestise era cel mai simplu mod de a explica cele întâmplate, și totuși îndoiala persista în mine, mai ales de când Patricia mă ajutase să descopăr anomaliile familiei sale.

Cu hârtiuța și carnețelul în mână, reflectam. Atunci, pentru prima oară, am început să întrevăd drumul pe care trebuia s-o pornesc, deși nu știam încă prea bine ce va urma. De aceea, voi abandona pentru moment această idee și mă voi întoarce la scurta întrevedere avută cu Stutton.

Când m-am întors cu fața spre el, la câteva secunde după ce am comparat scrisurile, el se afla tot în picioare, în același loc lângă pat. Numai că își stinsese țigara.

Am băgat în buzunar carnețelul și hârtia și m-am apropiat de el. Avea încheietura bandajată și, uitându-mă la mâna lui pusă pe dunga pantalonului în cea mai corectă ținută de servitor de casă mare, am constatat că își agita degetele, frecându-le nervos între ele.

— Ia loc, Stutton, i-am spus.

— Aș prefera să rămân în picioare, domnule, dacă nu vă deranjează, murmură el.

— Ia loc, am repetat, mai imperativ de această dată.

Nu mă gândeam că mă va ataca dar consideram că era mai bine să stea într-o poziție puțin favorabilă. S-a supus

fără entuziasm și și-a așezat mâinile pe genunchi frecându-și mereu degetele.

M-am postat în fața lui, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate și cu trupul aplecat în față.

— Stutton, l-am întrebat scurt, de ce l-ai omorât pe Philippe Masterson?

Ochii lui erau ațintiți asupra mea.

— Nu l-am omorât pe Philippe Masterson, domnule, îmi răspunse cu o voce aproape normală.

Am dat din cap pentru a face să înțeleagă câtă valoare aveau pentru mine negațiile lui și am reluat pe același ton:

— De ce m-ai atacat când am ajuns pe plajă după ce am părăsit cărarea de pe faleză?

Pentru a doua oară, mi-a răspuns:

— Nu v-am atacat, domnule.

— Ascultă, Stutton, întreci măsura, e prea de tot, am exclamat. Nicio minciună nu te va scoate din încurcătură. Cât despre devotamentul pe care-l arăți nu-i va putea fi de niciun ajutor stăpânului dumitale.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule.

Am făcut un pas spre el.

— Bine. Să trecem la altceva. Mai întâi am să-ți spun că nu te cred vinovat de moartea domnișoarei Garda Lawrence. Misterul acesta este dezlegat, și din acest punct de vedere, te consider în afară de cauză. Pe de altă parte, ieri seară, puțin înainte de ora zece, ai plecat cu mașina să-i duci de mâncare doamnei Darlow, nu-i așa?

Nu răspunse.

— Oh, poți vorbi în voie, dă-i drumul. Îți repet că acum este prea târziu pentru a nega. Știu totul despre doamna Darlow… Hai spune!… De ce ai urcat în cupolă în timpul vizitei făcute în casa cealaltă?

Rămase mult timp tăcut, apoi păru să ia o hotărâre și începu să se explice:

— Am urcat ca să-i telefonez domnului Farnol, spuse el.

Așa fac de fiecare dată când ea se află acolo, ca să-i spun domnului Farnol că i-am dat să mănânce și că nu duce lipsă de nimic. Dar cum ați aflat, domnule, că am fost în cupolă?

— Ții minte că m-am dus pe plajă; deci, pe drum, am observat lumina din cupolă… Ce importanță are? Lasă-mă să continui. Atunci te-ai întors cu mașina și ai ajuns înaintea mea, adică înainte de ora zece; pe urmă te-ai dus la culcare. Cred că ai spus adevărul când ai declarat că ne-ai auzit mișcându-ne de colo-colo la etaj după ce descoperisem asasinarea domnișoarei Lawrence. Sunt convins că nu te-ai sculat decât atunci când ai auzit stânca urlând și când am venit să te caut ca să mă duci la fermă. După întoarcerea noastră aici, ai rămas în bucătărie sau în camera ta până când ne-am întâlnit pe verandă. Era în jurul orei unsprezece. Am stat de vorbă câteva minute despre cealaltă casă, ai încercat să mă convingi să nu merg acolo spunându-mi că este închisă de mai mulți ani și că geamurile fuseseră chiar bătute în cuie. Acum aș dori să știu următoarele: când te-am părăsit, atunci când a venit șeriful, te-ai dus în camera ta să-i telefonezi domnului Farnol care era închis la etajul întâi și pe care eu îl căutam ca să-mi dea informații despre cealaltă casă goală?

— Oh, nu, domnule. El…

— Asta-i, am exclamat. El ți-a telefonat cam după o oră. El te-a prevenit că îl determinasem să-mi dea cheia și că plecasem deja înspre plajă. Așa e, nu?

Fruntea îi lucea de transpirație și mărturisi, cu o voce nesigură, aproape bâlbâindu-se:

— Ei, da, da… dom.. domnule.

— Și ți-a mai spus să mă urmărești și să-mi dai în cap dacă descopăr că soacra lui este închisă acolo!

— Oh, nu, domnule! protestă Stutton. Nu mi-a zis așa ceva! E drept că mi-a spus să vă urmăresc, asta da. Dar eu i-am amintit că bătrâna doamnă, sigur dormea dusă, pentru că i-a pus un somnifer în mâncare, așa cum făcea

întotdeauna când erau musafiri în casă și că, în afară de asta, toate camerele erau încuiate cu cheia și nu aveați de unde ști că se află cineva în una dintre ele, chiar dacă ați fi cotrobăit peste tot.

— Atunci de ce m-ai atacat? am reluat eu.

A urmat din nou o pauză lungă încât am crezut că nu va mai spune nimic, dar m-am înșelat și de această dată.

Ridică din umeri ca și cum ar fi renunțat să mai caute vreo minciună și spuse:

— Cred că vă pot explica totul.

— Este exact ceea ce-ți cer, am replicat.

Se așeză din nou pe marginea fotoliului, își puse iar mâinile pe genunchi exact în poziția în care le ținuse mai înainte și se aplecă puțin în față.

— Ce știți despre mine? mă întrebă el. Vreau să spun… motivele pentru care mă aflu aici?

— Știu mai multe decât îți închipui, răspunsei; în orice caz, atât de multe, încât sunt sigur că te gândeai mai degrabă la salvarea ta, decât a lui Farnol.

— Chiar asta voiam să spun, reluă el. Ei bine, domnule, când am ajuns la casă… (aveam zece minute întârziere față de dumneavoastră; și eu am venit tot pe plajă, pentru că, dacă aș fi luat mașina, m-ați fi văzut venind)… în momentul acela dumneavoastră erați deja în cupolă.

— Așteaptă, l-am întrerupt, urmărind să aflu cu precizie momentul în care sosise. M-ai văzut spărgând unul din geamurile de la cupolă cu bastonul și ai văzut când mi-a căzut bastonul?

— Nu, îmi răspunse. Am văzut geamul spart când am ajuns sus; am încercat să-mi aduc aminte dacă-l găsisem tot așa când venisem mai înainte, și mi-am spus că doar vântul puternic făcuse asta.

Deci Masterson sosise înaintea lui. Când Stutton ajuns la rândul său, probabil că Masterson îmi dădea explicații în cupolă.

— Continuă, i-am spus.

— Ei bine, am așteptat în drum, cât mai ferit, încercând să văd ce se întâmpla sus și am încercat să-mi fac un plan de acțiune. Atâta vreme cât dumneavoastră rămâneați în cupolă eram liniștit, știam că nu aveam de ce să mă tem… Am așteptat cam zece minute…

— Nu ai auzit voci?

— Nu. Zgomotul valurilor era prea puternic ca să mai pot auzi ceva… Numai că, după acest răstimp - în care presupun că ați stat jos - v-ați ridicat și v-am văzut silueta profilându-se în lumină. Atunci mi-am dat seama că veți ieși din cameră și veți coborî scara. M-am ascuns într-un boschet, în josul falezei, și am așteptat… Oh, nu prea multă vreme, de această dată. După o clipă… poate că exagerez puțin, (dar în orice caz, mi s-a părut foarte puțin) ați ieșit din casă alergând în mare viteză și ați pornit-o pe cărare. Ceea ce m-a frapat, nu știu dacă vă dădeați seama, era faptul că vorbeați singur, cu voce tare.

— Mi se întâmplă adeseori așa ceva, am spus precipitat, dar nu-mi aduc aminte să o fi făcut atunci. Continuă, Stutton!

— Când ați ajuns în dreptul meu, am putut auzi ce spuneați. Spuneați: „Asta o să-l coste spânzurătoarea! Asta o să-l coste spânzurătoarea!” .

— Drace! am exclamat. Vorbeam despre Masterson. Chiar atunci îmi mărturisise că el o omorâse pe Garda.

— Oh! făcu Stutton nedumerit. Ei bine, habar n-aveam de asta până acum. Din contră, mi-am închipuit că o văzuseți pe bătrână și că ea v-a spus că Farnol îl omorâse pe fiul ei, așa încât eu am crezut că vă grăbiți să-l arestați. În clipa aceea m-am văzut atârnând în ștreang alături de Farnol, el pentru ceea ce făcuse și eu pentru mărturie mincinoasă sau poate complicitate. Dumneavoastră v-ați împiedicat și v-ați aplecat să vă luați bastonul și am crezut că m-ați văzut… Apoi nu mai știu exact ce s-a întâmplat în capul meu că m-am repezit și v-am smuls bastonul din mână, apoi v-am lovit cu el. Când mi-am dat seama de ceea

ce făcusem, m-am îndepărtat pe plajă, cam la vreo cincizeci de metri. M-am oprit și am încercat să pun nițică ordine în capul meu. Am hotărât că cel mai bun lucru era să mă întorc direct acasă și să-i povestesc totul lui Farnol, mai ales că nu știam dacă v-am omorât sau nu. Ceea ce am și făcut; numai că mi-a luat cam mult timp pentru că din trei în trei pași mă opream întrebându-mă ce avea să se întâmple... Simțeam nevoia să mă întorc... la un moment dat, chiar am făcut câțiva pași... dar până la urmă am revenit la primul meu gând și m-am îndreptat spre casa lui Farnol...

S-a oprit, respirând greu.

— Stutton - i-am spus după un moment - ai putea să juri că-mi spui adevărul și că nu ai intrat în casa cealaltă, goală, după ce m-ai lovit cu bastonul?

— Oh, asta da, vă jur! Vă jur în fața lui Dumnezeu că m-am întors direct acasă. Dar, odată ajuns aici, am fost obligat să mă ascund în boscheți, așteptând momentul prielnic ca să mă strecor înăuntru, pentru că agentul șerifului patrula în jurul casei. Am așteptat astfel cam un sfert de oră când, deodată, am auzit zgomotul unei mașini ce venea pe drum.

— Eram eu și șeriful.

— Da, numai că eu nu știam asta... Agentul a auzit și el zgomotul, așa încât a făcut câțiva pași înspre drum și eu am profitat că era întors cu spatele și am fugit pe scara de la terasă. Din nefericire el m-a auzit și s-a întors alergând către mine. Nici nu a ajuns până la ușă că a și tras asupra mea. Apoi, știți ce s-a întâmplat: glonțul mi-a atins încheietura mâinii și eu am aruncat bastonul asupra lui... Chiar îmi aduc aminte că eram foarte uimit că-l mai aveam în mână... nici n-aș mai fi crezut; aveam mintea răvășită...

— Și pe urmă? Ai intrat în casă și ai creat impresia că tocmai te îmbrăcai. Nu-i așa?

— Da... Oh! Sper ca cel puțin să mă credeți pe cuvânt, domnule Meech, pentru că în orice caz, eu, până acum, nu

am omorât pe nimeni.

Mi-am dus mâna la ceafă, cu un gest grotesc.

— Puțin a lipsit, prietene, recunoaște!.. Ei bine, da, te cred… până la proba contrarie.

Se tânguia că o luase razna… Ei bine, ce puteam spune în momentul acela? Ei, da! Era deci ca un pariu. Tot ceea ce descoperisem până atunci, încetul cu încetul, nu-mi servea decât să-mi dau seama că problemele considerate de mine ca foarte importante trebuiau acum eliminate, iar cele cu adevărat importante le lăsasem de-o parte.

L-am părăsit pe Stutton închizând ușa cu cheia și în întunericul anticamerei m-am sprijinit de perete, forțându-mă să pricep totul cât mai corect.

Poate că, așa cum aveam obiceiul, să-mi fi exprimat gândurile cu voce tare, sau poate că eram foarte aproape de ușa Verei și nu-mi dădeam seama… Am auzit-o bătând în ușă și strigându-mă cu voce dulce, dinăuntru:

— Domnule Meech! Dumneavoastră sunteți, domnule Meech?

Am ieșit din visare și m-am apropiat.

— Da, doamnă Farnol?

— Nu vreți să intrați o clipă? Doresc din tot sufletul să vă vorbesc!

Vă mărturisesc că nu aveam niciun chef pentru o astfel de întrevedere. Știam că va trebui să o întâlnesc mai devreme sau mai târziu, dar aș fi preferat să mai aștepte puțin. Totuși…

— Așa să fie, am decis eu întorcând cheia și deschizând ușa. Nu cred că avem prea multe lucruri să ne spunem.

Era îmbrăcată cu același capot negru cu auriu și era la fel de palidă.

I-am tăiat scurt seria de întrebări cu care m-a asaltat și, luând-o de mână, am condus-o la fotoliul ei, după care m-am așezat pe același taburet pe care stătusem cu cinci ore mai înainte!

— Vă rog, doamnă Farnol, am protestat eu, nu mă mai

întrebați nimic referitor la mama dumneavoastră. Am văzut-o, am vorbit cu ea și se înțelege de la sine că nu am dat crezare celor spuse cu privire la soțul și fratele dumneavoastră.

— Oh! răsuflă ea ușurată, oh!…

Începu să plângă în hohote. Erau lacrimi de ușurare, lacrimi de recunoștință, mult mai abundente decât sunt de obicei lacrimile de bucurie. Își ascunsese fața într-o batistă și își scutura umerii suspinând.

Îi șopteam: „Haideți, doamnă Farnol!”, „Vă rog, doamnă Farnol” și alte astfel de cuvinte lipsite de sens încercând să o calmez, dar nu reușeam. Nu se opri decât atunci când își epuiză șuvoiul de lacrimi și căzu vlăguită pe perne. Ținea ochii întredeschiși și respira rar și adânc.

Am rămas așa, mână în mână, față în față, cam cinci minute, care mi s-au părut secole. Desigur că ea nu se gândea la nimic; cât despre mine, eu mă gândeam la…

Oh, cum să mă justific în ochii dumneavoastră când vă voi spune ce am făcut? Dumnezeu mi-e martor că nu m-am putut stăpâni. În clipa aceea mi s-a părut o tentativă justificată, singura capabilă să-mi aducă unele lămuriri. Am crezut că asumându-mi acest risc nu voi ieși din domeniul logicii. Dar, vai, dacă aș fi știut atunci cât de tare mă înșelasem!

Am luat hotărârea să o hipnotizez!

Hipnotismul mă preocupase cu adevărat. Cunoșteam destul de bine tehnica și chiar în tinerețe făcusem câteva experiențe de senzație la vremea aceea. Să nu credeți că eram expert în materie, dar nădăjduiam să reușesc să o arunc pe Vera în acea stare de inconștiență în care, fără îndoială, personalitatea ignorată să iasă la iveală, al doilea *Eu* al său, dacă vreți, acela care o făcuse să-l împingă pe fratele ei de pe faleză. Dacă reușeam, puteam să o interoghez și să știu dacă într-adevăr ea urcase în cupolă și dacă…

Ce rău i-ar fi putut face atât timp cât eu eram foarte

atent și pregătit să întrerup experiența la cel mai mic semn că lucrurile ar lua o întorsătură proastă?

Ce imbecil, ce orb eram!

— Vera, am șoptit aplecându-mă asupra ei.

Ea deschise ochii și îi fixă pe mine. Redeveniseră calmi și ascultători.

— Vera, draga mea Vera, vreau să te odihnești, am continuat încercând să-mi păstrez în voce un accent cât mai monoton și cât mai egal. Vreau să te ajut să-ți alungi din minte amintirea celor întâmplate. Vreau să dormi, Vera, nu un somn obișnuit, ci un somn perfect care îți va aduce ușurarea și uitarea... O să-mi dai mie toate neliniștile, iar eu îți voi da în schimb odihna... o adevărată odihnă... Nu ai fi fericită să cunoști un astfel de repaus?

Schiță un gest cu capul ca pentru a aproba.

— Deci, privește-mă... privește-mă drept în ochi și nu te mai gândi la altceva, ci doar la acest repaus... la acest repaus... la acest repaus.

Am avut impresia că, încet-încet, tic-tac-ul pendulei de argint de pe noptieră, devenea tot mai lent, tot mai zgomotos pe măsură ce eu reușeam să imprim vocii mele același ritm cu al său și să-mi pronunț cuvintele în aceeași cadență în care pendula număra minutele... mereu aceleași cuvinte care reveneau ca un laitmotiv[1].

O dată sau de două ori am văzut-o mișcându-se sub privirea mea. O dată sau de două ori am văzut-o închizând ochii. Dar, pentru că nu voiam ca ea să închidă ochii ca atunci când doarme în mod natural, am constrâns-o să-i deschidă, apoi, la fel ca mai înainte, mi-am reluat litania întreruptă.

Teoretic, trebuie să-ți concentrezi toate gândurile

---

[1] *s.n.* Motiv ritmic, melodic sau armonic dintr-o compoziție muzicală, care caracterizează un personaj, o situație etc. și care revine ori de câte ori apare în scenă personajul sau situația dată; *p. gener*. fragment sau motiv muzical repetat. ♦ *Fig*. Idee călăuzitoare a unei lucrări științifice, literare etc., repetată și subliniată în mai multe rânduri.

asupra subiectului pe care vrei să-l hipnotizezi; dar mie-mi era absolut imposibil. După un minut mintea îmi zburase în altă parte. Încetasem să o mai văd pe femeia ce stătea nemișcată în fața mea; tot felul de imagini îmi treceau prin fața ochilor. Ba o vedeam pe Patricia, sprijinită între perne, ai cărei ochi îmi reproșau că fac o treabă funestă, folosind revelațiile pe care ea mi le făcuse cu o încredere atât de generoasă. Ba o vedeam pe Vera, așa cum o cunoșteam, dar cu mentalitatea unei persoane absolut străine, urcând scara de la cupolă și intrând în camera unde se afla întinsă în pat Garda, bolnavă. Ba îmi apărea chiar Philippe Masterson făcând același lucru de la un capăt la altul. Aceste imagini se suprapuneau atât de tare încât, fără să vreau, clipeam repede din ochi.

Orice ar fi fost, acest lucru trebuia evitat! Dimpotrivă, trebuia să-mi mențin privirea constant afundată în ochii Verei. Nici măcar o secundă nu trebuia să-mi întrerupt repetarea monotonă a cuvintelor, ce ieșeau din gura mea exact în ritmul bătut de pendulă. Din nefericire, așa cum se întâmplă destul de frecvent atunci când întreaga ta voință se străduiește să urmeze cadența unui zgomot, pierdeam din când în când ritmul, percepând tot felul de note sincopate, sacadate, neregulate care mă exasperau. Era așa ce enervant că ajunsesem să nu mai pot asculta, să caut în jur un alt zgomot care să-mi poată oferi cadența dorită. Încet-încet, inconștient auzul meu recepționă vuietul surd și regulat al valurilor care se spărgeau la poalele falezei.

„Re-paus… Re… paus… Re… paus…"

Substituirea s-a produs fără știrea mea. Vuietul mării a acoperit, tic-tac-ul pendulei care s-a șters din mintea mea.

Până la urmă - o eternitate de când începusem - am schimbat tema:

— Vera a plecat… am continuat eu. Vera aceea pe care o cunoaștem noi a plecat… Cealaltă Vera se trezește… Vera care dormea, se trezește acum… Fosta Vera… Vera pe care

noi nu o vedem, se trezește… Se trezește și-mi va vorbi… Vera cea ascunsă este aici… Ea este aici… Nu se va mișca, dar îmi va vorbi… îmi va spune: „Sunt aici".

— Sunt… aici, rosti anevoie buzele femeii aflată în fața mea.

Pot să jur că vocea ei surdă nu semăna deloc cu a Verei.

Ajunsesem acolo unde doream.

M-am aplecat mai mult asupra ei.

— Ascultă bine, a doua Vera! Acum… unsprezece… ani… Acum… unsprezece… ani…

Un tremur o străbătu din cap până-n picioare.

— Acum… unsprezece… ani. Îl detestai pe fratele dumi tale… L-ai împins de pe faleză… Adevărata Vera nu știe acest lucru… Adevărata Vera nu știe că există o altă Vera… Dumneata l-ai împins jos de pe faleză… Nu-i așa că-i adevărat? Dumneata l-ai împins de pe faleză?

Repetam fără încetare aceste cuvinte femeii așezate în fața mea care tremura mereu - menținându-i ochii înfundați în ai mei.

Până la urmă, surd, un cuvânt scapă din gura ei părând că vine de foarte departe,

— Da.

Oh, ce bucurie delirantă a triumfului puse stăpânire pe mine! Doar eu, prin simpla forță a voinței mele, reușisem să o fac să trăiască pe această a doua personalitate care apărea doar din când în când, doar pentru câteva secunde, și care, în tot restul timpului rămânea sub întreaga dominație a adevăratei Vera. Această a doua personalitate nu era un om nou creat de mine, era doar un suflet ignorat pe care l-am smuls din obscuritatea în care căzusem pentru a-l aduce la lumină, a-i da facultatea de a vorbi, de a evoca amintirea unei drame petrecute de mult, la malul mării.

Din nou m-am aplecat asupra femeii din fața mea.

— Ieri… ieri după-masă, tu, a două Vera… Ieri după-masă, ai urcat în cupolă… Ai urcat în cupolă… Nu-i așa?…

— Da, făcu din nou vocea surdă și îndepărtată.

— ...Și ai ucis... Ai urcat în cupolă și ai ucis-o pe Garda Lawrance.

— Oh!

Aș vrea să știu vreo onomatopee destul de puternică pentru a vă face să înțelegeți cum au sunat în urechile mele strigătele îngrozitoare în această cameră, în timp ce Vera a sărit în picioare și și-a băgat mâna în păr urlând, îngrozită:

— Nu! Nu! Nu!

M-am dat înapoi un pas. Eram consternat. Simțeam că înnebunesc...

Ce făcusem, oh, Doamne!

— Nu! Nu! - continua să urle fără încetare smulgându-și părul. Oh, nu, nu, nu am făcut așa ceva! Nu, nu am făcut așa ceva!

Atunci când mi-am recăpătat glasul și am încercat să o fac să tacă, mi-a strigat cu brutalitate, în față, cu o voce înăsprită, pe care nu i-o auzisem până atunci:

— Vă închipuiați că dormeam! Vă închipuiați că eu...

— Vera! am spus. Vera!

În același moment se auziră lovituri puternice în ușa camerei de alături și, dominând zarva, s-a făcut auzită vocea lui Farnol strigându-mi numele, pe acela al soției sale și un ordin imperios: „Lăsați-mă să intru!”

— Fratele meu! bâlbâia Vera. Este deci adevărat că eu l-am omorât pe fratele meu?

— Vera! Vera! imploram eu.

Era tot ce puteam spune.

— Da! da! L-am omorât! Desigur, dumneavoastră ați spus adevărul!

— Lăsați-mă să intru! Lăsați-mă să intru! se auzea vocea lui Farnol și, în pofida distanței, i se putea sesiza neliniștea.

În zăpăceala mea, am alergat la ușă, am deschis-o cu brutalitate, pentru ca apoi să-mi revin și să încerc să

descui ușa lui Farnol, gemând, și repetând: „Farnol... Ce-am făcut? Dumnezeule, ce am făcut? Dumnezeule, ce am făcut?”. În cele din urmă am reușit să învârt cheia. Clanța mi-a fost pur și simplu smulsă din mână de către Farnol care, după ce m-a împins cu atâta putere de era gata-gata să mă dărâme, s-a năpustit ca un nebun în anticameră, și de acolo în camera soției sale.

— Vera! Vera! l-am auzit strigând. Vera! Oprește-te! Așteaptă!

Deodată, dominând hărmălaia care umplea acum casa, căci toți ceilalți începuseră să bată în ușile lor strigând unul mai tare ca altul, se făcu auzită vocea neliniștită ă unui bărbat. Atunci revenindu-mi în fire, din doi pași am fost la fereastra camerei lui Farnol, pe care am deschis-o rapid, tocmai la timp ca să o văd pe Vera. În picioare la capătul acoperișului verandei agitându-și mâinile deasupra capului cu gesturi necontrolate, tocmai la timp ca să îl văd pe Farnol sărind pe fereastra de alături și străbătând într-o clipă spațiul care îl separa de soția sa.

Dar era deja prea târziu.

*

*   *

Cele câteva minute de calm relativ care au urmat scenei pe care am descris-o mai sus mi-au lăsat o impresie atât de groaznică, încât nu mă pot hotărî nici să vorbesc despre cele văzute, nici să notez vreun detaliu mai special din haosul amintirilor. Am încă în fața ochilor imaginea corpului sfărâmat de stâncile peste care veneau să se spargă valurile într-un muget continuu; se mai perindă și alte, scene fugare: Farnol, palid la față, aplecat asupra Verei; Patricia și Victor, cu privirile îngrozite, împietriți, în muțenia gravă a tinerilor; resimt și acum în umeri pumnul lui Farnol, iar în mușchi efortul disperat de a-l evita. Să nu-mi cereți însă să vă spun mai multe, căci nu o voi putea

face.

Ajuns la acest punct al povestirii mele, nu mai am decât o dorință: să fiu singur, așa cum am vrut și atunci, singur în toiul nopții, afară pe plajă, și să merg, să merg tot înainte, până unde mă vor duce picioarele, ca să scap de gândurile nebune ce mă asaltau. De altfel asta am și făcut de îndată ce mi s-a ivit ocazia și imediat ce mi-am dat seama că Farnol nu mai era în stare să-mi asculte explicațiile și nici eu să i le dau.

Așa că am coborât din nou cărarea care ducea spre plajă. Am început să merg pe nisipul atât de cunoscut mie acum. Se iveau zorile. Marea începea să aibă reflexe asemănătoare gheții, iar un alb splendid cuprindea încetul cu încetul valurile înalte care alergau să ia cu asalt malul. Am văzut trei pescăruși zburând în cerc deasupra apei și am simțit în nări miros de iarbă de mare, și în gură gustul amar al stropilor de apă.

Iar eu, eu omorâsem o femeie! Împinsesem o nefericită la sinucidere căutând cu stângăcie să pătrund un secret de care nu aveam dreptul să mă ating! De fapt, cum s-au petrecut toate acestea? Habar nu avem. Se prefăcuse tot timpul că era adormită, cu scopul de a afla ce aveam să-i spun și ce voiam să fac? Sau exista într-adevăr o a doua Vera care venise pentru o clipă și spusese: „Sunt aici”, după care plecase imediat, o a doua Vera a cărei existență era necunoscută primei, așa încât atunci când eu vorbisem adevăratei Vera despre fratele ei, aceasta își dăduse seama ce făcuse cealaltă? Nu știu. Dar indiferent de ceea ce s-a întâmplat, oare de ce procedasem astfel? De ce oare dorisem să caut mai departe atâta vreme cât vinovăția lui Masterson mi se arăta atât de limpede? Oare nu mă cunoșteam destul de bine ca să las lucrurile în stadiul în care erau? Sau devenisem prea bătrân pentru asemenea cercetări?

Mergeam, mergeam mereu, cu nisipul plajei de o parte și valurile de cealaltă, sub un cer care devenea cu fiecare

minut mai luminos.

Aveam impresia că și ideile deveneau tot mai clare cu fiecare clipă care trecea.

Deodată am auzit o voce care mă striga pe nume.

M-am oprit. Nu mi-am dat seama că parcursesem o distanță atât de mare și că ajunsesem deja la cea de a doua limbă de pământ, adică pe plaja celei de a doua case. În susul cărării, Caswell, celălalt agent al șerifului, mă striga, agitându-și mâinile:

— Domnule Meech!

I-am răspuns și eu prin semne, așa că a început să coboare cărarea spre mine. L-am așteptat. În definitiv, aveam o sarcină de îndeplinit și, fără îndoială, nu o voi putea duce la capăt ținându-mă la distanță de toată lumea.

— Bună ziua, domnule Meech, îmi zise Caswell.

— Bună ziua, Caswell, i-am răspuns cu o oarecare cordialitate. Ce e nou?

— Absolut nimic, domnule Meech. De când au plecat doctorii, aici e liniște ca în mormânt. Jos, s-a întâmplat ceva?

Dacă se întâmplase ceva?! Dumnezeule! Mă întreba dacă se întâmplase ceva!

— Da, i-am răspuns. Nu-mi cere însă să-ți spun acum despre ce e vorba. De altfel, nu prea s-au lămurit lucrurile.

Am ridicat privirea spre ferestrele cupolei goale și am văzut imediat geamul spart, ceea ce mi-a amintit accesul meu de furie împotriva asasinului Gardei.

— Spuneți-mi, domnule Meech, credeți că voi fi schimbat din post curând? Mor de foame. Nu ar fi posibil să mă înlocuiască Hackett și să mă trimiteți până la Farnol, ca să pot mânca ceva?

— Păi… ba da, i-am răspuns. Și apoi, acum că s-a luminat, nu mai este nevoie ca cineva să rămână aici. Așa că, dacă dorești, te poți întoarcă acolo; îi vei spune lui Gallant că eu ți-am dat voie; … asta în cazul în care nu ți-e greu să faci drumul pe jos.

— Deloc, afirmă el. Mulțumesc mult, domnule Meech. Plec imediat.

Îmi făcu semne de rămas bun și, cu mâinile în buzunare, porni de-a lungul plajei.

Apoi, l-am văzut oprindu-se brusc și, întorcându-se spre mine, îmi arătă ceva.

— Oh, domnule Meech, strigă el. Iată ceva ce am uitat să vă dau. Este a dumneavoastră această lanternă, nu-i așa?

Am alergat spre el.

— Da. Unde ai găsit-o?

— Oh, o am de mai multă vreme. Am băgat-o în buzunar și am uitat de ea.

— Aha!… Dar de unde o ai? Ai găsit-o undeva?

Mă privi mirat.

— Nici vorbă; cum, nu vă amintiți? Noi v-am luat-o din mână.

— Care „noi”?

— Șeriful și cu mine.

— Unde? Când?

— Când v-ați pierdut cunoștința… după ce ați fost lovit la cap… Când v-am găsit pe scară și v-am adus în salon.

— Când m-ați găsit pe scară?

— Da… Erați prăbușit cât sunteți de lung pe scări. Acolo ați fost atacat, nu-i așa?

O, nu, imbecilule!… Îmi venea să plâng de furie… Fusesem atacat la capătul de jos al cărării, și nu în casă… Iar lanterna mea se afla sus, în cupolă, și nu în mâinile mele!… Aceasta înseamnă că după ce am fost lovit cu bastonul, m-am ridicat și m-am întors să-mi iau lanterna! Inconștient, am urcat din nou scara și am intrat în cupolă…

Afurisit fie acest aer proaspăt de dimineață, care mă face să raționez cu atâta luciditate!

Și să fie de trei ori afurisită această lanternă orbitoare, care mă făcea să înțeleg pentru prima dată că cel care răzbunase moartea dragei mele Garda, nu a fost altcineva decât… eu însumi.

Capitolul XIV
STÂNCA URLĂ PENTRU ULTIMA DATĂ

„M-am întors la locul crimei, și vântul continuă să bată cu aceeași violență.”

Cu această frază mi-am început povestirea și tot cu aceasta încep următoarele câteva rânduri de concluzii, căci nu este vorbă în vânt când se spune că un criminal revine totdeauna la locul unde a înfăptuit nelegiuirea. Din nou, de la înălțimea acestei cupole, și chiar din această cameră, unde cuțitul, instrument al mâniei și al răzbunării, a tăiat gâtul lui Masterson, privesc coasta sălbatică, asaltată de valuri furioase. Văzând acolo jos, la capătul celălalt al plajei, casa aceea, identică cu aceasta, mă întreb dacă mâinile diabolice care le-au construit pe amândouă, cunoșteau care va fi într-o zi destinul lor sinistru.

A trecut o lună. Am trăit aici; am trăit în altă parte; am făcut tot ce se putea imagina pentru a mă determina să hotărăsc ce trebuia făcut. În tot acest timp, am lăsat problema noastră să treneze în voia soartei… fără rezultat… fără rezolvare… ba cerându-i lui Farnol permisiunea să locuiesc în această cameră, ca să pot gândi și munci, ba rugându-l să povestească în scris tot ce își amintea, pretinzând că aceasta m-ar fi ajutat să-mi îndeplinesc misiunea.

Însă, în numele lui Dumnezeu, ce hotărâre să iau? Să mă denunț? Să spun adevărul? Să accept dinainte toate consecințele unei fapte comise sub imperiul a ceea ce doctorul Bernd numea „curentul inferior al spiritului”? Sau, pur și simplu, să aștept și să trăiesc cei câțiva ani care mi-au mai rămas cu gândul că poate am trimis la moarte Dumnezeu știe câți oameni care omorâseră în

aceleași condiții?

Orice s-ar întâmpla mai târziu, un lucru trebuie să-l fac acum: să scriu, la fel de exact și de cinstit ca și cum ar fi vorba de testamentul meu, povestea a tot ceea ce s-a întâmplat, de la început până la sfârșit, pentru ca explicarea misterului să fie cândva făcută publică.

Această sarcină este deja îndeplinită, iar de când am înfăptuit-o îmi simt cugetul mult mai liniștit și am impresia că nu peste mult timp voi putea în sfârșit lua o hotărâre.

Până atunci însă, iată că în noaptea aceasta o furtună groaznică face ravagii, iar vântul suflă dinspre larg cu o forță năprasnică. Stăm așezați în jurul focului. Nu am mai rămas decât trei în casa lui Farnol. El a plecat în oraș, iar familia Saint-John s-a întors acasă. Stăm și discutăm... nici nu mai știu exact despre ce... Deodată Stânca începe brusc să lanseze urletul său tânguitor, sfâșietor. Victor o strânge pe Patricia în brațe, în timp ce eu sar în picioare și-mi bag degetele în urechi ca să n-o mai aud.

Ce mai poate oare să prevestească?

CUPRINS

delgado